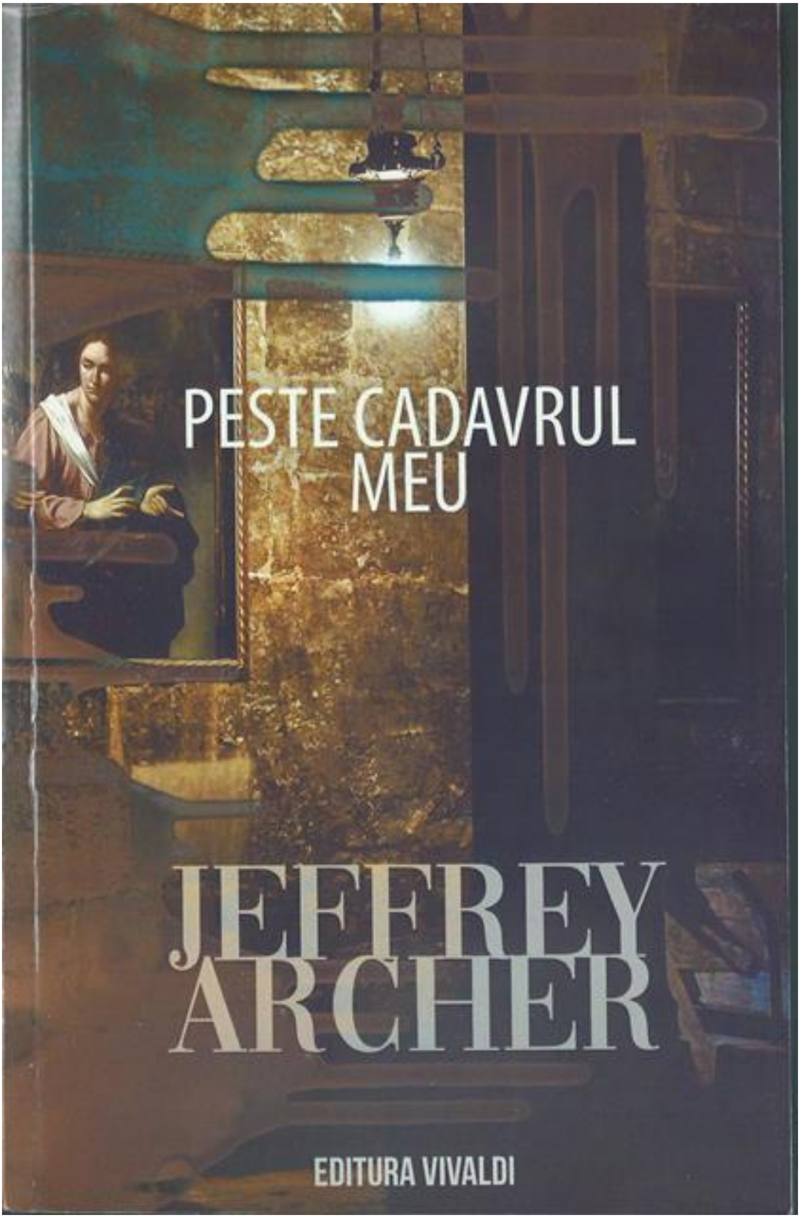

PESTE CADAVRUL
MEU
JEFFREY
ARCHER
EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

PESTE CADAVRUL MEU
Seria William Warwick 4

Traducere Roxana Popescu
Titlul original: *Over My Dead Body*, 2021

Editura Vivaldi, 2022

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2022

Cuprins

Capitolul 1 6
Capitolul 2 16
Capitolul 3 27
Capitolul 4 37
Capitolul 5 49
Capitolul 6 59
Capitolul 7 73
Capitolul 8 86
Capitolul 9 95
Capitolul 10 102
Capitolul 11 117
Capitolul 12 130
Capitolul 13 139
Capitolul 14 148
Capitolul 15 158
Capitolul 16 164
Capitolul 17 176
Capitolul 18 186
Capitolul 19 194
Capitolul 20 203
Capitolul 21 214
Capitolul 22 223
Capitolul 23 234
Capitolul 24 241
Capitolul 25 247
Capitolul 26 254
Capitolul 27 262
Capitolul 28 273
Capitolul 29 286

Capitolul 30 298
Cuvânt de mulţumire 320

Cărţile lui Jeffrey Archer sunt printre cele mai bine vândute din lume cu un număr de 275 milioane de exemplare în 95 de ţări.

Celebru pentru disciplina dovedită ca scriitor care produce până la paisprezece ciorne pentru fiecare dintre cărţile sale, Jeffrey Archer aduce în opera sa şi o mulţime de cunoştinţe specifice domeniului abordat. Fie că este vorba despre cariera sa în politică sau interesul nemărginit faţă de artă sau de abundenţa de detalii din lumea ce-l înconjoară – inspirat fiind de numeroşii prieteni pe care şi i-a făcut de-a lungul anilor dintre membrii societăţii britanice – romanele sale oferă o imagine fascinantă a unor segmente ale societăţii.

Membru al Camerei Lorzilor, scriitorul este căsătorit cu Dame Mary Archer şi au împreună doi fii, două nepoate şi trei nepoţi. Îşi împarte timpul între Londra, Grantchester în Cambridge şi Mallorca, unde scrie prima variantă a fiecăruia dintre romanele sale.

Capitolul 1

— Sunteţi detectiv, sir?

William a ridicat privirea către tânărul care-i pusese întrebarea.

— Nu. Sunt director adjunct la Midland Bank în Shoreham, Kent.

Fără să pară convins, tânărul a continuat:

— În cazul acesta, îmi puteţi spune cursul de schimb valutar de azi dintre dolar şi lira sterlină.

William a încercat să-şi amintească suma primită pentru suta de lire schimbată în seara trecută, când urcase pe vapor, dar ezitarea lui a durat cam mult.

— Un dolar şi cincizeci şi patru de cenţi pentru o liră. Prin urmare, cu scuzele de rigoare, sir, de ce nu vreţi să recunoaşteţi că sunteţi detectiv?

William a pus deoparte cartea pe care o citea şi l-a privit cu atenţie pe tânărul american atât de serios care părea să dorească cu disperare să nu fie luat drept un copilandru, deşi încă nu începuse să-şi radă barba. Brusc i-a venit în minte cuvântul „boboc”.

Şoptind, l-a întrebat:

— Eşti în stare să ţii un secret?

— Da, desigur! a răspuns acesta ofensat.

— Atunci ia loc! l-a îndemnat William arătându-i un scaun.

A aşteptat să se aşeze în faţa lui apoi a continuat:

— Sunt în vacanţă şi i-am promis soţiei că în următoarele nouă zile nu voi spune nimănui că sunt detectiv, deoarece ar urma un şir nesfârşit de întrebări care ar transforma fiecare zi de vacanţă într-o zi obişnuită.

— Şi, de ce aţi ales drept acoperire postura de bancher? Eu nu cred că sunteţi în stare să faceţi diferenţa între o foaie de calcul şi un bilanţ.

— Atât eu cât şi soţia mea am acordat deosebită atenţie acestei idei înainte de a opta pentru acoperirea ca bancher. Am crescut în Shoreham, un orăşel din Anglia, în anii ′60 şi directorul filialei din oraş era prieten cu tatăl meu, aşa că am sperat că mă voi descurca timp de câteva săptămâni în această postură.

— Şi ce alte opţiuni aţi mai avut?

— Agent imobiliar, agent reprezentanţă auto sau director de pompe funebre, toate fiind scutite de întrebări fără sfârşit.

Tânărul a izbucnit în râs.

Încercând să preia iniţiativa, William a întrebat:

— Tu ce alegere ai fi făcut?

— Ucigaş plătit, astfel nu m-ar mai fi bătut nimeni la cap cu tot soiul de întrebări suplimentare.

— Eu mi-aş fi dat seama imediat că e vorba de o acoperire, a fluturat William mâna respingând ideea, căci niciun ucigaş plătit nu m-ar fi întrebat dacă sunt detectiv. Şi-ar fi dat seama dintr-o privire. Ei, şi cu ce te ocupi când nu eşti ucigaş plătit?

— Sunt în ultimul an la Choate, un liceu pregătitor din Connecticut.

— Ştii ce vrei să faci după absolvire? Asta presupunând că nu vrei să devii ucigaş plătit.

— Voi merge la Harvard pentru a studia istoria, mai înainte de a urma dreptul.

— După care, fără îndoială, te vei alătura unui cabinet de avocatură unde în scurt timp vei deveni asociat junior.

— Nu, sir. Vreau să devin om al legii. Timp de un an am fost redactor la revista *Law Review.* Voi intra în FBI.

— Pentru o persoană atât de tânără pare că ştii foarte bine ce drum să urmezi.

Băiatul s-a încruntat evident jignit, aşa că William s-a grăbit să adauge:

— Eram exact la fel la vârsta ta. Ştiam clar, de la opt ani, că vreau să devin detectiv şi să ajung la Scotland Yard.

— Şi de ce a durat atât s-o spuneţi?

William a zâmbit către tânărul inteligent, promiţător, care fără îndoială cunoştea semnificaţia cuvântului precoce dar nu ştia că era valabil şi pentru el. Apoi William a acceptat ideea că şi el avea aceeaşi problemă pe vremea când era elev. S-a aplecat înainte şi a întins mâna prezentându-se:

— Detectiv inspector-şef William Warwick.

— James Buchanan, spuse tânărul în timp ce strângea cu fermitate mâna întinsă de William. Pot să îndrăznesc să întreb cum aţi ajuns la această poziţie atât de înaltă dacă în anii ’60 eraţi la şcoală, căci nu puteţi fi...

— Ce te face să crezi că vei primi un loc la Harvard, pentru că nu poţi fi mai mare de... a încercat William să evite răspunsul.

— Şaptesprezece. Sunt cel mai bun din clasa mea, cu o medie de 4,8, şi sunt convins că voi obţine rezultate bune la examenele SAT. Presupun că aţi reuşit să vă alăturaţi Scotland Yard-ului.

— Da.

Era obişnuit cu întrebările venite din partea consiliului director şi nu cu cele din partea adolescenţilor deşi întâlnirea de faţă îi făcea plăcere.

— Eşti un tânăr inteligent. De ce nu te gândeşti să devii avocat sau politician?

— În America există mult prea mulţi avocaţi, spuse el ridicând din umeri. Cei mai mulţi dintre ei ajung să alerge după ambulanţe.

— Şi politica?

— Nu m-aş pricepe prea bine să suport prostia cu zâmbetul pe faţă şi nici nu vreau să-mi petrec restul vieţii la cheremul electoratului sau permiţând diverselor grupuri de interese să-mi influenţeze opiniile.

— În timp ce dacă ajungi director FBI...

— Aş fi propriul stăpân şi aş răspunde doar în faţa preşedintelui şi nu l-aş lăsa totdeauna să ştie ce intenţii am.

William a izbucnit în râs privindu-l pe tânărul care în mod cert nu avea niciun fel de îndoieli în ceea ce-l privea.

— Şi dumneavoastră, sir, spuse James cu un aer mai relaxat, sunteţi pe cale să ajungeţi şeful Poliţiei Metropolitane?

William părea să ezite din nou. Mai înainte să poată răspunde, James a continuat:

— Pot să mai pun o întrebare?

— Nu ştiu ce te-ar putea împiedica.

— Care credeţi că sunt calităţile cele mai importante pentru a deveni un detectiv de prima mână?

Mai înainte de a răspunde William şi-a luat un răgaz pentru a se gândi, după care spuse:

— În primul rând curiozitatea înnăscută astfel încât să observi ceea ce nu se potriveşte într-un context.

James a scos un pix din buzunar şi a început să ia notiţe pe spatele ziarului *Alden Daily News.*

— De asemenea, să ai abilitatea de a pune întrebări relevante suspecţilor, martorilor şi colegilor. Evitarea presupunerilor. Şi, mai presus de toate, răbdare. Tocmai acesta este motivul pentru care femeile sunt poliţiste mai bune decât bărbaţii. Şi, în sfârşit, folosirea tuturor simţurilor – vedere, auz, simţul tactil, miros sau gust.

— Cred că nu înţeleg pe deplin.

— Asta trebuie să fie o premieră, spuse William apoi regretă imediat vorbele spuse, în ciuda faptului că tânărul a izbucnit în râs pentru întâia oară.

— Închide ochii! i-a cerut William aşteptând câteva clipe.

Apoi continuă:

— Descrie-mă!

Tânărul şi-a luat un răgaz mai înainte de a răspunde.

— Aveţi în jur de treizeci, treizeci şi cinci cel mult. Sunteţi puţin peste un metru optzeci, păr blond, ochi albaştri, în jur de optzeci de kilograme, în formă fizică bună, dar nu la fel de bună ca altădată, şi cu ceva vreme în urmă aţi suferit o vătămare serioasă a umărului.

— Ce te face să crezi că nu mai sunt în forma fizică de altădată?

— Aveţi câteva kilograme în plus, trei sau trei şi jumătate şi ţinând cont că aceasta e prima zi a călătoriei nu puteţi da vina pe mesele bogate servite pe vapor.

William a ridicat din sprâncene.

— Şi umărul?

— Cei doi nasturi de sus ai cămăşii sunt desfăcuţi şi când v-aţi aplecat să dăm mâna am observat o palidă cicatrice chiar sub umărul stâng.

Aşa cum se întâmpla ades William s-a gândit la mentorul său, ofiţerul de poliţie Fred Yates care îi salvase viaţa sacrificându-se pe sine. Viaţa de poliţist nu e totdeauna atât de romantică pe cât o fac să pară unii scriitori. Rapid a trecut la alt subiect.

— Ce carte citesc?

— *Watership Down* de Richard Adams. Şi mai înainte de a mă întreba vă pot spune că sunteţi la pagina o sută patruzeci şi trei.

— Şi hainele mele? Ce poţi spune?

— Recunosc, par un fel de enigmă. Ar trebui să vă pun câteva întrebări subtile înainte de a răspunde şi asta numai dacă mi-aţi da un răspuns sincer.

— Să presupunem că sunt un infractor care nu răspunde la întrebări până nu a telefonat avocatului său.

James a ezitat un moment mai înainte de a spune:

— Şi asta ar reprezenta un indiciu.

— De ce?

— Ar fi un semnal că aţi mai avut probleme cu legea în trecut şi dacă ştiţi numărul avocatului e cert că aţi avut.

— OK. Să presupunem că nu am avocat dar am urmărit suficient de multe programe TV pentru a şti că nu trebuie să răspund întrebărilor tale. La ce concluzie ai ajunge fără a-mi pune nicio întrebare?

— Hainele nu sunt scumpe, probabil produse în serie dar călătoriţi la clasa întâi.

— Ce concluzie tragi de aici?

— Purtaţi verighetă aşa că e posibil să aveţi o soţie cu avere. Sau vă aflaţi într-o misiune specială.

— Nici una, nici alta. Şi aici ia sfârşit observarea şi începe deducţia. Oricum, nu a fost rău.

Tânărul a deschis ochii şi a zâmbit.

— Acum e rândul meu, sir. Închideţi ochii, vă rog!

William a părut mirat dar a continuat jocul.

— Faceţi descrierea mea!

— Inteligent, plin de încredere în sine, dar temător.

— Temător?

— Eşti primul în clasă dar încă simţi cu disperare nevoia de a impresiona.

— Cu ce sunt îmbrăcat?

— O cămaşă albă cu nasturi, posibil Brooks Brothers. Pantaloni scurţi albastru-închis şi pantofi sport Puma, deşi foarte rar sau poate niciodată nu mergi la sală.

— Cum puteţi fi sigur de asta?

— Când te îndreptai spre mine am observat că mergi cu picioarele desfăcute. Dacă făceai sport ai fi mers cu ele în linie dreaptă. Dacă nu crezi ce spun atunci verifică urmele unui atlet la Olimpiadă, ale unui alergător pe zgură.

— Semne distinctive?

— Ai un mic semn din naştere chiar sub urechea stângă pe care încerci să-l ascunzi lăsându-ţi părul să crească, deşi vei fi nevoit să te tunzi când te alături FBI-ului.

— Descrieţi imaginea din spatele dumneavoastră.

— O fotografie alb-negru a acestei nave, *Alden,* ieşind din portul New York pe data de 23 mai 1977. Era însoţită de o flotilă ceea ce sugerează că pleca în prima sa călătorie.

— De ce se numeşte *Alden?*

— Acesta nu este un test pentru capacitatea de observare ci se referă la cunoştinţe. Dacă ar fi necesar să răspund la această întrebare atunci aş putea oricând mai târziu să aflu răspunsul. Primele impresii te pot duce adesea pe drumul greşit, aşa că nu face presupuneri. Dar dacă ar fi să merg pe ghicite, ceea ce tu nu ar trebui să faci ca detectiv, atunci aş spune că având în vedere că nava aparţine grupului Pilgrim Line, Alden a fost numele unui pelerin care s-a îmbarcat pe *Mayflowerm* 1620.

— Cât măsor în înălţime?

— Eşti cu doar câţiva centimetri mai scund ca mine. Dar vei deveni mai înalt ca mine. Cântăreşti în jur de şaptezeci de kilograme şi abia ai început să-ţi razi barba.

— Câte persoane au trecut pe lângă noi de când aţi închis ochii?

— O mamă cu doi copii, din care un băieţel pe nume Bobby, americani, şi o clipă mai târziu un ofiţer de pe vas.

— De unde ştiţi că era ofiţer?

— Un marinar în trecere i s-a adresat cu „sir”. Şi a mai fost şi un domn în vârstă.

— Cum de ştiţi că era în vârstă?

— Se folosea de baston şi a durat ceva până s-a stins păcănitul făcut de baston.

— Sunt pe jumătate orb, spuse James pe când William deschidea ochii.

— Nicidecum. Acum e rândul meu să pun întrebări suspectului.

James s-a îndreptat în scaun şi a luat o atitudine concentrată.

— Un detectiv competent trebuie să se bazeze mereu pe fapte şi să nu ia nimic de bun aşa că mai întâi trebuie să aflu dacă Fraser Buchanan, preşedintele companiei Pilgrim Line, este bunicul tău.

— Da. Este. Şi Angus, tatăl meu, este vicepreşedinte.

— Fraser, Angus şi James. Sugerează moştenire scoţiană.

James a încuviinţat din cap.

— Fără îndoială, tatăl şi bunicul. Presupun că atunci când va veni timpul vei deveni preşedintele companiei.

— Am spus-o deja răspicat că asta nu se va întâmpla niciodată.

— Din câte am auzit şi citit despre bunicul tău este genul care face totul cum vrea el.

— Adevărat. Însă uneori uită că suntem din acelaşi aluat.

— Şi eu am avut aceeaşi problemă cu tata. Este avocat de drept penal, consilier juridic al reginei şi totdeauna a crezut că voi merge pe acelaşi drum ca el, că voi ajunge în barou şi asta în ciuda faptului că de la o vârstă fragedă am dorit să închid infractorii după gratii şi nu să fiu plătit cu sume uriaşe pentru a-i ţine departe de puşcărie.

— George Bernard Shaw avea dreptate. Suntem despărţiţi de un limbaj comun. Pentru voi să staţi la bară înseamnă curte de justiţie şi avocaţi, pentru americani scaune înalte şi băutură[1].

— Un infractor ager totdeauna va încerca să schimbe subiectul. Dar un detectiv meticulos nu-şi va permite să rătăcească drumul. Nu ai răspuns la întrebarea referitoare la bunicul tău legată de împotrivirea ta de a deveni preşedinte al companiei.

— Mă tem că bunicul e mai dificil decât tatăl dumneavoastră. Deja mă ameninţă că mă dezmoşteneşte dacă nu mă alătur companiei după absolvirea universităţii. Dar ştiu că atât timp cât trăieşte bunica, ea nu-i va permite.

William a chicotit.

1 Joc de cuvinte: bar în engleza americană este locul unde se bea, în engleza britanică este locul unde pledează avocatul. (n.tr.)

— Sir, credeţi că v-ar deranja dacă v-aş cere să petrecem o oră sau două în fiecare zi împreună pe timpul călătoriei?

James nu mai părea la fel de sigur pe el punând această întrebare.

— M-aş bucura! Cam pe la aceeaşi oră ar fi perfect pentru mine căci soţia mea e la cursul de yoga în acest timp. Dar am o condiţie: dacă o întâlneşti nu scoţi o vorbă despre tema conversaţiei noastre.

— Şi despre ce vorbiţi? a întrebat Beth apărând brusc lângă ei.

James ţâşni în picioare.

— Despre preţul aurului, doamnă Warwick.

Chiar părea sincer spunând asta.

— Cred că ai descoperit deja că este un subiect despre care soţul meu ştie prea puţine lucruri.

Beth i-a zâmbit tânărului cu căldură.

— James, am uitat să-ţi spun că soţia mea este mult mai inteligentă decât mine şi tocmai de aceea este custode la Fitzmolean Museum iar eu sunt doar detectiv inspector-şef.

— Cea mai tânără din istoria muzeului, completă Beth.

— Deşi dacă aduci vreodată vorba despre Met[2] în faţa soţiei mele va spune că acesta este muzeul cel mai interesant şi atrăgător din lume şi nicidecum că vorbeşti despre poliţia londoneză.

— Am fost atât de fericit că aţi recuperat tabloul de Vermeer, spuse James întorcându-se către Beth.

A fost rândul ei să fie surprinsă, apoi revenindu-şi:

— Da şi din fericire nu mai poate fi furat din nou pentru că hoţul e mort.

— Miles Faulkner care a murit în Elveţia în urma unui atac de cord.

William şi Beth au schimbat priviri fără niciun comentariu.

2 Prescurtare pentru The Metropolitan Museum of Art din New York şi totodată pentru The Metropolitan Police Service, poliţia din Londra. (n.tr.)

— Aţi participat şi la înmormântare, domnule inspector-şef. Probabil aţi dorit să vă convingeţi că e mort cu adevărat.

— Şi de unde ai această informaţie? se arătă William mirat din nou.

— Citesc în fiecare săptămână *The Spectator* ca şi *New Statesman,* aşa că sunt la curent cu ceea ce se întâmplă în Anglia şi încerc să-mi fac o opinie.

— Am înţeles.

— Sir, aştept cu nerăbdare să ne revedem mâine, când aş vrea să aflu dacă este posibil ca Miles Faulkner să fie încă în viaţă.

Capitolul 2

În dimineaţa următoare Miles Faulkner păşea în salonul de la Savoy puţin după ora opt pentru a se întâlni cu avocatul său aflat deja acolo, aşezat pe locul obişnuit. Nimeni nu i-a aruncat nici măcar o privire în timp ce şerpuia printre mese.

— Bună dimineaţa, îl salută Booth Watson pe singurul său client pe care nu-l plăcea şi în care nu avea încredere.

Totuşi Faulkner era singura persoană care îi putea oferi un stil de viaţă pe care doar câţiva dintre colegii săi din barou sperau să-l egaleze.

— Bună dimineaţa BW, îl salută şi Miles aşezându-se.

De îndată a apărut şi un ospătar cu un carneţel deschis şi cu pixul pregătit să noteze.

— Domnilor, cu ce doriţi să fiţi serviţi în această dimineaţă?

— Mic-dejun englezesc complet, ceru Miles fără a se uita peste meniu.

— Şi dumneavoastră, sir? Ca de obicei?

— Da, a confirmat Booth Watson privindu-şi clientul cu mai mare atenţie.

Trebuia să admită că treaba făcută de chirurgul estetician din Elveţia era de prima mână. Nimeni nu l-ar fi putut recunoaşte pe omul care evadase din închisoare, participase la propria înmormântare şi de curând revenise din morţi. Omul aşezat pe scaunul din faţa lui nu prezenta nici cea mai mică asemănare cu antreprenorul de succes, altădată posesorul uneia dintre cele mai mari colecţii particulare de artă, dar care în prezent arăta din cap până în picioare asemenea unui căpitan de marină în retragere, veteran al războiului din insulele Falkland şi răspundea la numele de Ralph Neville. Dar dacă William Warwick ar fi aflat că vechiul său rival era încă în viaţă, n-ar fi avut linişte până nu-l băga după

gratii. Pentru Warwick era o afacere personală, omul care-i scăpase din gheare, omul care îşi bătuse joc de poliţia metropolitană, omul care...

— De ce ai dorit să ne întâlnim urgent? a întrebat Miles după plecarea ospătarului.

— Ieri am fost sunat de un jurnalist de la o echipă de investigaţii din cadrul ziarului *The Sunday Times* care dorea să ştie dacă am vreo informaţie legată de un Rafael vândut de Christie's la licitaţie de curând şi care s-a dovedit a fi un fals.

— Şi ce i-ai spus? întrebă Miles agitat.

— L-am asigurat că originalul este parte a colecţiei particulare aparţinând defunctului Miles Faulkner şi se află agăţat pe perete în vila văduvei sale din Monte Carlo.

— Nu pentru multă vreme, mărturisi Miles. Odată ce Christina a aflat că de fapt nu este văduvă n-am avut de ales şi a trebuit să mut întreaga colecţie într-un loc sigur unde să nu poată pune mâna pe ea.

— Şi unde ar putea fi acest loc? vru să ştie Booth Watson întrebându-se în acelaşi timp dacă va primi un răspuns cinstit.

— Am găsit un loc unde nu există localnici care să mă spioneze şi doar pescăruşii în zbor se pot căca pe mine.

— Mă bucur să aud asta pentru că mă gândesc că ar fi înţelept să părăseşti Anglia timp de câteva săptămâni înainte de a reapărea drept căpitanul Neville şi nu există moment mai bun ca acesta având în vedere că inspectorul-şef Warwick şi soţia sa se bucură de o vacanţă la New York.

— O vacanţă aranjată de Christina pentru ei, asigurându-se astfel că amândoi sunt departe atunci când eu şi soţia mea ne căsătorim pentru a doua oară.

— Eu credeam că Beth va fi domnişoara de onoare a Christinei.

— Aşa e, dar planul s-a schimbat când a înţeles că nu-mi permit să fiu văzut la bordul navei SS *Alden.*

— Trebuie să recunoşti că fosta ta soţie ştie cum să tragă foloase şi unul dintre acestea este să profite de pe urma relaţiei strânse pe care a dezvoltat-o cu doamna Warwick.

— Sincer să fiu BW, cred că mi-ar fi fost mai bine dacă nu ar fi descoperit Christina că sunt încă în viaţă. Aşa că te rog să-mi explici de ce trebuie să mă căsătoresc a doua oară cu afurisita de femeie?

— Pentru că în cele din urmă îţi va rezolva toate problemele. Nu uita că ea este cea care poate sta cu ochii pe detectivul inspector-şef Warwick fără ca acesta să intre la bănuieli.

— Dar dacă schimbă tabăra?

— Puţin probabil cât timp tu ai banii.

Faulkner nu părea convins.

— Asta n-ar mai fi valabil dacă se află cine este căpitanul Ralph Neville şi aş ajunge iar la închisoare.

— Ar trebui ca ea să treacă de mine şi atunci Christina va descoperi de îndată de partea cui sunt.

— Nu vei avea nici tu cum să scapi, pentru că va trebui să explici în faţa consiliului baroului de ce în ultimii ani ai reprezentat interesele unui infractor evadat când ştiai foarte bine că este fostul tău client.

— Cu atât mai mult trebuie să mă asigur că ea va semna o înţelegere obligatorie pe care dacă o încalcă va avea la fel de mult de pierdut ca şi noi doi.

— Asigură-te că o semnează mai înainte de a se căsători cu căpitanul Ralph Neville şi mai ales, mai înainte ca cei doi Warwick să se fi întors la Blighty.

— Blighty?

— Hei, prietene, aici vorbeşte căpitanul Neville, spuse Miles vădit mândru de sine. Când te vezi cu Christina?

— Mă întâlnesc mâine-dimineaţă cu ea la firmă şi vom trece prin fiecare clauză a înţelegerii şi o voi face să priceapă consecinţele refuzului de a semna.

— Perfect! Pentru că dacă îi trece prin minte că poate pune mâna pe colecția mea de artă doar spunându-i prietenei sale Beth că Miles Faulkner e în viață şi...

— Vei ajunge să iei micul dejun la Pentonville şi nu la Savoy.

— Dacă se va întâmpla asta vreodată nu voi ezita s-o omor.

— Am clarificat asta fără putință de tăgadă, spuse Booth Watson pe când revenea chelnerul. Deşi trebuie să recunosc că nu am folosit termeni atât de categorici în contract.

***

— Mic-dejun englezesc complet, doamnă?

— În niciun caz, Franco! spuse Beth privind în sus spre ecusonul ataşat sacoului. Fulgi de porumb cu pepene pentru amândoi şi câte o felie de pâine neagră prăjită.

— Avem trei feluri de pepene, doamnă. Cantalup, pepene galben, pepene roşu.

— Pepene roşu. Mulțumesc, spuse William.

— Înțeleaptă alegere, fu de părere Beth. Am citit că o persoană obişnuită se îngraşă cu aproximativ jumătate de kilogram pe zi în timpul unei călătorii pe mare.

— Prin urmare să fim mulțumiți că mergem la New York şi nu la Sydney.

— Aş fi fericită să merg la Sydney pe acest palat plutitor, a recunoscut Beth privind în jurul lor. Ai observat micile detalii care fac totul să arate atât de elegant? Cearşafuri schimbate în fiecare zi, fețe de masă, şervete de masă le fel. Când te întorci în cabină patul a fost deja făcut, hainele pe care le-ai purtat în ziua precedentă sunt la locul lor în dulap. Şi-mi place cum în fiecare seară hainele date la spălat sunt returnate în acele coşuri din răchită. Cred că zeci de oameni trudesc precum sclavii pentru ca totul să meargă uns.

— Opt sute treizeci de filipinezi sunt ascunşi sub punte, doamnă, spuse în şoaptă cu un zâmbet chelnerul. Ei îi servesc pe cei o mie două sute oaspeţi. Şi pe deasupra avem şi o cameră a motoarelor astfel încât sclavii nu trebuie să mai vâslească.

— Şi stăpânul sclavilor e cel aşezat în capul mesei în mijlocul încăperii? întrebă Beth.

— Da, doamnă, acela este căpitanul Buchanan, o lămuri Franco. Atunci când nu biciuieşte sclavii este preşedintele companiei Pilgrim Line.

— Căpitan Buchanan? se miră William.

— Da. Preşedintele a fost ofiţer de marină în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Şi dacă vă interesează, a fost prieten cu răposatul Miles Faulkner şi cu soţia acestuia, Christina, care ne-a sunat şi ne-a spus că veţi călători în locul lor şi ne-a cerut să avem mare grijă de dumneavoastră.

— Serios? s-a mirat William.

— Soţia preşedintelui este cea aşezată în capătul opus al mesei?

— Da, doamnă. Domnul şi doamna Buchanan sunt totdeauna printre primii care sosesc la micul dejun.

Şi acestea fiind spuse s-a retras pentru a aduce comanda.

— Arată la fel de impresionant ca şi Miles Faulkner, a fost de părere Beth în timp ce îl studia cu atenţie din priviri pe preşedintele liniei maritime. Şi este evident că şi-a folosit talentele în ceva demn de laudă în loc să-şi jefuiască semenii.

— Fraser Buchanan s-a născut în Glasgow în 1921, spuse William. A renunţat la şcoală la vârsta de paisprezece ani şi s-a angajat în marina comercială ca simplu marinar. Când a izbucnit războiul s-a transferat ca marinar în marina regală dar în cele din urmă a ajuns locotenent pe nava HMS Nelson. Deşi în 1945 a primit gradul de căpitan, a demisionat imediat după încheierea păcii. S-a întors în Scoţia şi a cumpărat o mică companie de feriboturi care transporta maşini şi persoane de pe continent spre insula Iona. În

prezent deţine o flotă de douăzeci şi şase de vase şi compania Pilgrim Line este cea de a doua ca mărime şi reputaţie după Cunard.

— Informaţii obţinute desigur de la tânărul James când eu eram la cursul de Yoga.

— Nicidecum. Poţi citi istoricul companiei în Ship's Log aflată pe noptiera mea, o lămuri William în timp ce Franco puse cele două boluri cu fulgi pe masă şi o felie de pepene.

— Cine e cel care s-a aşezat alături de doamna Buchanan? a şoptit William

— Franco, te rog să-l scuzi pe soţul meu! Este detectiv şi pentru el viaţa este o investigaţie fără sfârşit.

— Acela este Hamish Buchanan, fiul cel mare al preşedintelui. Până de curând a fost vicepreşedintele companiei.

— Până de curând? Abia a trecut de patruzeci de ani!

— Poartă-te frumos! l-a îndemnat Beth.

— Dacă ar fi să dăm crezare ziarelor a fost înlocuit la ultima adunare generală anuală cu fratele său Angus care intră chiar în acest moment împreună cu soţia sa Alice şi fiul lor...

— James, completă William.

— Oh! Înseamnă că deja l-aţi cunoscut pe copilul minune.

— Şi doamna care tocmai s-a aşezat în stânga doamnei Buchanan? am observat că nici nu s-a obosit să-l salute pe preşedinte.

— Este Sara, soţia domnului Hamish.

— Cum de a fost de acord să vină în această călătorie când soţul ei tocmai a fost concediat?!

— Înlocuit de fratele său Angus este varianta oficială, sublinie Franco în timp ce turna cafeaua aburindă în ceaşca lui Beth. Domnul Hamish este încă director al companiei şi va participa la şedinţa consiliului care are loc totdeauna în ultima zi a călătoriei

— Pari a fi extrem de bine informat, Franco, spuse William.

Franco nu a comentat nicicum această observaţie şi a trecut la altă masă.

— După cum stau lucrurile vom avea o călătorie distractivă, comentă Beth înăbuşind un căscat în timp ce privirile îi erau aţintite asupra mesei preşedintelui. Mă întreb cine este femeia care tocmai li s-a alăturat.

— Te porţi mai rău ca mine, observă William în timp ce şi el privea cum atât James cât şi Hamish s-au ridicat în picioare pe când doamna mai vârstnică lua loc la masă. Pare să fie apropiată de vârstă cu preşedintele şi având în vedere că amândoi au părul roşcat nu m-ar mira să fie sora lui.

William a continuat să studieze din priviri felul în care erau aşezaţi la masă remarcând faptul că preşedintele făcuse în aşa fel încât să deţină controlul permanent.

— Poţi să-l întrebi pe James cât voi fi eu la cursul de yoga. Hai să nu ne mai gândim la familia Buchanan şi lasă-mă să-ţi spun ce planuri am făcut pentru noi pe timpul cât vom fi la New York.

— Met presupun este pe primul loc şi nu am nicio îndoială că va fi nevoie de mai multe vizite.

— Trei. Tot ce este dinainte de 1850 vom vedea sâmbătă, apoi luni colecţia de artă indigenă şi miercuri vreau să vedem colecţia de impresionişti despre care Tim Knox m-a asigurat că este depăşită doar de cea de la Musée d'Orsay.

— Pfiu! Şi ne odihnim marţi şi miercuri?

— În niciun caz. Marţi vom merge la Frick unde...

— ...vom vedea un tablou remarcabil al lui Holbein înfăţişându-l pe Thomas Cromwell şi un altul, *Sf. Francisc în extaz*, de Bellini.

— Uneori uit că eşti un om al peşterii semieducat.

— De către soţia mea, asta de când am absolvit universitatea. Şi joi?

— La MoMA. O şansă de a vedea câteva exemplare ale perioadei cubiste a lui Picasso şi Braque, unde vom afla dacă poţi să-i diferenţiezi.

— Nu sunt scrise numele sub tablouri?

— Asta e pentru turişti care nu vor lua parte la vizita noastră de seară.

— Şi cine va fi acolo?

— Avem bilete şi la Lincoln Center. Orchestra simfonică New York cântă Brahms.

— Precis este vorba de concertul pentru pian în B major de Brahms... unul dintre preferatele tale.

— Şi n-am uitat niciunul dintre preferatele tale. Vineri seară înainte de a zbura înapoi acasă avem bilete la concertul Ella Fitzgerald la Carnegie Hall.

— Cum ai reuşit? Presupun că toate biletele s-au vândut cu luni înainte.

— Christina a rezolvat totul. Se pare că are cunoştinţe în consiliul de administraţie.

Urmă o pauză, apoi Beth continuă.

— Încep să mă simt vinovată faţă de ea.

— De ce? Motivul pentru care nu a putut să plece în călătorie e faptul că se căsătoreşte cu Ralph şi a fost încântată să găsească pe cineva care să-i ia locul... şi asta în ultimul moment.

— E vorba de căsătorie... de aceea mă simt vinovată. Nu uita că mi-a cerut să fiu domnişoară de onoare. Acum voi lipsi de la cununie pentru că am acceptat oferta ei generoasă.

— Nu ţi se pare a fi o coincidenţă?

— N-aş zice. Cincisprezece august era singura sâmbătă înainte de sfârşitul lunii septembrie când se puteau căsători la parohia ei în Limpton-on-the-Marsh şi astfel irosea biletele. Calul de dar nu se caută la dinţi.

William îşi spuse că nu era momentul să-i povestească lui Beth că fusese nevoie doar de un telefon pentru a afla că biserica parohială a Christinei era liberă cu două săptămâni înainte de călătorie şi cununia ar fi putut fi oficiată atunci, după care ea şi căpitanul Ralph Neville ar fi putut pleca în călătoria de nuntă pe vas. Oricum, era posibil ca soţia lui să fi pornit singură în călătorie dacă el ar fi preferat să rămână acasă pentru a sta cu ochii pe Christina şi pe noul ei soţ.

Cu privirile încă aţintite asupra mesei căpitanului, Beth l-a întrebat:

— Ai observat că Sarah Buchanan nu i-a adresat niciun cuvânt preşedintelui din clipa în care s-a aşezat la masă?

Ungând o a doua felie de pâine prăjită cu unt William spuse:

— Poate pentru că i-a luat funcţia de vicepreşedinte soţului ei.

— Ce altceva ai mai remarcat în timp ce te prefăceai că mă asculţi?

— Hamish Buchanan este prins într-o conversaţie cu mama sa în vreme ce James se preface că nu este interesat deşi soarbe fiecare vorbă.

— Şi-ţi va raporta ţie fiecare cuvânt acum că l-ai recrutat ca agent sub acoperire pe timpul călătoriei.

— James şi-a asumat acest rol. Şi pentru că este nepotul preşedintelui este cât se poate de bine plasat pentru a furniza informaţii din interior.

— Când e vorba de bărbaţi se numesc informaţii, dar atunci când e vorba de femei se spune bârfă.

— James m-a avertizat deja că e posibil să izbucnească o ceartă de proporţii încă înainte de încheierea călătoriei, spuse William ignorând remarca lui Beth.

— Mi-ar plăcea să fiu solniţa de pe masă, spuse Beth.

— Poartă-te frumos ori îmi voi îndrepta atenţia către tânărul tău instructor de yoga.

— Se numeşte Stefan şi toate doamnele de vârstă mijlocie din clasă sunt vrăjite de el aşa că nu cred că am şanse, spuse Beth oftând.

— Dar tu nu eşti de vârstă mijlocie, o corectă William luându-i mâna într-a sa.

— Mulţumesc, om al peşterii, dar nu uita că am împlinit deja treizeci şi doi, în caz că nu ai observat, şi am doi copii care în curând vor părăsi grădiniţa pentru a merge la şcoală.

— Mă întreb cum se descurcă părinţii noştri cu ei?!

— Tatăl tău o învaţă pe Artemisia cum e cu legea compensatorie...

— ...în timp ce mama ta îl învaţă pe Peter să deseneze.

— Ce copii norocoşi! spuseră la unison.

— Să revenim la prezent! îl îndemnă Beth luând un exemplar din programul călătoriei. Este o conferinţă în sala de teatru în această dimineaţă şi aş vrea să merg şi eu.

William o privi întrebător.

— Lady Catherine Whittaker despre operele lui Puccini.

— Cred că voi spune pas. Dacă este soţia domnului judecător Whittaker, zise William privind împrejur în restaurant, ar fi minunat să schimb câteva cuvinte cu el.

— Şi e câte un spectacol nou în fiecare seară. În această seară este Lazaro, un magician care face ca obiecte şi chiar pasageri să dispară sub ochii spectatorilor. Putem merge fie la spectacolul de la ora şapte, fie la cel de la ora nouă.

— Ce oră doriţi pentru cină? întrebă Franco care tocmai apăruse la masa lor şi turna cafeaua.

— Când vine la masă preşedintele cu familia lui? întrebă William.

— La opt şi jumătate, sir. Mai întâi iau câte un cocteil şi apoi cina.

— Atunci venim la nouă.

— Ce ai de gând? a vrut să ştie Beth privindu-şi soţul cu atenţie.

— Presimt că dacă venim la cină la ora nouă vom avea parte de şocuri şi surprize şi vom putea vedea mai multe persoane dispărând decât ar reuşi Lazaro să facă în spectacolul său.

Capitolul 3

Booth Watson se ridică de la birou la intrarea clientei sale care părea să aibă o atitudine reţinută. Doamna Christina Faulkner s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului fără a se obosi să dea mâna cu avocatul soţului ei.

Booth Watson o privea pe femeia elegant îmbrăcată care fusese soţia clientului său timp de unsprezece ani ca apoi să pornească pe drumuri diferite.

Amândoi fuseseră implicaţi în numeroase legături amoroase înainte ca ea să formuleze cererea de divorţ. După condamnarea şi încarcerarea lui Miles pentru furtul unui tablou de Caravaggio, Christina s-a simţit mai puternică. Asta până la moartea lui când a crezut că pierde tot. Dar când a participat la înmormântare şi a descoperit că fostul ei soţ era bine sănătos şi dacă voia să rămână în aceeaşi stare trebuia să facă o înţelegere cu ea, nu era nevoie să-i spună cineva Christinei că regulile jocului se schimbau.

Dar văduva veselă înţelesese că Miles Faulkner – sau căpitanul Ralph Neville cum îşi spunea mai nou – era mai valoros viu decât mort, pentru că astfel avea şi ea şansa să pună mâna pe legendara lui colecţie de artă la care renunţase în înţelegerea de divorţ.

Booth Watson era conştient că păşea pe nisipuri mişcătoare dar ştia că are un as în mânecă: pasiunea Christinei pentru bani.

— Doamnă Faulkner, m-am gândit că trebuie să stăm de vorbă despre ce se va întâmpla după cununie.

— Pot să întreb ce aţi hotărât tu şi Miles în privinţa mea?

— Nu va fi o schimbare semnificativă faţă de situaţia actuală, a parat Booth Watson ignorând ironia. Vă păstraţi casa de la ţară ca şi apartamentul din Belgravia. Dar pe viitor, Monte Carlo nu se mai pune în discuţie.

— Are pe altcineva. Am dreptate?

Altădată poate că i-ar fi spus cum stau lucrurile dar acum subiectul nu făcea parte din informarea pe care o avea de făcut.

— Veţi primi în continuare 2.000 de lire pentru cheltuieli şi vă veţi păstra menajera, camerista şi şoferul.

— Şi aţi hotărât amândoi unde îmi voi petrece luna mea de miere? întrebă Christina fără a-şi ascunde sarcasmul.

— În următoarele luni Miles nu va petrece mult timp în Anglia, ceea ce înseamnă că e vorba de o căsătorie de convenienţă. În acest scop am întocmit un contract ce conţine condiţii obligatorii şi pe care trebuie să-l semnaţi. Nu uitaţi, veţi primi mult mai mult în schimbul tăcerii dumneavoastră decât aţi sperat. Nu e necesar să citiţi contractul pentru că nu vor exista amendamente.

— Prin urmare nu vom trăi împreună? se arătă şocată Christina.

— Ştiţi foarte bine că nu s-a pus problema niciun moment. Miles nu are nicio obiecţie să vă continuaţi stilul de viaţă prezent dar pe viitor vă roagă să fiţi mai discretă şi să fiţi pregătită să îl însoţiţi ca doamna Ralph Neville în ceea ce am putea numi ocazii oficiale.

— Şi dacă nu semnez? întrebă Christina lăsându-se pe spătarul scaunului în ciuda faptului că Booth Watson deja scosese capacul stiloului şi întorsese paginile contractului până la ultima filă punând degetul pe linia punctată.

— Veţi ajunge săracă şi veţi locui într-un adăpost social.

— În vreme ce Miles se va afla în închisoare pentru timp foarte îndelungat, dacă...

— Dacă? repetă Booth.

— Dacă nu-mi dă milionul pe care mi l-a promis în înțelegerea de divorţ. Domnule Booth Watson nu trebuie să vă reamintesc că Miles este mort. Asemenea dumneavoastră am participat la înmormântare la Geneva unde am fost profund mişcată de discursul emoţionant pe care l-aţi ţinut. Dacă poliţia află că cenuşa care mi-a fost înmânată de preotul atât de supus nu este a lui Miles atunci cred că va trebui să sacrifice mult mai mult decât un milion.

Prin urmare dacă Miles nu este capabil să-şi ţină cuvântul, atunci cred că ar trebui să trimiţi tortul de nuntă înapoi şi să anulezi comanda de catering.

Apoi a urmat o tăcere îndelungată în care fiecare dintre părţi a aşteptat ca cealaltă să clipească.

— Şi aminteşte-i că încă am cenuşa lui care nu reprezintă altceva decât poliţa mea de asigurare dacă el nu se ţine de cuvânt.

— Poliţa de asigurare se plăteşte doar în cazul decesului.

— Am lăsat urna prin testament detectivului inspector William Warwick ceea ce cred că-l va face să decidă.

***

— Fii atent! îi spuse William detectivului novice în timp ce se aşeza vizavi de el într-o firidă. Dacă aş fi un ucigaş plătit aş şti exact unde să te găsesc la acest moment al zilei ceea ce mi-ar face foarte uşor de realizat eliminarea ta. Dacă ai de gând să devii detectiv trebuie să renunţi la rutină. James, pe viitor aş dori ca tu să fii cel care mă găseşte pe mine. Şi nu voi fi niciodată de două ori în acelaşi loc.

— E puţin probabil ca un ucigaş plătit să se afle la bordul unui vas de croazieră.

— Asta în cazul în care victima să nu se îndreaptă spre New York punându-ne în faţa a două mii de suspecţi.

— V-am văzut azi luând micul dejun împreună cu soţia, încercă James să schimbe vorba.

— Să nu umbli cu presupuneri niciodată, James. Orice investigaţie trebuie să înceapă cu o pagină albă.

— Dar aţi prezentat-o drept soţia dumneavoastră.

— Asta nu dovedeşte nimic.

— Purta verighetă.

— Se ştie că femeile măritate au aventuri.

— Nu cred că amanta ar fi comandat micul dejun în locul dumneavoastră.

— Este o presupunere corectă dar şi o îndoială rezonabilă. Care este echivalentul în americană?

— Echilibrul puterilor. Am observat că soţia dumneavoastră era mai interesată de masa noastră decât de cea a dumneavoastră, a continuat James fără a-i permite să schimbe subiectul.

— Asta înseamnă căsnicia, a zâmbit William. Trebuie să mărturisesc că a transformat familia ta în personaje ale unui roman gotic şi cu ajutorul informaţiilor spumoase oferite de ospătar.

— Franco! A lucrat pe vapoarele bunicului timp de treizeci de ani. Nimeni nu cunoaşte familia sau compania mai bine ca el. Bunicul i-a oferit postul de *maître d'* pe *The Pilgrim,* dar l-a refuzat.

— De ce?

— Mi-a mărturisit că nu vrea să piardă contactul cu pasagerii dar părerea mea este că nu a vrut să lase să treacă pe lângă el bacşişurile primite în timpul călătoriei. Nu cred că numele lui e Franco şi nici că ar fi de origine italiană.

— Dovada?

— Rareori îl auzi vorbind cu accent şi odată i-am cerut părerea despre Caruso şi s-a dovedit clar că nu avea habar de marele tenor.

— Nu este o dovadă ci un motiv de suspiciune. Deşi cred şi eu că ascunde ceva.

— De ce spuneţi asta?

— Am mai văzut privirea celor care descoperă că sunt poliţist.

— A fost la închisoare pentru scurt timp înainte de a se angaja în companie. Dar nici bunicul nu ştie că am aflat acest amănunt.

— Cum ai aflat?

— Am plecat odată în călătorie de la Southhampton şi mi-a cerut să-mi schimbe masa.

— Ai aflat de ce?

— Unul dintre pasageri venea de undeva, dintr-un loc numit Hackney, şi am citit pe chipul lui că îl recunoscuse pe Franco. Am aranjat ca într-o seară să stea la masa căpitanului împreună cu soţia pentru a obţine informaţii. Nici măcar Franco nu ştie că am aflat. Dar atenţie, prin bunăvoinţa Domnului, bunicul meu intră în scenă. Câteva amănunte bine documentate dispar şi după o înfăţişare în faţa judecătorului verdictul este „nu s-a putut dovedi”.

— Un verdict scoţian lipsit de subtilitate. De obicei înseamnă că atât judecătorul cât şi juriul au mari îndoieli că acuzatul este vinovat dar nu există nici dovezi suficiente pentru a fi condamnat. Totuşi, dacă vrei să evaluezi cât de sus a ajuns bunicul tău, ei bine, în astfel de cazuri trebuie să îţi asumi uneori şi riscuri, mai ales când porneşti de la nimic.

— Bunicul a pornit cu mai puţin decât nimic. La moartea tatălui său acesta şi-a lăsat soţia şi cei doi copii cu datorii de aproximativ o mie de lire. Îţi imaginezi cât înseamnă asta în banii de azi. I-a luat ani de zile să plătească datoria şi poate de aceea a şi murit de tânără.

— Asta poate fi şi o explicaţie a faptului că e atât de aspru cu fiii săi.

— Dovada? a cerut James imitându-şi profesorul.

— Franco mi-a spus că unchiul tău Hamish a fost de curând înlăturat din funcţia de vicepreşedinte de către adunarea generală. Ca să fiu sincer a folosit cuvântul „înlocuit”.

— E un fapt ştiut de toată lumea. A fost dezbătut de presa de pe ambele maluri ale Atlanticului. L-am auzit pe tata spunându-i mamei că doar legile privind calomnia i-au împiedicat pe ziarişti să publice întreaga poveste.

Franco a apărut ducând o tavă cu o cafea şi o ciocolată caldă.

— Franco, să-i povestesc domnului inspector-şef de ce a devenit tatăl meu vicepreşedinte? întrebă James în vreme ce Franco punea ceaşca cu ciocolată caldă în faţa lui pe masă.

— Atât timp cât nu sunt amestecat în povestea asta, spuse el şi dispăru chiar mai repede decât apăruse.

— Am îndoieli în ce priveşte cât ştiţi tu şi tatăl tău din povestea asta, spuse William. Cred că preşedintele are secrete pe care ţine să le ducă cu sine în mormânt.

— Mătuşa Flora precis cunoaşte întreaga poveste, îl contrazise James încrezător.

— Mătuşa Flora? întrebă William lăsând ca numele să plutească în aer ca un fel de momeală pentru ca tânărul James să comită indiscreţii mai mari.

— După ce bunicul a intrat în marina comercială, mătuşa Flora a devenit primul membru al familiei noastre care a urmat cursuri universitare. După ce a absolvit universitatea din Glasgow cu o diplomă în matematică, a urmat facultatea de contabilitate unde a fost prima din anul ei. Pentru a fi mai exact a fost cea mai bună, la egalitate cu un bărbat, pentru că pe atunci nu erau pregătiţi să recunoască faptul că o femeie poate fi mai bună decât un bărbat la un examen de admitere. Astea se întâmplau pe vremea când bunicul părăsea marina regală după ce servise regele şi naţiunea cu onoare, lucru pe care niciodată nu omite să ni-l reamintească. Tot pe atunci a reuşit să strângă o sumă de bani cu care să cumpere o companie – deşelată, cum îi place lui să spună – care opera transporturi de persoane şi autovehicule de pe continent pe insula Iona.

— Am călătorit şi eu cu unul dintre acele vase.

— Mătuşa Flora i-a spus atunci că e dus cu pluta dar pentru că nu se înghesuiau prea multe firme să ofere slujbe adevărate femeilor a acceptat cam fără tragere de inimă să se alăture companiei şi a preluat îndatoririle contabile. Expresia ei favorită până în ziua de azi este: „În timp ce el aduna lire eu strângeam mărunţiş.” Cu toate acestea, în ciuda prudenţei sale ca şi a bunului

ei simţ extrem de subtil, compania a fost de câteva ori în pericol de a se duce la fund.

— Nu prea există milionari care au ajuns în această poziţie prin forţe proprii şi care să nu fi trecut o dată printr-o astfel de situaţie.

— A existat o ocazie în care bunicul urma să declare falimentul în următoarele douăzeci şi patru de ore şi ar fi făcut-o dacă nu primea ajutor de la Dundee Bank of Trade and Commerce. Nici măcar eu nu am reuşit să înţeleg cum a fost posibil să iasă din acea situaţie. Tot ce pot să spun e că pe vremea când se construia prima sa navă de croazieră pe Clyde, la un sfârşit de săptămână nu erau bani pentru a plăti muncitorii şi aceştia au ameninţat cu greva. Mi-a povestit că o săptămână întreagă nu a putut dormi şi el este o persoană care a dormit adânc în fiecare noapte cât a durat bătălia Atlanticului.

— Am citit în Jurnalul navei despre rolul pe care l-a jucat în acea confruntare.

— Nu te poţi baza pe ce scrie acolo, spuse James aruncând o minge în aer.

— De ce? s-a arătat William sincer curios.

— Pentru că tot ce e prezentat acolo e scris de bunicul. Sau dacă aş fi chemat la tribunal să depun mărturie aş spune că e scris de către Kaye Patterson, secretara bunicului, la dictarea acestuia.

— Presupun că vorbeşti despre doamna care şedea lângă tine la micul dejun.

— Nu e rău deloc, domnule inspector-şef. Dar dacă vă spun că bunicul are două secretare, una care poate scrie corect şi una care nu poate, care dintre ele ar fi Kaye?

— Evident cea care poate.

— Ce vă face să fiţi sigur de asta?

— Bunica ta părea să poarte o conversaţie animată cu ea la masă şi evident îi făcea plăcere, spuse William pe când Franco apăru şi el la masa lor.

— Domnilor, mai doriţi ceva?

— Nu. Mulţumim, Franco!

— De ce vrea Franco să se creadă că este italian? întrebă William de îndată ce chelnerul se îndepărtă.

— Mi-a spus odată că pasagerii oferă bacşişuri mai substanţiale dacă află că eşti italian.

— Nu ştiam că se presupune că trebuie să dai bacşişuri personalului, spuse William uşor jenat.

— Când ancorăm în New York, nu mai devreme. În cabină veţi găsi nişte plicuri mici de culoare maro pentru cameristă şi pentru chelner. Se merge pe suma de o sută de dolari pentru fiecare, asta în cazul în care nu sunteţi de părere că merită mai mult.

— Îţi adori bunicul! Am dreptate? întrebă William încercând să-l ţină în corzi pe James.

— Fără reţineri. El este motivul pentru care consider că voi fi primit la Harvard.

— Datorită banilor şi relaţiilor sale?

— Nuuu! Nu am nevoie de aşa ceva. E vorba de ceva mult mai important moştenit de la el. Energia şi spiritul competitiv, deşi îmi lipseşte geniul său antreprenorial.

— Presupun că el încă speră că într-o zi vei deveni preşedintele companiei, în ziua în care va fi nevoie de două mâini sigure care să înlocuiască geniul său antreprenorial.

— Asta nu se va întâmpla niciodată! Tata îi poate urma dar eu, nu.

— Şi ce gândeşte unchiul tău Hamish despre asta?

— Consideră că are încă şanse să ajungă preşedinte, altfel nu ar sta prin preajmă punându-se pe sine şi pe soţia sa într-o situaţie umilitoare prin faptul că se află în această călătorie.

— Chiar aşa rău stau lucrurile?

— Mai rău. Cred că ar fi în stare de orice pentru a-l împiedica pe tata să devină preşedinte. Şi dacă n-ar face-o el, în mod cert mătuşa Sara ar fi cea care ar încerca.

— Dar simplul fapt că l-a înlocuit pe el cu tatăl tău ca vicepreşedinte demonstrează cât se poate de clar poziţia lui.

— Adevărat, dar nu trebuie să uitaţi că unchiul Hamish este încă în consiliul de administraţie şi nimeni nu ştie de partea cui va fi mătuşa Flora când va sosi momentul pentru numirea noului preşedinte. E posibil ca ea să aibă votul decisiv. Nu că aş fi auzit cuvântul pensionare rostit de buzele bunicului.

— Cum de ştii atâtea lucruri când tu eşti doar un...

— Elev? Asta e o altă treabă pe care am transformat-o în avantajul meu. În timp ce mă maturizam, părinţii mei nu-şi dădeau seama că eu ascultam şi înregistram tot ce vorbeau la masă. În ultimul timp au devenit mai precauţi, mai ales unchiul Hamish, aşa că pe viitor am de gând să fiu şi mai şiret. Şi aici intraţi dumneavoastră în joc.

William a fost din nou luat prin surprindere, dar nu a fost nevoie să-l întrebe pe James ce avea de gând.

— Vă voi spune tot ce ştiu despre familia mea dacă îmi veţi spune cum pot să profit de această situaţie. Cunoştinţele şi experienţa dumneavoastră mă vor ajuta să fiu cu un pas înaintea unchiului Hamish.

— Dacă nu eşti interesat să preiei compania atunci ce interes ai?

— Vreau totuşi ca tatăl meu să fie următorul vicepreşedinte astfel încât, într-un târziu, să devin deţinătorul companiei Pilgrim Line.

— La calităţile moştenite de la bunicul tău poţi adăuga şi viclenia, spuse William aruncându-i un zâmbet cald.

— Posibil. Trebuie neapărat să fiu mult mai viclean decât unchiul Hamish şi mai ales, mai diabolic decât mătuşa Sara dacă ţin să am o şansă în a câştiga compania. Să nu uităm că şi ei au copii care sunt cu puţin mai mici ca mine.

— Caz în care va trebui să încetezi să gândeşti ca un poliţist şi să începi să gândeşti precum un infractor.

Capitolul 4

— Ce pretenţii are? s-a arătat Miles interesat pe când ospătarul le turna cafeaua aburindă.

— Milionul care i-a fost promis în înţelegerea iniţială de divorţ.

— Dar din păcate am murit înainte ca înţelegerea să fie semnată.

— Şi are cenuşa ta pentru a dovedi contrariul.

— Ce contează?

— Presupun că nu ai auzit de Crick şi Watson. O pot ajuta să dovedească faptul că eşti în viaţă.

— Dacă ea e moartă nu mai poate dovedi.

— În cazul în care Christina moare pe neaşteptate, continuă Booth Watson căutându-şi cuvintele cu grijă, prima persoană care va fi cercetată va fi noul ei soţ, căpitanul Ralph Neville RN. Nu le va lua prea mult timp să-i afle adevărata identitate. Aşa că recomandarea mea este să-i dai milionul dacă vrei să rămâi un om liber.

— Peste cadavrul meu!

— Asta este exact ceea ce cred că are Christina în minte. Mai ales dacă-i va spune prietenei sale Beth Warwick cine este cu adevărat cel cu care se va căsători.

— Dacă face asta va rămâne fără niciun ban.

— Nu cred că e cazul să rişti. Dumnezeu ştie ce planuri ar putea pune la cale în timpul în care ai fi la închisoare şi ar fi în afara oricărui pericol. Este obligaţia mea să te întreb dacă merită fie şi un singur tablou să ajungi la închisoare pe viaţă.

Miles a rămas tăcut în vreme ce ospătarul îi servea, apoi a răspuns scurt „probabil că nu”.

— Şi atunci cu atât trebuie să înţelegi că e mai bine să stai departe de aceste locuri în următoarele săptămâni în timp ce eu voi avea grijă să o conving pe Christina să respecte înţelegerea noastră. Apoi

căpitanul Ralph Neville se poate întoarce în siguranţă oricând doreşte.

— Tot timpul acesta am plănuit să mă întorc în noua casă imediat după cununie. O casă aflată undeva unde, pot să te asigur, BW, nu mă vor găsi niciunul dintre cei doi Warwick şi nici Christina. Nici pe mine şi nici tablourile mele.

— Mă bucur să aud asta. Totuşi sunt de părere că trebuie să o ţinem pe Christina de partea noastră atât timp cât este posibil să le furnizeze informaţii din interior celor doi. Nu uita cât de apropiată este de Beth Warwick care fără nicio intenţie rea le transmite soţului.

— Sau poate cu oarecare intenţie...

— Având în minte aceste idei m-am gândit că trebuie să îl punem pe superintendentul Lamont pe statul nostru de plată. Asta ca să o ţinem sub supraveghere.

— Fost superintendent, l-a corectat Miles. Nu trebuie să uiţi că nu mai e în mijlocul afacerii şi nici că omul ar face orice pentru bani având o soţie-trofeu care îi ţine contul bancar mereu pe minus, asta ca să nu mai vorbim şi de geniul dovedit în a paria pe cai care nu-şi găsesc drumul nici spre boxa proprietarului.

— Aşa o fi, dar să nu uităm că fostul superintendent a fost cândva adjunctul comandantului Hawksby.

— Până când a fost nevoit să demisioneze.

— Totuşi încă ştie o mulţime de oameni din interior, mai ales o persoană anume.

— Eu îl cunosc pe acest om din interior?

— Este o ea. Face parte din echipa lui Warwick şi ce-i cu adevărat important este că nu ezită să accepte plicul maroniu.

— Atunci continuă să le furnizezi plicuri. În felul acesta vom fi totdeauna înaintea Christinei şi a lui Warwick.

— Prin urmare eşti de acord să scuipi milionul pe care-l cere?

Miles a zâmbit şi a luat furculiţa şi cuţitul.

— Cu o condiţie. Să fie foarte clar că dacă înţelegerea e încălcată de Christina, îi blochez alocaţia lunară până îmi dă milionul înapoi.

***

— Cum a fost prelegerea? întrebă William în timp ce trăgea scaunul pentru ca Beth să se aşeze la masă.

— Am ascultat arii diferite din *Boema* după care Catherine a explicat realismul dramatic al operelor lui Puccini. Abia aştept ziua de mâine.

— *Tosca* şi *Madame Butterfly*? a dorit William să ştie pe când Franco le înmâna meniurile.

— *Madame Butterfly.* Nu vrei să vii şi tu?

— Mă tem că voi fi ocupat cu o crisalidă care speră să devină fluture. Ai aflat dacă este soţia judecătorului Whittaker?

— Chiar ea! Şi ne-a invitat mâine-seară să luăm cina împreună.

William a părut să devină preocupat când a intrat în restaurant Fraser Buchanan împreună cu soţia. Purta un costum elegant la două rânduri care îi ascundea foarte bine corpolenţa, în vreme ce soţia lui era îmbrăcată într-o rochie lungă, elegantă, de culoare crem care le-a făcut pe câteva doamne din încăpere să întoarcă privirile.

Preşedintele s-a aşezat în capul mesei. Bărbaţii au rămas în picioare până când soţia lui a luat loc la celălalt capăt al mesei cam la o aruncătură de crichet depărtare.

— Cine e bărbatul aşezat lângă sora preşedintelui? a dorit Beth să ştie de îndată ce Franco le-a luat comanda.

— Andrew Lockhart. Doctorul companiei şi este în consiliul de administraţie. Totodată este medicul personal al preşedintelui. Cu câţiva ani în urmă Buchanan a suferit un atac de cord şi de atunci Lockhart îl însoţeşte în fiecare călătorie.

— Nu mă mir. Cred că are mai mult de cincisprezece-douăzeci de kilograme în plus faţă de cât ar trebui.

— Şi eu aş avea douăzeci de kilograme în plus dacă mi-aş petrece jumătate din viaţă pe un vas de croazieră.

— Doamnă, doriţi să comandaţi? întrebă Franco.

— Două consommé şi două salate Cezar, spuse Beth fără a citi meniul.

William a zâmbit şi a închis meniul dându-l înapoi lui Franco.

— Eşti căsătorit Franco? a întrebat el cu un aer nevinovat.

— Doar timp de paisprezece săptămâni pe an, sir.

— Cam la fel ca şi mine, spuse Beth luând mâna lui William.

***

Britanicii au multe calităţi ca şi defecte de altfel, afirma odată George Bernard Shaw în faţa Sindicatului vorbitorilor de limbă engleză şi una dintre aceste calităţi este de a ignora o altercaţie ce se petrece înaintea ochilor lor. Italienii nu rezistă să privească de la distanţă, germanii ţin să ia partea cuiva, în timp ce irlandezii simt nevoia să se alăture.

În timp ce continua să mănânce din consommé, Beth părea hotărâtă să ignore glasurile ridicate ce veneau de la masa preşedintelui

— Credeam că în această seară magicianul...

— Ssst! De vreme ce ai o perspectivă mai bună asupra mesei poţi să-mi dai detalii cadru cu cadru.

William şi-a reţinut un zâmbet şi a început să dea mai mare atenţie la ceea ce se întâmpla la masa lui Buchanan.

— Se pare că preşedintele are o discuţie aprinsă cu fostul său vicepreşedinte în timp ce restul celor prezenţi la masă îi ignoră în mod intenţionat.

— Nu vor să se implice, sugeră Beth.

— O remarcă înţeleaptă.

— Care e motivul conflictului?

— Nu ştiu sigur. Pot să prind câte un cuvânt-două. Dar nu fi dezamăgită! James îmi va relata în amănunt motivul disputei.

— Nu pot aştepta până mâine-dimineaţă. Se pot ucide unul pe altul până atunci. Eu vreau să ştiu acum.

— Pare să fie ceva în legătură cu înclinaţia spre băutură a lui Hamish Buchanan, spuse William apoi rămase tăcut în momentul în care Franco a apărut cu cel de-al doilea fel de mâncare comandat.

A pus cele două farfurii cu salată în faţa clienţilor săi cu naturaleţe, de parcă nimic ieşit din comun nu se-ntâmpla la câteva mese depărtare de ei.

— Presupun că ai mai asistat la astfel de situaţii în trecut, i se adresă Beth, privindu-l.

— Niciodată atât de rău, răspunse el turnând vinul alb.

— Poate n-a fost tocmai înţelept ca întreaga familie să călătorească împreună spre New York. Mai ales după cele întâmplate la adunarea generală de anul trecut.

— James mi-a spus că bunicul lui a insistat ca lucrurile să stea astfel, în ciuda resentimentelor dintre el şi fiul său Hamish, spuse William. Presupun că în ce-l priveşte pe mai vârstnicul domn e vorba doar de un zgomot de fundal.

— Sunt bucuros că nu servesc la masa lor în această seară, a fost comentariul lui Franco în vreme ce punea sticla la loc în frapieră.

— Eu mi-aş fi dorit să fiu acolo, îşi exprimă Beth dorinţa privindu-l pe Hamish Buchanan cum scoate o sticlă plată din buzunar şi varsă conţinutul ei peste cafea.

***

— Credeam că te-ai lăsat de băutură! Aşa mi-ai spus! lătră preşedintele din capul mesei.

— Da. M-am lăsat, răspunse Hamish desfăcând capacul sticlei. Acesta e un sedativ uşor pe care mi l-a prescris doctorul Lockhart ca

să mă ajute să dorm, ştiut fiind faptul că sufăr de rău de mare. Nu prea sunt un bun marinar, tată!

— În seara asta marea e plată ca o tigaie, replică aspru preşedintele. Ca să nu mai amintesc faptul că am cheltuit o avere pe stabilizatori pentru a asigura tuturor pasagerilor un voiaj lin. Odată ce te aşezi în pat nici măcar nu-ţi trece prin minte că te afli pe un vapor.

Hamish a mai sorbit o dată din sticluţa din buzunar.

— Mi-ar plăcea să gust şi eu din aşa-numitul sedativ, spuse Fraser întinzând mâna, de parcă ar fi fost vorba de un ordin şi nu de o simplă solicitare.

— Dacă doreşti, tată!

Hamish îi dădu sticla mătuşii sale Flora care la rândul ei o dădu preşedintelui. Mai mulţi pasageri printre care şi Beth urmăreau cum Fraser a desfăcut capacul sticlei, a dus sticla la buze şi a luat o înghiţitură zdravănă. Toţi aşteptau să explodeze. Preşedintele a tăcut pentru un moment apoi a comentat:

— Infectă marfă!

După care a înşurubat capacul.

— Ar însemna prea mult să ne aşteptăm la scuze? întrebă soţia lui Hamish pe când Fraser trecea sticla înapoi de partea cealaltă a mesei.

Toată lumea a întors privirile spre Fraser aşteptând reacţia acestuia la comentariul Sarei.

— Da, draga mea, spuse Fraser cu răceală în glas. Nimeni nu crede, nici măcar pentru o clipă că Hamish a renunţat la băutură. Dacă ai îndoieli în privinţa spuselor mele îţi sugerez să controlezi conţinutul barului din cabina voastră când vă retrageţi după cină.

Hamish n-a comentat în niciun fel spusele tatălui său ci a desfăcut capacul şi a mai luat o gură zdravănă după care a pus capacul la loc şi sticla în buzunar.

***

Comandantul Hawksby şedea la biroul său gândindu-se la următoarea şedinţă şi la posibilele urmări ale acesteia în cazul în care lucrurile evoluau rău. Ştia că toţi îi spuneau „Hawk" (Şoimul) când nu era de faţă, ceea ce el considera un compliment, dar nu mai era mult până când avea să se pensioneze şi nu-şi dorea sub nicio formă ca reputaţia să-i fie ştirbită la sfârşitul carierei. Detectivul inspector era piesa lipsă din puzzle pentru a obţine imaginea completă.

William Warwick era liderul recunoscut al echipei, dar SD Adaja, indiferent cât de impresionantă era personalitatea sa, nu părea pregătit să preia rolul de locţiitor la comandă. SD Roycroft nu-şi dorea acest post, în vreme ce, ofiţerul Pankhurst avea toate şansele să-i depăşească pe cei doi, dar momentan nu era potrivit.

Hawk nu avea nevoie să cerceteze dosarul lui Ross Hogan. Timp de patru ani făcuse parte din trupele SAS, după care se alăturase poliţiei metropolitane. Petrecuse câţiva ani la patrulare, apoi trecuse examenul pentru detectivi şi făcuse parte din brigada omucideri.

Patru ani mai târziu fusese printre cei aleşi să lucreze sub acoperire şi atunci îşi descoperise chemarea. Dacă un grup de rebeli ar fi format o bandă, atunci el ar fi devenit conducătorul ei. Era decorat cu Queen's Gallantry Medal, primise trei avertismente oficiale şi pentru a completa CV-ul său trebuie spus că primise şi o suspendare pentru că se culcase cu o persoană suspectă de infracţiuni. Totuşi Hawk ştia că nu putea să-l mai lase mult timp să lucreze sub acoperire. Ross trebuia să se întoarcă în lumea reală cât încă mai era capabil să asculte ordinele şi mai ales cât încă nu era prea târziu pentru el şi nu-şi schimba obiceiurile. Era oare prea târziu? Urma să demisioneze?

Ross jucase deja un rol important în colectarea informaţiilor despre Miles Faulkner, informaţii care ajutaseră la arestarea

acestuia. Stătuse şi la închisoare pentru asta. Chiar şi cei care îşi asumau riscuri îl considerau pe Ross un risc.

Când Faulkner a scăpat, Ross a mers atât de departe încât a absentat nemotivat şi a decis că trebuie să-l încătuşeze din nou pentru că n-a crezut niciun moment că Faulkner ar fi mort.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— Intră!

Oricine l-ar fi văzut pe cel care a intrat în biroul lui Hawksby în acea dimineaţă nu ar fi bănuit că era vorba de un ofiţer de poliţie. Omul purta un tricou slinos, jeanşi jerpeliţi şi o scurtă din piele. Acesta era Ross Hogan, mai degrabă o pacoste şi mai puţin un susţinător al legii.

— Bună dimineaţa, sir! spuse el aşezându-se.

Hawk îl privea pe cel considerat arma sa secretă şi nu ştia cum să-i dea vestea. Ross a fost cel care a venit în ajutorul lui.

— De vreme ce m-aţi chemat chiar la Yard, într-o şedinţă matinală, presupun că zilele mele ca agent sub acoperire sunt numărate.

— Sunt încheiate. Ai lucrat pe teren mult prea mult timp, Ross. Deşi este aproape absolut imposibil să ţi se găsească înlocuitor, am hotărât că e timpul să te alături din nou rasei umane.

— Şi despre ce oameni este vorba, sir?

— Am format de curând un mic grup care să se ocupe de cazuri vechi nerezolvate, crime mai precis, unele peste care s-a aşternut praful de-a lungul anilor.

— Cine va fi ofiţerul superior la conducerea grupului?

— Inspector-şef Warwick.

Ross a dat din cap în semn că a înţeles.

— Am urmărit activitatea lui din aproape şi nu am fost deloc mirat de promovarea sa. Eu unde intru în acest joc?

— Din echipă mai fac parte SD Paul Adaja, SD Jackie Roycroft şi ofiţerul Rebecca Pankhurst. Toţi ofiţeri minunaţi! Dar te vreau pe tine detectiv inspector Hogan să fii locţiitorul lui William.

— Am de ales, sir? zâmbi Ross.

— Da. Te poţi întoarce la postul tău de agent de circulaţie în Chiswick.

— Sau pot demisiona.

— Eşti şomer, spuse Hawk incapabil să-şi reprime un zâmbet. Asta dacă nu ai în plan să ajungi un meschin detectiv particular care trage cu urechea la ce vorbesc soţii care rătăcesc drumul drept, ceea ce mă tem că nu prea face parte din stilul tău.

— Când încep?

— Inspectorul-şef Warwick va fi înapoi peste zece zile. În prezent se află într-o binemeritată vacanţă pe mare aşa că îţi propun şi ţie să iei o pauză până la întoarcerea sa. Asigură-te că faci o baie şi te bărbiereşti mai înainte de a-l întâlni pe Corist.

— O să fiu de nerecunoscut!

— Acesta e şi planul meu.

***

Franco turna ciocolata caldă peste o porţie generoasă de îngheţată de vanilie când ţipătul unei femei străbătu restaurantul dintr-un cap în celălalt. Beth s-a întors să vadă despre ce era vorba şi-l observă pe Fraser Buchanan aplecându-se înainte, tremurând şi cu respiraţia întretăiată şi ţinându-se de masă.

Doctorul Lockhart a ţâşnit de pe scaunul său şi de îndată a ajuns lângă el. I-a desfăcut cravata şi a descheiat nasturele de sus al cămăşii. Franco s-a grăbit şi el către masa preşedintelui.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat.

— Am nevoie cât mai repede de o targă. Şi adu-mi şi trusa medicală din cabinet, ceru doctorul păstrându-şi calmul.

Franco a părăsit sala în grabă. Ceilalţi oaspeţi au renunţat să mănânce devenind fără să vrea spectatori la drama ce se derula sub privirile lor.

Doamna Buchanan s-a ridicat de la locul său şi s-a apropiat de soţul ei luându-i mâna într-a sa. Tremura dar altfel părea cât se poate de calmă permiţându-i doctorului să se ocupe de pacient în timp ce restul celor prezenţi priveau şocaţi. Totuşi nu toată lumea era şocată. William nu-şi dezlipea privirile de la Hamish Buchanan care nu trăda nicio emoţie în timp ce Angus se alăturase mamei sale şi îi cuprinsese umerii cu braţul său.

În momentul următor Fraser Buchanan s-a albit la faţă şi s-a prăbuşit peste masă. Doctorul încerca cu disperare să-l resusciteze dar William era conştient că nu aveau să treacă decât câteva minute şi preşedintele avea să fie declarat mort.

Doamna Buchanan suspina îngenuncheată lângă soţul său, ţinându-l în braţe. James a izbucnit în lacrimi de parcă era din nou copil. De la distanţă, William cerceta chipurile celor aflaţi la masa preşedintelui. Privirile sale se mutau pe rând de la un membru la altul al familiei şi căutau indicii dând uitării faptul că se afla în vacanţă. Nu toţi păreau îndureraţi, şi doi dintre ei nu păreau nici măcar surprinşi de ceea ce se întâmpla. Uşa sălii restaurantului se deschise şi Franco intră în fugă aducând trusa doctorului. Era urmat de doi tineri marinari care duceau o targă din pânză.

Din instinct William se ridică şi porni către masa preşedintelui în încercarea de a afla dacă putea fi de ajutor.

— Nu v-am solicitat ajutorul, domnule inspector-şef, spuse Hamish Buchanan în timp ce marinarii îl aşezau cu grijă pe targă pe tatăl său. Nu aveţi nicio autoritate pe acest vapor.

Primul gând al lui William a fost că era un comentariu inutil de care nimeni nu avea nevoie făcându-l să se întrebe dacă nu cumva evenimentul tragic la care era martor nu era chiar atât de limpede şi de nevinovat pe cât părea. Îşi aminti sfatul lui Hawk atunci când

investigau o moarte prematură: *Ascultă. Ascultă. Ascultă. Dacă le oferi oamenilor suficientă funie atunci se spânzură singuri.* Totuşi William era conştient de faptul că Hamish Buchanan avea dreptate şi era pregătit să se întoarcă la masa lui şi să-şi vadă de propriile treburi, ce-i drept cam fără tragere de inimă, când a intervenit Angus Buchanan spunând:

— Asta în cazul în care nu-i acord eu autoritatea necesară.

— Angus, cred că înțelegi că de acum eu sunt capul familiei, contraatacă Hamish aruncându-i priviri furioase fratelui său.

— Şi eu cred că nu trebuie să uiţi că acum eu sunt vicepreşedintele companiei Pilgrim Line şi tragedia s-a petrecut la bordul unuia dintre vasele companiei.

Cei doi bărbaţi se priveau ca doi războinici. În cele din urmă Hamish spuse:

— Cred că e bine să aflăm ce are de spus doctorul Lockhart.

— Tatăl vostru a suferit un atac de cord serios. După cum ştim toţi nu este primul.

William nu s-a putut împiedica să-şi spună că vorbele doctorului sunau ca un discurs învățat înainte de eveniment. Şi mai ciudat era faptul că nu părea deloc afectat de moartea vechiului său prieten. Părea un martor cu experienţă şi nimic mai mult.

— După cum am mai spus nu avem nevoie de serviciile dumneavoastră, domnule inspector-şef, a repetat Hamish apoi s-a întors către mătuşa sa de parcă dorea susținerea ei.

Dar aceasta nu a dat răspunsul aşteptat de el.

— Părerea mea este că ar fi înțelept să-i permitem inspectorului-şef să întreprindă o anchetă, a fost părerea Florei care încerca să-şi recapete atitudinea de mare doamnă a familiei. Nu vrem să spună cineva că familia s-a implicat într-o muşamalizare.

Nu a contrazis nimeni spusele ei.

Până şi Hamish a rămas tăcut în timp ce trupul inert al răposatului preşedinte era purtat pe targă afară din sala

restaurantului de către cei doi marinari pe urmele cărora păşeau doamna Buchanan şi doctorul.

— Ce ne sugeraţi că trebuie să facem, domnule inspector-şef? a dorit să ştie Flora care astfel părea să preia comanda.

— Cu excepţia lui James vă rog pe toţi ceilalţi să vă retrageţi în cabine şi să aşteptaţi acolo până când voi sta de vorbă cu fiecare în parte. Domnule Buchanan, mai înainte de a pleca vă rog să aveţi amabilitatea de a lăsa pe masă sticluţa din buzunar.

Pentru un moment Hamish a ezitat mai înainte de a scoate recipientul de argint din buzunar, apoi l-a pus pe masă. Un zâmbet scurt i-a fluturat pe faţă când l-a văzut pe căpitanul navei intrând pe uşă urmat îndeaproape de Franco.

— Oh, iată persoana care are autoritatea supremă pe acest vas. Poate veţi spune inspectorului-şef Warwick că nu avem nevoie de serviciile sale.

— Domnul Buchanan are dreptate când vă reaminteşte că eu sunt stăpânul acestei nave, domnule inspector-şef. Şi aceasta este decizia mea finală.

— Vă accept autoritatea fără nicio rezervă.

Hamish luă flaconul de pe masă şi îl vârî la loc, în buzunar.

— Având permanent în minte această idee, domnule inspector-şef, v-aş fi recunoscător dacă aţi fi disponibil să efectuaţi o anchetă preliminară. Nu am nicio îndoială că preşedintele a murit în urma unui atac de cord dar cu toate acestea o confirmare din partea dumneavoastră ar lămuri lucrurile definitiv. Cum aţi dori să demaraţi investigaţia?

— Cerându-i domnului Hamish să pună la loc pe masă recipientul.

Capitolul 5

Fostul superintendent Lamont era acasă şi citea *Racing Post* când secretarul domnului Booth Watson l-a sunat şi l-a informat că era aşteptat să se prezinte în biroul acestuia în dimineaţa următoare. Era pentru prima oară când Booth Watson îl contacta de când avusese loc procesul de corupţie de la Old Bailey când Jerry Summers, detectiv sergent, riscase prea mult şi sfârşise prin a se duce la fund pentru că Lamont nu reuşise să îndepărteze o dovadă vitală care l-ar fi salvat. După acel eşec, Lamont a presupus că Booth Watson n-o să-i ceară niciodată ajutorul din nou. Oricât de mult îi displăcea alunecosul avocat, expresia „cerşetorii nu-şi pot permite să aleagă” l-a făcut să se asigure că va ajunge la întâlnire la timp.

În ultimele săptămâni ce trecuseră prestase o seamă de sarcini încredinţate de Christina Faulkner şi se întreba dacă Booth Watson ar fi privit asta ca pe un conflict de interese. După ce şi-a verificat contul bancar a decis că nu era cazul să menţioneze nici uneia dintre părţi serviciile prestate bilateral. Prin urmare, în dimineaţa următoare, Lamont a făcut în aşa fel încât să fie prezent în sala de aşteptare de la Fetter Court numărul 1, la ora zece şi zece minute. Şi era lăsat să aştepte.

Când în sfârşit a fost chemat de şeful biroului de avocatură, acesta nu a amintit de Summers sau de dovada cheie deţinută de Lamont, ci a intrat direct în subiect.

— Trebuie să ştiu ce pune la cale prietenul tău Warwick în acest moment.

— Warwick nu mi-e prieten, aproape scuipă el cuvintele.

— Mă bucur să aud asta. Caz în care sarcina ta poate deveni mai uşoară şi mai plăcută. Trebuie să te informez că în momentul de

faţă inspectorul-şef şi soţia sa se află la bordul navei *Alden* în drum spre New York.

— O călătorie plătită în mod sigur de tatăl lui căci el nu şi-ar fi permis din salariul de inspector-şef.

Booth Watson ştia exact cine plătise călătoria dar se mulţumi să repete:

— Inspector-şef?

— Warwick a fost promovat în urma succesului obţinut cu procesul Summers, îl informă Lamont regretând de îndată cuvântul „succes” care aduse o umbră pe chipul finanţatorului său.

— Ai informaţii despre noua echipă pe care o formează în această perioadă?

— Unitate.

Umbra reveni pe chipul lui Booth Watson. Nu-i plăcea să fie corectat nici măcar de judecător.

Lamont nu se lăsă.

— Warwick are patru ofiţeri în subordine. SD Paul Adaja, care nu e dintre noi, SD Jackie Roycroft, deja aflată pe statul meu de plată, şi ofiţerul Rebecca Pankhurst, o începătoare. Li se va alătura şi Ross Hogan dar nu mai înainte de revenirea lui Warwick din vacanţă.

— Nu ştiu nimic despre Hogan. Ce-mi poţi spune despre el?

— Dur, dârz, uşor nonconformist care nu este niciodată temător să-şi asume riscuri. În ultimii trei ani a lucrat sub acoperire. Hawksby a decis probabil că e timpul să-l scoată din ascunzătoare.

— De ce?

— Presupun că doreşte să dea echipei un impuls, să le arate ce înseamnă experienţa avansată. Prin urmare, trebuie să fim cu ochii pe el pentru că indiferent cât de nonconformist poate fi, loialitatea sa faţă de Hawksby nu se pune la îndoială.

Mai înainte de a pune următoarea întrebare, Booth Watson făcu o pauză mai lungă.

— Crezi că acest Hogan ar putea fi convins să comită o indiscreţie? întrebă el în cele din urmă.

— Niciodată. Dacă omul acesta găseşte un portofel ticsit cu bancnote de cincizeci de lire la metrou este sigur că în momentul următor merge la cea mai apropiată secţie de poliţie pentru a-l preda. Şi fără a se aştepta la recompensă.

— Superintendent, banii pot fi izvorul tuturor relelor. Oricum nu este singurul păcat pe care Moise l-a gravat pe piatra sa de pe muntele Sinai.

Mai înainte de a răspunde, Lamont a cântărit bine ce avea de spus.

— În trecut Hogan a avut relaţii trecătoare cu mai multe femei ofiţer şi chiar şi cu o suspectă, motiv pentru care a fost suspendat. Ultima lui cucerire este SD Roycroft, dar sunt aproape sigur că şi relaţia asta se apropie de sfârşit.

— Prin urmare, dacă o găsim pe Eva potrivită, ar putea fi tentat să muşte din măr.

— Nu sunt codoş, răspunse Lamont glacial.

— În niciun caz, superintendent. Din fericire am un client care se scaldă în astfel de ape, aşa că lasă-l pe Hogan în seama mea şi tu ocupă-te de SD Roycroft.

— Te gândeşti la o informaţie anume din partea ei pe care să o obţin la următoarea întâlnire?

— Numele tuturor celor investigaţi de noua unitate.

— Nu va fi dificil dar nici ieftin.

Booth Watson a deschis sertarul, a scos un plic maroniu şi l-a întins peste masă, conştient de faptul că dacă fostul superintendent găsea un portofel ticsit cu bancnote de cincizeci de lire nu l-ar fi dus la secţia de poliţie.

***

— Îmi pot doar imagina prin ce treci, spuse William aşezându-se lângă James cu braţul în jurul umerilor acestuia. Dar pot să-ţi spun că sunt convins că bunicul tău nu a murit din cauza unui atac de cord.

— Şi eu cred la fel. Chiar dacă aşa stau lucrurile tot ce vreau e să aflu ce conţine recipientul, spuse James cu lacrimile şiroind pe obraji.

— În acest caz am nevoie de tine să fii cât mai atent, cu toate simţurile ascuţite căci în patruzeci şi opt de ore vom ajunge la New York şi NYPD nu se va arăta interesată de ce am de spus dacă nu deţin informaţii care să constituie motive rezonabile privind o moarte suspectă.

— Spuneţi-mi ce am de făcut.

— Am nevoie de o schiţă amănunţită a locului ocupat la masă de fiecare dintre cei prezenţi la cină. Şi, mai important decât asta, vreau să aşterni pe hârtie tot ce-ţi aminteşti din conversaţia purtată între bunicul tău şi unchiul Hamish legat de consumul de alcool al acestuia.

— Nici că aş putea să uit asta.

James luă apoi un meniu şi începu să deseneze pe dosul lui un dreptunghi. În momentul în care Franco îşi făcu apariţia aducând cu el trei perechi de mănuşi albe, el deja completase şi ultimul nume. Franco îi dădu lui William o pereche, o alta lui James şi pe a treia o păstră pentru sine.

— Şi-acum ce urmează, sir? întrebă el.

— Vreau o bandă pusă în jurul acestei zone şi mai vreau şi uşile încuiate. Nu are nimeni voie să intre în această sala de mese dacă nu a primit acordul meu.

— Înţeles, sir.

— Merg acum să stau de vorbă cu doctorul Lockhart şi apoi cu Hamish Buchanan, mai înainte ca cei doi să meargă la culcare. Hamish, bănuiesc, are deja o poveste pregătită. Revin cam într-o

oră. Franco, între timp, nu trebuie să laşi niciun pasager să intre în această încăpere.

Apoi spuse punând o mână pe umărul lui James:

— Fă-l mândru de tine pe bunicul tău!

William nu a fost nevoit să întrebe unde era cabina preşedintelui pentru că James îl informase că aceasta se afla pe puntea şapte alături de celelalte cabine ale familiei şi nu se aflau alţi pasageri la acel nivel.

Când a păşit afară din lift a fost întâmpinat de tăcerea lugubră a morţii. Un membru al echipajului stătea de gardă la uşa cabinei situată la capătul coridorului, ceea ce l-a făcut pe William să presupună că aceea era a preşedintelui.

Bărbatul înalt, solid, a deschis uşa cabinei mai înainte ca William să ciocăne. Când a intrat, a văzut-o pe doamna Buchanan aşezată lângă soţul ei şi ţinându-l de mână. Nici nu a ridicat privirile.

Doctorul Lockhart stătea în picioare de cealaltă parte a patului. Fără niciun cuvânt l-a îndrumat pe William spre o cameră alăturată şi a închis uşa fără zgomot în urma lor.

— Îmi cer scuze că vă tulbur în aceste momente de durere, dar trebuie să vă întreb dacă aveţi vreo umbră de îndoială referitor la cauza morţii preşedintelui.

— Absolut niciuna, răspunse doctorul hotărât. Am şi semnat certificatul de deces şi-l voi înmâna medicului legist de îndată ce acostăm la New York. Sunt doar uimit că nu s-a întâmplat mai demult. Cinstit vorbind Fraser Buchanan era o bombă cu ceas pe cale să explodeze.

— Posibil să aveţi dreptate, dar sunt câteva detalii pe care vreau să le lămuresc. Hamish Buchanan susţine că recipientul pe care l-a dat tatălui său conţinea un sedativ slab administrat de dumneavoastră.

— Aveţi dreptate. Unul sau doi membri ai familiei, inclusiv Hamish, suferă de rău de mare, aşa că am totdeauna ceva ca să-i

ajut să doarmă liniştiţi. Oricum toată lumea i-a văzut pe Hamish şi Fraser bând din acelaşi recipient aşa că nu există niciun motiv să suspectăm că nu ar fi murit din cauze naturale.

Din nou exista cineva care rostea o frază de care nu era nevoie. William se întreba ce altceva mai avea doctorul de ascuns.

— Doctore, mai aveţi din medicamentul prescris? Presupun că n-o să mă bucur de prea mult somn în noaptea aceasta.

— Desigur, spuse doctorul şi deschise o geantă din piele de unde scoase o sticlă pe jumătate goală şi i-o oferi lui William.

În acel moment William remarcă la fundul genţii ceva care îl făcu să nu mai pună următoarea întrebare.

— Şi-acum vă las, doctore. Sunt convins că doamna Buchanan va fi recunoscătoare să-i ţineţi companie. Mai înainte de a pleca puteţi să-mi spuneţi care e cabina lui Hamish Buchanan?

— Numărul trei. Cum ieşiţi e prima uşă pe stânga.

— Mulţumesc, doctore!

William deschise uşa cabinei, păşi pe coridor şi porni în pas lent spre cabina numărul trei. Respiră adânc apoi ciocăni la uşă.

— Intră! răspunse o voce limpede, trează.

William păşi în cabină şi-l găsi pe Hamish Buchanan şezând într-un fotoliu mare, confortabil, cu un pahar de brandy într-o mână şi un trabuc în cealaltă. Soţia sa nu era prezentă.

— Îmi cer scuze că deranjez la o oră atât de târzie, dar trebuie să vă pun câteva întrebări mai înainte de a merge la culcare.

— Nu trebuie să vă irosiţi timpul, inspector-şef, spuse Hamish fără a se obosi să-i ofere un scaun. Am vorbit deja cu avocatul meu din New York şi m-a sfătuit să nu vă răspund la nicio întrebare în absenţa lui. A simţit nevoia să-mi spună să vă reamintesc faptul că acest vas e înregistrat sub pavilion american. O ţară în care nu aveţi jurisdicţie.

— În ciuda acestui fapt am aprobarea căpitanului pentru a investiga moartea tatălui dumneavoastră. Nu-mi pot imagina că

întrebările mele ar stârni îngrijorarea unei persoane care nu are nimic de ascuns.

— Nu veţi reuşi să mă provocaţi prea uşor, inspector-şef, aşa că vă rog să-mi daţi pace pentru a-l plânge pe tatăl meu.

Hamish scutură trabucul în scrumiera aflată alături pe măsuţă apoi continuă:

— Avocatul a mai spus că indiferent de autoritatea pe care v-a acordat-o căpitanul, odată ce am intrat în apele teritoriale americane aţi pierdut această autoritate. Prin urmare vă sugerez să mergeţi la culcare şi să încercaţi să dormiţi bine.

— Aşa voi face, spuse William şi scoase recipientul dat de doctorul Lockhart.

Pe chipul lui Hamish apăru umbra unui sentiment de îngrijorare.

— Între timp vă cer să rămâneţi în cabină iar eu voi continua cercetările.

— Şi dacă nu fac ce spuneţi, inspector-şef, cum veţi proceda? Mă încătuşaţi şi mă aruncaţi în mare? Nu prea cred. De ce nu vă vedeţi de treabă? spuse ridicând paharul cu un aer batjocoritor.

William părăsi cabina convins că asemenea doctorului şi Hamish avea ceva de ascuns. Dar fiecare în felul său îl făcuseră să înţeleagă că avea prea puţin timp la dispoziţie pentru a afla ce se întâmplase. „În primele patruzeci şi opt de ore în cursul unei anchete de omucidere te culci doar dacă ţi se închid ochii”, era una dintre mantrele favorite ale lui Hawk. „Şi apoi abia după ce ai făcut arestarea”.

William a pornit repede înapoi spre puntea trei unde a fost încântat să-l găsească pe Franco postat asemenea unui centurion la uşa restaurantului.

— Aveţi vreo idee în legătură cu făptaşul? şopti Franco deschizând uşa.

— E posibil să fi fost doar un atac de cord, spuse William fără a părea convins.

— Fraser Buchanan era zdravăn ca un taur. Din câte ştiu eu nu a mai avut vreun atac de cord, indiferent ce spune doctorul. Aşa că ce l-a ucis este conţinutul recipientului.

William bănuia că era posibil ca Franco să aibă dreptate dar intuiţia nu reprezenta o probă suficientă. La intrarea în restaurant l-a văzut pe James cu capul plecat scriind cu furie. William s-a aşezat alături de el şi a început să studieze schiţa desenată de James. Apoi a întors pe dos câteva meniuri şi a început să citească conversaţia de la începutul cinei din seara aceea redată de James cu acurateţe. Unele cuvinte erau tăiate, înlocuite, dar esenţa conversaţiei era limpede pentru el.

Ajunsese la cel de al treilea meniu când se opri şi reciti paragraful, nu de două ori, ci de trei.

— Eşti sigur în această privinţă? întrebă arătându-i lui James cele şase rânduri subliniate de acesta.

— Absolut sigur. Nu am dovada, prin urmare nu pot dovedi. Dar sunt sigur că ştiu unde să găsesc sticla.

— Am văzut-o deja.

***

S-au întins pe spate complet epuizaţi. Au petrecut ceva timp în tăcere apoi Jackie spuse acoperindu-se cu cearşaful până la bărbie:

— Presupun că nu mai putem continua.

— Nu avem prea multe opţiuni, răspunse Ross.

Îşi aprinse o ţigară.

— Dacă nu punem punct acum, presimt că Hawk va pune el punctul.

— Îmi va fi dor de tine, şopti ea.

— Vom continua să ne vedem în fiecare zi.

— Nu va fi la fel. Crezi că Hawk ştie despre noi? întrebă cuibărindu-se la umărul lui.

Ross respiră adânc

— Bineînţeles că ştie. Nimic nu-i scapă omului. Din curiozitate, tu şi Coristul vă împăcaţi?

— Este singurul care cred că este capabil să-i ia locul lui Hawk, răspunse cu respect nedisimulat.

— E chiar aşa de bun?

— Probabil mai bun. Hawk se poartă deja cu el ca şi cu un egal.

— Şi restul echipei?

— Un grup minunat din care să faci parte la muncă. Va trebui să fii în cea mai bună formă pentru a ţine pasul cu ei, îl tachină.

— Ce-ar mai trebui să ştiu pentru când voi da ochii cu ei săptămâna viitoare?

— Te-am informat deja despre cele cinci cazuri la care lucrăm şi Hawk l-a păstrat pentru tine pe cel mai greu dintre ele. Trebuie să ştii că încă sunt în legătură cu Bruce Lamont şi sunt răsplătită regeşte pentru strădania mea.

— Cu ai cui bani? Lamont trăieşte mult peste puterile lui aşa că presupun că există cineva care-l susţine.

— William crede că e vorba de Booth Watson.

— Ce ar putea să-l facă pe acel infractor deghizat să aibă nevoie de ajutorul lui Lamont acum că Sommers e închis la Pentonville?

— Miles Faulkner.

— Credeam că aţi participat la înmormântarea lui.

— Doar că nu era a lui, crede Warwick.

— Nicio şansă! Dacă Faulkner este încă în viaţă, Lamont este ultima persoană în care şi-ar pune încrederea Booth Watson. Presupun că are un respect la fel de mare faţă de el precum are faţă de noi ceilalţi.

— În momentul de faţă nu avem alte indicii, în afară de Christina Faulkner care e prietenă cu soţia lui William.

— Femeia aceea va face totdeauna doar ce e cel mai bine pentru ea, comentă Ross scoţând un cerc mare de fum. Mi-aş dori să lucrez

încă sub acoperire pentru că n-aş avea plăcere mai mare decât să-l prind pe Faulkner şi să-i pun pe toţi trei după gratii.

— Toţi trei?

— Faulkner, Booth Watson ţi Lamont.

— Şi Christina nu? îl tachină Jackie.

— Nu e genul meu, spuse Ross şi o acoperi din nou cu trupul lui.

Capitolul 6

— Cred că am rezolvat problema amprentelor, îl informă James aşezându-se la masă în dimineaţa următoare.

— Cum anume? Nu avem un laborator de criminalistică la dispoziţie.

— Nici nu ne trebuie de vreme ce pe puntea patru există un magazin ce vinde jucării.

Rostind aceste cuvinte părea mulţumit de sine.

William îi răspunse cu un zâmbet.

— Nu te mai da mare!

— N-a fost nevoie să caut prea mult şi am reuşit să descopăr unul dintre cele mai îndrăgite articole şi anume trusa lui Sherlock Holmes pentru cei dornici să devină detectivi. Am cumpărat ultimele trei seturi.

James scoase seturile de sub masă cu un gest dramatic.

— Avem aici cartele, fişe dactiloscopice, hârtie specială, pulbere pentru evidenţiat amprentele, o mică pensulă şi o lupă. Ce altceva mai putem să ne dorim?

— Bravo, ofiţer Buchanan! Gândeşti în afara tiparelor!

— De fapt, strict conform tiparelor, spuse James ridicând capacul cutiei.

— Jalnic! Totuşi meriţi un bravo!

— Ale cui amprente vreţi să le verificăm, domnule inspector-şef? întrebă James luând o gură de suc de portocale.

Cercetând schiţa reprezentând poziţia la masă a familiei, William spuse:

— Poţi începe cu unchiul tău Hamish. Porneşte de la recipientul din argint, apoi treci la ceaşca de cafea. În felul acesta ai date ca să vezi dacă se potrivesc. Apoi ocupă-te de mătuşa Flora care a stat la

masă la stânga lui, după care urmează doctorul Lockhart, următoarea va fi mama ta şi în cele din urmă bunicul.

— Ce facem cu cei care şedeau de cealaltă parte a mesei?

— Nu avem nevoie de amprentele lor.

— De ce nu?

— Gândeşte, detectivule şi spune-mi când ţi-a picat fisa!

— Ştiţi de unde vine expresia asta?

— Da, ştiu.

— Aşadar de unde încep să caut amprentele?

— Pe paharele pentru apă, pe cele pentru vin şi pe ceştile pentru cafea. Să nu uităm că ospătarii poartă mănuşi aşa că pe ei îi eliminăm.

— Şi după ce am terminat cu asta?

— Voi verifica eu amprentele găsite pe recipientul lui Hamish. Odată ce am identificat amprentele vom afla dacă teoria ta rămâne valabilă.

— Şi dacă nu?

— Atunci bunicul tău a murit din cauza unui atac de cord şi eu îl voi informa pe comandantul navei că nu există niciun motiv de suspiciune privind decesul.

— Dacă amprentele bunicului nu sunt pe recipient?

— Atunci voi avea nevoie de tine şi de Franco să treceţi la activitatea de supraveghere pentru mine.

— La ce vă gândiţi, sir? a dorit să ştie Franco care tocmai turna o cafea pentru William.

— În această dimineaţă, de îndată ce doctorul Lockhart vine la micul dejun eu voi merge pe puntea şapte. Dacă dă semne că ar intenţiona să se întoarcă în cabina lui, tu, James, vii cât poţi de repede şi mă anunţi. În timpul acesta Franco tu încerci să-l reţii, fie chiar şi numai pentru câteva momente.

— O să-l întreb despre genunchiul meu cu probleme care pare să facă iar figuri.

— Cum fac rost de o cartelă de acces la cabinele de pe puntea şapte?

— Fără probleme, sir!

Franco scoase din buzunar un mănunchi de chei şi luă de pe inel cheia cu numărul şapte şi i-o dădu lui William care se grăbi să întrebe:

— Sper că nu vei avea necazuri din pricina asta?

— Nicidecum. Am primit ordine clare din partea comandantului să vă ofer tot sprijinul de care aveţi nevoie. Prin urmare nu fac altceva decât să-i urmez ordinele.

Câteva momente mai târziu, primii oaspeţi au apărut în restaurant pentru micul dejun. Priveau lung spre masa preşedintelui încercuită cu un cordon în timp ce Franco îi conducea la mesele lor.

— Am înţeles de ce nu aveţi nevoie de amprentele celor care şedeau de cealaltă parte a mesei.

Franco părea nedumerit auzindu-l pe James.

Pe când Hamish şi doctorul Lockhart intrau împreună în restaurant, fapt deloc surprinzător pentru William, acesta îi şopti lui James mai înainte de a-l părăsi:

— E timpul să plec. Treci la treabă fără întârziere! Deşi timpul nu e deloc de partea noastră, nu te grăbi şi fii cât se poate de meticulos!

James a aşteptat ca unchiul său şi doctorul să se aşeze la masă apoi a luat loc şi el de cealaltă parte a mesei şi le-a întors spatele. A luat recipientul din argint şi a presărat un strat fin de praf de pudră pe suprafaţa acestuia.

***

— Căpitane Neville, ce surpriză plăcută să vă vedem în Paris! Din păcate niciuna dintre doamnele mele nu este liberă până diseară în jurul orei nouă.

Femeia era o doamnă de vârstă mijlocie îmbrăcată elegant care chiar trimisese flori la înmormântarea lui.

— Am venit mai devreme pentru că trebuie să stăm de vorbă între patru ochi mai înainte de sosirea primului client.

— În acest caz să mergem în biroul meu unde nu vom fi deranjaţi.

Miles a intrat în budoarul în stil victorian pe care îl cunoştea foarte bine încă înainte să-şi schimbe înfăţişarea dincolo de orice posibilitate de recunoaştere. Uneori se întreba dacă Blanche avea bănuieli legate de căpitan care nu avea obiecţii în privinţa preţului, deşi ea nu văzuse singura parte din anatomia lui care nu se schimbase.

— Aş dori ceva mai deosebit, spuse el aşezându-se pe canapea alături de madam.

Era o cerinţă pe care Blanche era obişnuită să o audă, dar când i s-a spus exact despre ce era vorba, până şi ea a fost uimită.

Miles a scos câteva fotografii de dimensiuni mari din servieta pe care i-o dăduse Lamont şi i le-a dat lui Blanche să le studieze cu atenţie.

— Uniforma de poliţie e foarte convingătoare. Dacă fata asta vine vreodată la Paris îi pot oferi oricând de lucru.

— În prezent este iubita ţintei mele, spuse Miles fără a oferi alte amănunte. Speram că puteţi găsi pe cineva care să o înlocuiască.

Blanche se ridică de pe sofa şi străbătu încăperea către fişetul în care ţinea dosarele.

A tras cel de-al doilea sertar pe care era inscripţionat, „Blonde, europene, fluente în engleză” şi a scos două dosare.

Apoi s-a aşezat la birou şi a început să dea încet pagină cu pagină. Din când în când arunca privirile spre poza dată de căpitanul Neville. După un timp de reflecţie pe care şi l-a acordat a ales trei candidate ale căror fotografii le-a pus pe birou înaintea lui.

Miles a studiat cele trei fotografii alese de Blanche.

— Ce se aşteaptă din partea ei, în afară de a-l seduce?

— Ţinta are energie cât pentru zece bărbaţi, dar eu nu sunt interesat de performanţele sale sexuale.

— Oricare dintre ele ar putea să-i facă faţă. Doar sunt profesioniste. Dar ce alte abilităţi se cer din partea ei?

— Trebuie să fie inteligentă şi în aceeaşi măsură irezistibilă. O combinaţie între Mata Hari şi Becky Sharp. Tot ce contează este conversaţia din aşternut.

— În acest caz aş alege-o pe Josephine mai degrabă decât pe Avril sau Michelle, spuse arătându-i una dintre fotografii. Poate că cel mai bine ar fi să veniţi în jur de miezul nopţii căpitane, aşa veţi putea decide singur care se potriveşte preţului!

— Care presupun că va fi unul substanţial de vreme ce voi avea nevoie de serviciile ei un timp mai îndelungat.

***

— Ce părere ai? dori să ştie Beth.

— Minunat! Şi ar fi arătat şi mai bine dacă atârna la gâtul tău, spuse William privind la colierul din vitrina magazinului de pe vapor. Pot îndrăzni să aflu cât costă?

— Mai mult decât îţi poţi permite tu, om al peşterilor. Trebuia să mă mărit cu un bancher.

William a aruncat încă o privire colierului şi a avut un sentiment de vinovăţie. Trebuia să fie în vacanţă, dar de când urcase la bord abia dacă o văzuse pe Beth. După cursul de Yoga urma prelegerea de dimineaţă, şi după-amiaza era dedicată câte unui film în compania noii sale prietene Catherine Whittaker, astfel încât era aproape liber dar nu de tot.

Beth i-a îndreptat papionul.

— În seara asta trebuie să arăţi cât mai bine, spuse ea scuturând un fir de păr de pe sacoul lui de seară. Catherine e o persoană amuzantă şi eu abia aştept să-i cunosc soţul.

— Ultima dată când l-am întâlnit pe domnul judecător Whittaker eu mă aflam în boxa martorilor şi ei mi-a spus că nu e interesat de părerile mele şi trebuie să nu mă abat de la dovezi.

Beth a izbucnit în râs şi el a luat-o de mână pornind amândoi către restaurantul aflat pe o punte mai jos. William a zâmbit în sinea lui când trecând pe lângă o vitrină plină cu jucării a zărit un raft gol. Au intrat în restaurant unde Franco era pregătit să-i însoţească la locul lor. Cordonul din jurul mesei preşedintelui dispăruse dar masa rămăsese neocupată. În acel moment membrii familiei Buchanan şedeau la mese diferite de cealaltă parte a restaurantului, cei doi fraţi ostentativ departe unul de altul. Franco i-a însoţit pe Beth şi pe William la masa lui Whittaker. La sosirea lor, judecătorul s-a ridicat pentru a-i saluta.

— William, sunt încântat că ni te alături după ceea ce trebuie să fi fost zile epuizante pentru tine. Presupun că nu ai dormit prea mult.

— Într-adevăr, sir. Nu mult, încuviinţă William în timp ce strângea mâna judecătorului.

— George, te rog! Nu cred că ai cunoscut-o pe soţia mea, Catherine.

— Beth mi-a povestit deja despre fascinanta prelegere pe tema operelor lui Puccini.

— Şi eu abia aştept să vizitez din nou Fitzmolean acum când am şi ghid personal, a fost rândul ei la complimente.

— Aşa ne-am cunoscut, spuse William cercetând meniul dat de Franco.

Acesta îi ajută cu alegerea spunând:

— În seara aceasta meniul special constă din chiulotă de vită iar pentru cei care se reţin la mâncăruri grele cel mai fin somon afumat.

William a comandat chiulotă, convins fiind că Beth nu va trece peste cuvântul lui, în ciuda faptului că s-a încruntat uşor. După ce toată lumea a comandat, Beth le-a vorbit despre prelegerea de dimineaţă, la care participase împreună cu Catherine, cu titlul „Mărul cel mare: De ce să nu muşti din el!”, ţinută de profesorul Samuels de la Universitatea Columbia.

— Profesorul m-a făcut să mă gândesc din nou cum să ne petrecem timpul la New York, comentă Beth. Aş vrea să traversăm podul Brooklyn cu maşina, să ne plimbăm prin Central Park şi...

— Dar nu noaptea! interveni William.

— ...şi să vizităm grădina zoologică din Bronx, continuă Beth.

— Ca să nu mai vorbim şi de un spectacol pe Broadway dacă reuşim să prindem unul, spuse Catherine. Profesorul ne-a spus că ar trebui să luăm bilete pentru *La Cage aux Folles* dacă reuşim să găsim.

În acel moment Franco reapăru cu primul fel.

Beth şi Catherine au continuat entuziaste să comenteze pe marginea prelegerii în timp ce judecătorul mânca porţia de sparanghel, singurul său comentariu fiind referitor la cât de fin era sosul olandez. Abia după ce li s-au luat farfuriile şi li s-a adus cel de-al doilea fel de mâncare s-a întors către William.

— E permis să întreb în ce fază se află investigaţia?

— Este complicat. Cu toate acestea am înaintat raportul meu comandantului, spuse William şi tăie o felie de friptură urmărind cum se prelinge sângele. Când ridică privirile observă că toţi trei puseseră jos tacâmurile şi-l priveau cu nerăbdare.

— Preşedintele a murit de atac de cord? întrebă judecătorul fără a mai lungi aşteptarea.

— Este cât se poate de posibil dar pe mine mă interesează ce a cauzat atacul.

Din nou toţi trei aşteptau cu înfrigurare în timp ce William punea muştar pe marginea farfuriei sale.

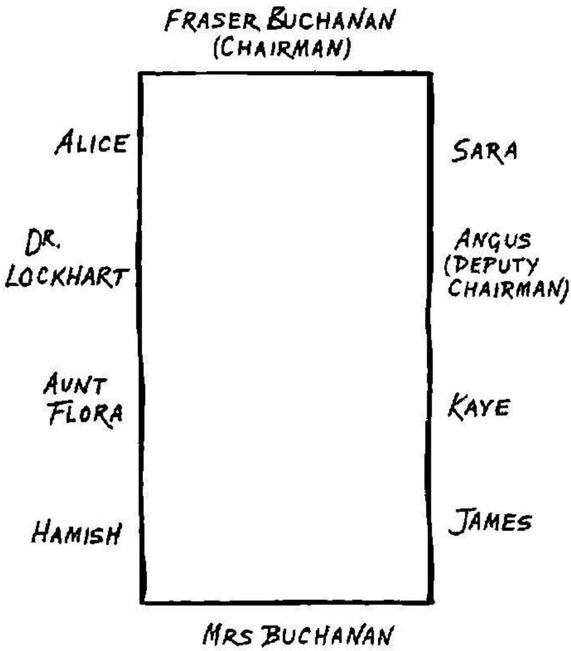
— Ai de gând să ne spui despre ce e vorba sau trebuie să aşteptăm până ni se răceşte mâncarea?

William a pus jos cuţitul, s-a şters la gură şi spuse:

— Pot să vă spun cum a fost comisă crima, dar pentru asta trebuie să promiteţi că nu suflaţi o vorbă, nimănui.

— Şi asta te include şi pe tine, draga mea, spuse George zâmbind către soţia sa.

William a aşteptat până când Franco a umplut din nou paharele cu vin şi apoi a scos schiţa făcută de James pe care a pus-o în mijlocul mesei.

Le-a acordat timpul necesar să o studieze apoi a continuat:

— Mai întâi trebuie să observaţi că Hamish Buchanan era aşezat în partea stângă a mesei, între mama sa şi Flora Buchanan aflată la stânga lui.

— Cine e Flora? întrebă Catherine.

— Sora lui Fraser Buchanan. O mare doamnă în fruntea companiei, absolut formidabilă, de care e impresionată întreaga familie.

— Şi alături de ea? întrebă judecătorul privind schiţa cu atenţie.

— Doctorul Lockhart al cărui singur scop în viaţă era acela de a-l ţine în viaţă pe preşedinte. Dar nu şi de data asta.

Această dezvăluire i-a redus la tăcere pe toţi trei pentru un moment ceea ce i-a oferit şansa lui William să se mai bucure de o bucată de friptură.

— Şi în stânga lui? întrebă Beth.

— Alice Buchanan, mama lui James şi soţia lui Angus Buchanan.

Îşi plimbă degetul până de cealaltă parte a mesei.

— De curând acesta l-a înlocuit pe fratele său Hamish în poziţia de vicepreşedinte al companiei.

— Am sentimentul că acea parte a mesei nu prezintă interes, a fost de părere judecătorul.

— O remarcă plină de înțelepciune, dar trebuie să vă concentraţi dacă doriți să înțelegeţi ce punea la cale Hamish Buchanan. Toată lumea a văzut că a băut din recipientul aflat în buzunar, ceea ce l-a făcut pe tatăl său să-l acuze că n-a renunţat la alcool pentru că bănuia că ar fi vorba de whisky sau brandy în ciuda faptului că Hamish declara că s-a lăsat.

Nimeni nu l-a întrerupt pe William. Acesta a pus cuţitul şi furculiţa jos şi a continuat.

— Hamish susţine că recipientul conţinea doar un sedativ uşor pe care i-l dăduse doctorul Lockhart pentru a-l ajuta să doarmă. Dar preşedintele a cerut să i-l dea şi lui pentru a se convinge singur. Prima lor greşeală.

William a făcut o pauză pentru a-i permite lui Franco să umple paharele.

— Unde am rămas? întrebă pe când Franco punea sticla în frapieră.

— Hamish a trecut recipientul către tatăl său aflat în capul mesei, i-a reamintit Beth.

— Aha. Da. Aşadar Hamish i-a dat recipientul mătuşii Flora care i l-a trecut doctorului care l-a rândul său i l-a dat lui Alice şi în cele din urmă a ajuns la preşedinte.

William a luat o înghiţitură de vin şi a continuat să studieze schiţa.

— Preşedintele a luat o gură zdravănă şi în ciuda gustului neplăcut a înţeles clar că nu era vorba de alcool, aşa că a presupus că era un medicament prescris de doctorul Lockhart. Apoi a trecut sticla înapoi fiului său aflat în celălalt capăt al mesei.

— Pe ce parte a mesei? a dorit să ştie judecătorul.

— Ei, aici e problema! Pe aceeaşi parte.

— Exact cum bănuiam. Dar încă nu am înţeles pe deplin.

— Când a ajuns la Hamish acesta a făcut spectacol luând o nouă şi lungă înghiţitură. Cea de a doua greşeală.

— Nu mai înţeleg, se plânse Beth.

— Răbdare! o îndemnă William. Să ne concentrăm pe schiţa mesei şi totul ne va fi dezvăluit. James Buchanan promovat recent de mine la gradul de sergent detectiv, a petrecut întreaga dimineaţă identificând amprentele de pe paharele pentru apă, de pe cele pentru vin şi de pe ceştile tuturor celor prezenţi la masă pe partea stângă, în timp ce eu am făcut aceeaşi operaţiune cu recipientul lui Hamish.

— Eşti încă foarte departe de a mă face să înţeleg, spuse Catherine. Dacă recipientul lui Hamish a fost trecut tatălui său aflat în capul mesei atunci amprentele tuturor celor de pe acea parte a mesei ar fi trebuit să se afle pe el.

— Dar nu se aflau, a sugerat judecătorul, pentru că cineva a schimbat recipientul similar mai înainte de a ajunge la preşedinte şi

acea persoană va fi singura ale cărei amprente se află pe ambele recipiente.

— Un rezumat cât se poate de bun, Înălţimea Voastră! Zâmbi William. Prin urmare, pentru a decide cine este vinovatul, juriul trebuie să ia în considerare dovada. Flora a luat recipientul de la Hamish şi l-a trecut doctorului ca pe ştafetă în timpul cursei şi când preşedintele l-a înapoiat drumul a fost refăcut. Simplu şi bine plănuit, dar complicii au făcut două greşeli. Prima... William a făcut o pauză căci Franco reapăruse la masă pentru a strânge farfuriile.

— Doriţi meniul pentru desert? întrebă el.

— Nu, mulţumim răspunse Catherine fără măcar a ridica privirile.

— Un digestiv, atunci?

— Nu, mulţumim, a repetat judecătorul, cu privirile încă aţintite asupra schiţei lui James.

Franco s-a îndepărtat nemaiavând nimic de făcut.

William aştepta să vadă dacă era cineva gata să descopere greşelile.

— Ale cui amprente au fost găsite pe recipientul lui Hamish? întrebă judecătorul. Şi ce-i şi mai interesant, ale cui amprente lipsesc? Asta ne poate spune cine a schimbat recipientul.

William a încuviinţat spusele judecătorului cu o înclinare a capului de parcă se aflau în sala de tribunal.

— Singurele amprente pe care le-am putut identifica pe recipientul lui Hamish au fost cele ale Florei care se afla aşezată lângă el, nu şi cele ale bunului doctor Lockhart sau ale lui Hamish.

— Am înţeles, spuse Beth.

— Atunci vei fi în stare să explici ce puneau la cale, o îndemnă William.

— Presupun că doctorul Lockhart este cel care a efectuat schimbul de ambele dăţi, continuă Beth. Altfel trebuia să avem şi amprentele preşedintelui pe recipient căci a băut din el.

— Ca şi cele ale mamei lui James care şedea între doctor şi preşedinte şi i-a dat sticla celui dintâi.

— Ai găsit cel de al doilea recipient? Cel din care trebuie să fi băut Fraser Buchanan? întrebă judecătorul,

— Da. Prima dată am văzut recipientul în geanta doctorului Lockhart când l-am chestionat seara trecută şi apoi în această dimineaţă am făcut o căutare prin cabina lui în timp ce se afla la micul dejun. Singurele amprente pe care le-am găsit pe acel recipient erau ale doctorului.

— A avut timp suficient să şteargă amprentele şi să le lase doar pe ale lui. Dar conţinutul recipientului?

— Medicul de pe navă a confirmat că e vorba doar de un sedativ uşor, exact cum a susţinut Hamish.

— Au văzut că eşti pe urmele lor şi au făcut tot ce le stă în puteri pentru a te împiedica să dovedeşti că Hamish Buchanan şi doctorul Lockhart au lucrat împreună.

— Poate că aşa ar fi stat lucrurile dacă n-ar fi fost implicat şi abilul James Buchanan şi spiritul său de observaţie, o persoană pe care toţi o iau drept un copil dar care de fapt este un tânăr care se pregăteşte să devină şef al FBI-ului şi nicidecum preşedinte al companiei Pilgrim Line.

— Şi ce a observat? a dorit să ştie Catherine.

— Mai înainte de a răspunde la această întrebare, va trebui să priviţi din nou cu atenţie schiţa aranjamentului de la masă din seara trecută. Veţi observa că tânărul James se afla aşezat vizavi de unchiul său Hamish, de unde avea perfect posibilitatea să vadă tot ce se întâmpla, inclusiv momentul în care unchiul său a băut din recipient. Dar abia mai târziu „i-a căzut fisa”, ca să-l citez pe el, că de fapt unchiul său nu a băut din acelaşi recipient din care a băut bunicul.

— Şi ce l-a făcut să creadă asta? întrebă Beth.

— Hamish a pus recipientul pe masă în timpul cinei astfel încât să-l poată vedea toţi cei prezenţi. O greşeală ridicolă pentru că James a remarcat iniţialele „HB" gravate pe una dintre feţe, în timp ce recipientul care a ajuns la preşedinte şi din care a băut nu avea nicio inscripţionare, când am reuşit să-l găsesc ceva mai târziu în cabina doctorului.

— Ager, tânărul nostru! Şi totuşi, dovada aceasta nu este suficientă pentru a duce la o condamnare, a fost de părere judecătorul.

Apoi după un moment de reflecţie a continuat:

— Dacă l-aş reprezenta pe Hamish Buchanan aş sugera juriului că nu trebuie să se bazeze doar pe lipsa amprentelor şi a declaraţiei unui adolescent, declaraţie care nu este susţinută de o alta, pentru a trimite doi oameni la închisoare pe viaţă.

— De acord! Dar să nu uităm că avem cadavrul lui Fraser Buchanan. L-am sunat deja pe cei de la NYPD şi i-am informat că am un motiv pentru care să consider că ne aflăm în faţa unui caz de moarte suspectă şi au fost de acord să fie prezenţi mâine când acostăm. Sunt convins că autopsia va confirma că a fost otrăvit şi astfel cei doi vor fi condamnaţi.

— Bravo! Eşti cu adevărat fiul lui sir Julian Warwick.

— Ca să nu o menţionăm şi pe impresionanta lady Warwick.

— Cei doi ar fi scăpat nepedepsiţi dacă nu l-aş fi avut alături pe tânărul James Buchanan, a recunoscut William.

Franco a servit cafeaua şi apoi a turnat în paharul judecătorului porţia obişnuită de brandy după care i-a înmânat un plic lui William.

— O recunoaştere a faptelor sub semnătură? întrebă Beth.

— Nu prea cred.

William scoase din plic un voucher în valoare de o mie de lire sterline însoţit de o scrisoare.

THE PILGRIM LINE

Stimate Inspector-Şef Warwick,

Îîn numele echipajului acestui vas aparţinând companiei Pilgrim Line doresc să vă mulţumesc pentru că v-aţi asumat sarcina deloc de invidiat de a investiga decesul fostului nostru preşedinte.

Echipajul regretă că nu aţi putut să vă bucuraţi pe deplin de această vacanţă, consecinţă a acestui eveniment, şi consideră că se cuvine o formă de a recompensa situaţia creată.

Voucherul din plic va fi onorat de compania noastră dacă dumneavoastră şi soţia doriţi să achiziţionaţi un alt voiaj pe una din liniile noastre sau dacă doriţi să faceţi o achiziţie de la unul din magazinele noastre.

Cu respect, a dumneavoastră,

Flora Buchanan

Preşedinte interimar

— De fapt mie mi-au stricat vacanţa şi nu ţie. Dacă mă gândesc, nu cred că te-am văzut vreodată mai încântat, spuse Beth luându-i voucherul din mână şi punându-l în geantă.

— Mă întreb la ce oră deschide magazinul de bijuterii, spuse plină de candoare Catherine.

Capitolul 7

Loviturile în uşă asemenea unor bubuituri continuau. La început William a crezut că erau parte din visul său dar când s-a trezit şi-a dat seama că nu încetau. Cineva îi distrugea primul somn liniştit din ultimele zile.

S-a ridicat din pat fără tragere de inimă şi-a pus halatul şi a deschis uşa. În faţa lui se afla James.

— Veniţi repede! Sunteţi singurul care poate opri ceea ce se întâmplă!

— Ce să opresc?

James deja se îndepărta. William a închis uşa cabinei fără a face cel mai mic zgomot dar tot a auzit-o pe Beth oftând în somn pe când se întorcea în pat. Pe jumătate adormit l-a urmat pe James care pornise de-a lungul coridorului, coborâse treptele până pe puntea unu şi îşi aştepta mentorul.

William a ajuns şi el pe puntea de jos unde l-a găsit pe comandantul navei adresându-se unui grup restrâns.

Încredinţăm Domnului Atotputernic sufletul fratelui nostru plecat dintre noi şi trupul său îl încredinţăm adâncului...

William s-a îngrozit privind membrii familiei Buchanan cu capetele plecate în jurul sicriului aşezat pe o platformă joasă.

...în speranţa reînvierii la viaţă veşnică prin Domnul nostru Isus Hristos...

— Nu poţi face nimic? şopti James.

— Nimic, clătină William din cap conştient de faptul că la bord autoritatea căpitanului era mai presus de a oricărui altcuiva.

...la a cărui venire în glorioasă măreţie pentru a judeca lumea, marea va ceda trupurile celor morţi...

William a rămas undeva în spatele celor adunaţi, un spectator la jocul ce se desfăşura sub privirile sale.

...şi trupurile muritoare ale celor ce dorm întru el se vor schimba şi vor deveni una cu trupul lui glorios.

A privit mai atent la cei adunaţi pe punte. Doamna Buchanan plângea liniştit având-ul alături pe fiul ei Angus care încerca să-i aline durerea. Flora Buchanan stătea cu un pas mai în spate, calmă şi demnă, ducând acum pe umeri mantia puterii. Hamish Buchanan neclintit stătea alături de doctorul Lockhart pe al cărui chip nu se putea citi nimic.

...care după măreaţa sa lucrare are puterea să supună totul lui însuşi.

Căpitanul a închis cartea de rugăciuni a luat poziţia de drepţi şi a salutat. Doi tineri ofiţeri au păşit în faţă şi au ridicat unul din capetele platformei pe care se afla sicriul. Cei prezenţi au urmărit din priviri cum sicriul a alunecat încet spre mare după care a fost înghiţit de mormântul aflat sub valurile sărate.

Poate că inspectorul-şef William Warwick ar fi reuşit să convingă un medic legist să exhumeze un cadavru îngropat la câţiva metri sub pământ într-un cimitir, dar nu şi unul aflat pe fundul oceanului. Familia Buchanan nu numai că îşi îngropase mortul dar şi singura dovadă care ar fi putut duce la condamnarea criminalilor.

A urmat un minut de tăcere după care un nou salut al comandantului şi apoi comanda acestuia. Câteva momente mai târziu elicele au început să se rotească şi au permis vasului să-şi continue călătoria spre New York.

William a rămas deoparte în timp ce membrii familiei se retrăgeau: doamna Buchanan la braţul lui Angus, tăcută şi dârză; Hamish şi doctorul cu un pas în urma lor conversau, prefăcându-se că sunt îndoliaţi. Urma restul familiei cu Flora Buchanan şi căpitanul vasului încheind alaiul. Când l-a văzut pe William, noul preşedinte s-a rupt de grup şi s-a apropiat de el.

— Am sentimentul că vă datorez o explicaţie, vorbi ea calmă.

William nu găsea un răspuns potrivit şi se simţea uşor stânjenit din pricina halatului de noapte pe care îl purta şi a papucilor, în vreme ce toţi cei de faţă erau îmbrăcaţi oarecum oficial.

— Ieri în consiliul director, toţi membrii au luat hotărârea de a îndeplini ultima dorinţă a lui Fraser aşa cum e stipulată în testamentul său şi anume aceea de a fi înmormântat pe mare.

— Chiar dacă presupun că aveţi bănuiala că unul dintre directori este vinovat de moartea prematură a preşedintelui?

— Am avut în vedere această posibilitate dar medicul personal al lui Fraser a semnat certificatul de deces confirmând că a fost un atac de cord, aşa încât familia şi în special doamna Buchanan a decis să îndeplinim ultima lui dorinţă şi să nu aşteptăm până s-ar fi încheiat o lungă investigaţie a poliţiei. Fapt care ar fi dus la o ireparabilă lovitură de imagine adusă companiei prin implicarea presei – ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Fraser.

— Aş îndrăzni să spun că ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost acela de a-şi vedea fiul condamnat pentru crimă.

— Domnule inspector-şef vă înţeleg sentimentele şi pot să vă spun că acelaşi consiliu director a hotărât să-l concedieze pe Hamish şi să-l îndepărteze de familie.

— Pentru a duce un trai bazat pe o moştenire imensă.

— Din păcate, nu. În cursul zilei de azi când se va citi testamentul va afla că singurul lucru pe care i l-a lăsat tatăl său este o busolă, o metaforă pe care sunt sigură că o apreciaţi.

— Şi bunul doctor?

— A demisionat mai înainte de a fi concediat. Mă voi asigura să nu fie angajat de niciunul dintre cei care ne vor cere referinţe.

Flora s-a întors să plece dar a fost oprită de întrebarea lui William.

— Când aţi descoperit adevărul?

— Domnule inspector-şef, James este un mare admirator al dumneavoastră, după cum cred că ştiţi. După oarecare îndemnuri şi

mici presiuni din partea mea nu a rezistat şi mi-a povestit cum aţi reuşit să dovediţi că fratele meu nu a murit din pricina unui atac de cord.

William ar fi trebuit să-şi dea seama de la început că totdeauna sângele apă nu se face. În acest caz fiind vorba de apă de mare.

— Nu te supăra pe băiat. În timpul acestei călătorii toţi am învăţat câte ceva despre noi înşine.

— Dumneavoastră ce aţi învăţat?

— Că datorită mie James va deveni un preşedinte remarcabil al companiei Pilgrim Line. Este exact ce-şi dorea şi bunicul său, fie ca sufletul său să se odihnească în pace!

***

William a revenit în cabina sa şi s-a vârât în pat binişor, uşurat că Beth nu se trezise din somn. Câteva ore mai târziu a fost trezit de o uşoară bătaie în uşă.

Beth care era deja îmbrăcată a deschis uşa şi a fost salutată de un tânăr ofiţer.

— Bună dimineaţa, doamnă! Căpitanul ar dori să ştie dacă dumneavoastră şi domnul inspector-şef aveţi amabilitatea să vă alăturaţi lui pe puntea de comandă la ora zece când vasul va intra în portul New York.

— Fără discuţie! Cât de amabil din partea lui!

William se ridicase în şezut în pat şi se pregătea să nu accepte apoi a zărit expresia de pe chipul lui Beth.

***

— Eşti o uşuratică neobrăzată! spuse William în momentul în care ieşind de la baie şi-a văzut soţia privindu-se în oglindă.

— Ştiu, dar nu am putut rezista.

— Cât? a dorit William să ştie deşi nu se putea abţine să nu admire colierul pe care îl văzuseră expus în vitrina magazinului de bijuterii.

— Nouă sute nouăzeci şi cinci lire sterline, îl informă Beth fără urmă de jenă.

— Şi ce am primit de cele cinci lire rămase? Poate un Rolex Submariner sau un inel pentru eternitate de optsprezece carate?

— Îmi pare rău, dar nu e aşa. Tot ce au putut să-mi ofere a fost o pereche de întăritoare din plastic pentru guler, de calitate înaltă după cum m-a asigurat vânzătorul. Am considerat colierul o mică compensaţie pentru o femeie al cărei soţ a lăsat-o singură în timpul zilei şi a dispărut la miezul nopţii, se plânse Beth punându-şi braţele în jurul gâtului lui William.

— Tot uşuratică neobrăzată rămâi!

— Şi unde ai dispărut la miezul nopţii?

— Pentru a asista la înmormântarea lui Fraser Buchanan.

— Dar eu credeam că...

— Şi eu.

— Foarte inteligent din partea lor, îşi exprimă Beth opinia în timp ce William punea unul dintre întăritoare sub gulerul cămăşii. Astfel nu va mai fi vorba de autopsie, nici vorbă de proces şi niciun fel de publicitate negativă.

— Şi nici nu se va face dreptate.

S-a auzit o nouă bătaie în uşă şi când Beth a deschis era acelaşi tânăr ofiţer.

— Doamnă, căpitanul mi-a cerut să vă însoţesc pe punte pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră.

— Mulţumesc!

Beth luă braţul oferit de tânărul ofiţer lăsându-l pe William să-şi ia sacoul şi să închidă uşa cabinei.

— Dacă îmi este permis, ce colier scump purtaţi doamnă Warwick!

— Un dar din partea soţului meu.

Tonul degajat folosit pentru a-i răspunde ofiţerului l-a făcut pe William să zâmbească.

William acceptase cam fără tragere de inimă invitaţia căpitanului dar când a urcat pe puntea de comandă şi-a schimbat total atitudinea. Era hipnotizat de dimensiunile panourilor de control care se întindeau de la un capăt al punţii la celălalt, oferindu-i căpitanului o privelişte panoramică asupra a tot ce se afla în jurul său, inclusiv un panou cu semnale luminoase intermitente pe care tinerii ofiţeri vigilenţi le urmăreau cu atenţie. William asculta ordinele clare, date cu voce scăzută de către ofiţerul de cart pentru sala motoarelor aflată mai jos. A mai remarcat şi faptul că toţi cei prezenţi pe punte purtau o banderolă neagră.

— Totul este bazat pe electronică în zilele noastre, îi întrerupse şirul gândurilor tânărul ofiţer. Cu toate acestea mai avem încă doi ofiţeri activi, incluzându-l pe căpitan care şi-au început activitatea pe vasele cu aburi.

— Cine e la comandă? a întrebat William în şoaptă.

— Căpitan de marină Maitland, ofiţer de cart.

— Nu căpitanul vasului?

William îl observase pe acesta stând ceva mai retras, într-o atitudine pasivă cu mâinile la spate dar ochii lui urmăreau tot ce se întâmpla.

— În niciun caz. El preia comanda doar în caz de urgență.

— Cum ar fi? întrebă Beth.

— O furtună extrem de puternică sau dacă ofiţerul de cart e băut sau un membru al familiei regale este prezent. De când sunt pe Alden, adică de patru ani, nu l-am văzut niciodată preluând comanda.

— Când vei deveni ofiţer de cart?

— Nu prea curând, doamnă. Se întâmplă uneori să-l înlocuiesc pe ofiţerul secund dar numai în cazul în care ne aflăm departe de

ţărm, dacă marea este calmă şi nu există semne că o altă navă e prin apropiere. Titanicul este încă o amintire de referinţă pentru fiecare marinar şi tocmai de aceea ştim că trebuie să ai respect faţă de mare, aşa încât atunci când sunt la comandă, ofiţerul navigator e cu ochii pe mine. Ah, tocmai mi-am amintit domnule inspector-şef: ofiţerul navigator-şef care este la cârmă în această dimineaţă este dornic să vă întâlnească pentru că se pare că aveţi un prieten comun.

— Mă întreb cine ar putea fi, spuse Beth când tânărul ofiţer a pornit către timonă pentru a le face prezentările cu marinarul timonier Ned Tumbull.

Pilotul luă una din mâini de pe timonă şi o întinse către William.

— Sir! Bine aţi venit la bord!

— Înțeleg că avem un prieten comun.

— Da. Aşa e. Cred că-l cunoaşteţi pe *Ee by gum.*

William părea nedumerit. Ceea ce l-a făcut pe pilot să adauge:

— Căpitanul Ralph Neville pe care aşteptam cu nerăbdare să-l revăd. Am fost împreună pe *Illustrious* în timpul crizei din Falkland. Țin să vă spun că în acele zile era un simplu timonier.

— *Ee by gum*[3]? repetă Beth nedumerită.

— Era porecla lui sub punte din pricina puternicului accent din Yorkshire şi a credinţei că sir Leonard Hutton a fost fără îndoială cel mai mare englez care a trăit vreodată. Am pierdut legătura după ce s-a căsătorit cu o fată din Australia şi s-a mutat în Perth. Să-i transmiteţi toate urările mele de bine în cazul în care vă întâlniţi.

— În mod cert aşa voi face, îl asigură William.

— Nu trebuie să rataţi Statuia Libertăţii! le atrase atenţia tânărul ofițer, conducându-i către tribord.

Amândoi priveau în direcţia statuii emblematice dar niciunul nu se uita la ea.

---

3 Pentru numele lui Dumnezeu; expresie folosită în Yorkshire de cei care nu vor să folosească o înjurătură care nu se cuvine.

— M-am făcut de râs ca o proastă! murmură Beth. Ar fi trebuit să-ţi dau ascultare.

— Totdeauna ai avut o inimă credulă. Acesta este unul dintre numeroasele motive pentru care te iubesc atât de mult. Şi ca să fim drepţi, în ultimul an, Christina a minţit de îngheţau apele.

— Îmi scapă ceva. Am dreptate? Cu ce e Ralph Neville deosebit de a făcut-o pe Christina să joace cum îi cântă?

— Întrebare greşită.

— Şi care e întrebarea corectă?

— De ce s-a despărţit Christina atât de uşor de biletele pentru croazieră.

— Şi răspunsul?

— Ralph nu-şi putea permite să fie văzut pe vas de către cineva care a servit pe o navă împreună cu căpitanul Ralph Neville.

— Christina a spus că se căsătoresc!

— Se căsătoreşte, dar cu cine?

Beth se uită la William îndelung mai înainte de a întreba:

— De cât timp ştii?

William îşi privi ceasul.

— *Ee by gum,* sunt sigur doar de câteva minute.

***

Beth voia să ia primul zbor spre Londra astfel încât să se vadă cu Christina înainte să aibă loc nunta, dar William a convins-o să renunţe la o astfel de idee. Ştia că i-ar acorda lui Faulkner posibilitatea de a scăpa din nou şi dacă reuşea, acesta ar fi fost singurul element pe care şi l-ar fi amintit toată lumea despre scurta şi neremarcabila sa carieră. I-a fost de mare ajutor şi insistenţa lui Catherine de a rămâne în New York împreună cu ei.

— Met, Frick şi MoMa cu ghid personal? Cine şi-ar putea dori mai mult?

Domnul judecător Whittaker a încuviinţat din cap spusele soţiei sale, dar nu a comentat în niciun fel când aceasta a continuat spunând că era încântată să o însoţească pe Beth în locul lui William la concertul Ellei Fitzgerald de la Carnegie Hall. Judecătorul nu s-a plâns, dar oricum nu auzise de Ella Fitzgerald. El era nerăbdător să se întoarcă la Londra şi să se afle în fruntea completului de judecată în procesul împotriva lui Miles Faulkner şi deja luase hotărârea privind durata pedepsei.

— Şi Christina? l-a întrebat Beth.

— A sprijinit un infractor, deşi domnul Booth Watson nu va avea dificultăţi în a o scăpa de condamnare atât timp cât nu-l vizitează în închisoare pe căpitanul Ralph Neville.

William era şi el cât se poate de nerăbdător să ajungă la Londra.

***

— Câte crime au fost comise în Londra anul trecut?

Întrebarea era pusă de comandantul Hawksby. Acesta luă loc în capul mesei pentru a participa la prima şedinţă a Unităţii de crime nerezolvate, abia înfiinţată.

— O sută optzeci şi unu, sir, îl informă sergent detectiv Adaja.

— Câte dintre ele au fost domestice? a mai vrut să ştie Hawk îndreptându-şi atenţia de partea cealaltă a mesei.

Deşi se aflau într-o încăpere spaţioasă comparativ cu vizuina de iepuri în care îşi desfăşura activitatea restul echipei, la masa din centrul ei abia încăpeau şase scaune. Pe peretele din spatele biroului lui Hawk era un portret al reginei iar o cupă de argint de pe un raft le amintea că Hawk fusese cu ceva timp în urmă campion la box la categoria mijlocie în campionatul Metropolitan.

— Treizeci şi patru, spuse Jackie.

— Şi în câte dintre ele s-a ajuns la condamnare?

— Douăzeci şi nouă. În cele mai multe dintre cazuri cei vinovaţi de săvârşirea faptelor ne aşteptau pentru a fi arestaţi. Ceilalţi au fost arestaţi în interval de douăzeci şi patru de ore.

— În asta constă secretul. Cele mai multe cazuri de crime domestice se rezolvă în timp de douăzeci şi patru, maximum patruzeci şi opt de ore. După aceea încep să creadă că au scăpat şi devin tot mai încrezători cu fiecare zi care trece.

— Ceea ce este absolut adevărat în cazul lui Clive Pugh, îl aprobă Jackie deschizând dosarul. Şi-a ucis soţia la câteva luni după ce a încheiat o poliţă de asigurare în valoare de un milion de lire sterline pe numele ei şi pentru osteneala pe care şi-a dat-o a fost recompensat frumuşel.

— De ce nu a fost condamnat?

— N-am avut suficiente probe pentru a susţine acuzarea aşa că practic a scăpat deşi a comis o crimă.

— Găsiţi dovezile necesare, SD Roycroft. Există un singur lucru care-l poate face pe un potenţial criminal să se gândească de două ori înainte de comiterea faptei şi acela este posibilitatea de a scăpa nepedepsit. Aşa că rămânem cu un număr de o sută patruzeci şi şapte crime care nu pot fi catalogate domestice. Ofiţer Pankhurst, câte dintre ele au avut ca urmare arestarea?

Rebecca nu a avut nevoie să deschidă dosarul aflat în faţa ei şi a răspuns neîntârziat.

— O sută patruzeci şi trei, sir.

— Câţi au ajuns la închisoare?

— O sută treizeci şi nouă şi în ce-i priveşte pe ceilalţi patru ştim cine este criminalul dar nu am avut suficiente dovezi solide pentru a convinge Crown Prosecution Service să deschidă proces.

— Precizează!

— Unul dintre ei, anume Max Sleeman, este un adevărat ticălos, interveni SD Adaja deschizând un dosar. Este un cămătar şi cine nu plăteşte la timp se alege cu o mână sau un picior rupte. Şi dacă nici

aşa nu-i plăteşte, închiriază un dric dar nu achită cheltuielile de înmormântare.

— Îl vreau pe acest Sleeman arestat şi dacă se poate mai înainte ca următorul biet idiot să fie eliminat.

— Ne punem pe treabă imediat, spuse Paul.

— Să trecem la al treilea. Ofiţer Pankhurst ce ne poţi spune despre un anume Darren Carter?

— Este paznic la Eve Club în Soho. A pledat vinovat într-un caz de omor prin imprudenţă şi a primit o condamnare de doi ani. Deşi eu cred că a fost crimă cu premeditare şi a comis-o la cererea patronului.

— În acest caz îl vreau din nou la închisoare. Nu poate fi vorba de dublă incriminare dacă apar dovezi noi. Şi atenţie, ofiţer Pankhurst, mai vreau ca acel club să fie închis şi proprietarul să nu mai primească niciodată o altă licenţă. Tot ce am discutat vă va ţine ocupaţi deocamdată. Şi în cele din urmă mai rămân două cazuri pe care s-a adunat praful de prea mult timp.

Toţi cei aflaţi în jurul mesei ştiau prea bine despre ce cazuri era vorba: Rob Abbott şi Terry Roach. Doi duri din două bande rivale din East End care se aflau în fruntea unui conflict fără sfârşit pentru a prelua controlul asupra jocurilor de noroc, al taxelor de protecţie, al prostituţiei şi al drogurilor în zona lor.

— Ştiu că veţi fi încântaţi să aflaţi că aceste două personaje sinistre le-am lăsat în seama lui ID Hogan care se va alătura acestei unităţi săptămâna viitoare ca adjunct al lui ISD Warwick.

Paul arăta dezamăgit.

— Dar nu speraţi că aţi scăpat aşa uşor pentru că vreau rapoarte detaliate pe biroul meu, incluzând stadiul operaţiunilor şi asta mai înainte de întâlnirea pe care o vom avea peste o săptămână.

Pixurile nu încetau să noteze.

— Şi dacă vreţi să auziţi veşti rele, ei bine, am primit un telefon din partea lui ISD Warwick care m-a anunţat că avionul său a aterizat la Heathrow în urmă cu o oră.

— Credeam că nu se întoarce mai devreme de o săptămână s-a mirat SD Adaja.

— Aşa ar fi trebuit să se întâmple dar vrea să fie cel care îl arestează pe Miles Faulkner.

— Asta va fi o treabă mai greu de rezolvat, spuse Jackie. Am fost prezenţi la înmormântare la Geneva şi am asistat la incinerare.

— Prezenţi este cuvântul cheie, spuse Hawk. A cui cenuşă era în urnă când aceasta i-a fost înmânată doamnei Faulkner rămâne un mister.

— Ce vă face să credeţi că nu era cenuşa lui Faulkner? bătu în retragere Jackie.

— Un Raphael despre care ştim că se afla în colecţia lui Faulkner a fost vândut la licitaţie la Christie cu suma de 2,2 milioane de lire sterline.

— Asta nu reprezintă dovada faptului că ar fi în viaţă, jucă Paul rolul avocatului diavolului.

— Ţi-aş da dreptate SD Adaja dacă nu aş şti că ISD Warwick a văzut tabloul atârnat pe perete în vila lui Faulkner din Monte Carlo nu cu mult timp în urmă. Asta ne duce cu gândul la faptul că cel vândut la licitaţie este o copie şi pentru că vânzătorul a avut documente atestând provenienţa tabloului până şi experţii au fost păcăliţi.

— Cine ar cumpăra un tablou fals pentru 2,2 milioane de lire sterline?

— Cineva care nu vrea să se afle că este încă în viaţă.

— Cu greu poate fi considerată suspiciune rezonabilă...

— Dacă nu luăm în seamă faptul că cel care a achiziţionat tabloul în numele unui client nu este altul decât domnul Booth Watson QC.

— Clientul ar putea fi doamna Faulkner, nu cedă Paul.

— Greu de crezut. Christina nu a fost interesată niciodată de achiziţionarea de tablouri, ci doar de vânzarea lor.

— Dacă aş fi un membru al juriului aş avea nevoie de ceva mai multe dovezi, continuă Paul în timp ce uşa se deschise şi William păşi în încăpere.

— Că tot vorbeam de diavol, comentă Hawk, tocmai le explicam lui DS Adaja şi DS Roycroft de ce eşti acum convins că Miles Faulkner este încă în viaţă.

— *Ee by gum*, chiar sunt, spuse William şi se aşeză pe singurul scaun neocupat aflat la masă. Oameni buni, dacă aveţi planuri pentru dimineaţa de sâmbătă anulaţi totul pentru că vom participa la nunta căpitanului în retragere din marina regală, Ralph Neville, cu doamna Christina Faulkner, văduvă, după cum spune parohia din care face parte, în ciuda faptului că cei doi sunt deja căsătoriţi. Unul cu celălalt.

Capitolul 8

În acea dimineaţă de sâmbătă şaisprezece poliţişti sub conducerea lui ID Hogan au înconjurat biserica normandă parohială din Limpton-in-the-Marsh. Niciunul nu purta uniformă. Câţiva dintre poliţiştii sub acoperire din zona rurală erau înarmaţi.

Vicarul local făcuse public anunţul de căsătorie în revista parohiei ca şi din amvon în ultimele trei duminici. Serviciul urma să aibă loc pe data de 15 august la ora două după-amiază. Câţiva oaspeţi neinvitaţi au apărut la biserică în acea dimineaţă între 7 şi 8 dar niciunul nu a intrat în biserică.

Primul oaspete oficial care şi-a făcut apariţia a fost domnul Booth Watson QC, prieten al mirelui – de fapt singurul prieten al mirelui. A intrat prin aripa de vest a bisericii puţin după ora unu, după care a început să taxeze cu ora.

Apoi a sosit Christina, cu puţin înainte de ora două. Cam nefiresc să vină înaintea mirelui, dar oricum, nu era vorba de o nuntă obişnuită. Purta un costum elegant turcoaz, o haină lungă şi o eşarfă ambele asortate, mai degrabă o ţinută de călătorie decât una de nuntă. Nu că ar fi intenţionat să plece undeva cu soţul ei.

Miles a întârziat câteva minute în ciuda faptului că pe autostradă şoferul său a ţinut acul ce indica viteza mai mult în dreptul cifrei de 80 de mile pe oră. Au părăsit autostrada pe cea de a treisprezecea ieşire şi s-au îndreptat spre Limpton.

— Şefu', nu priviţi în urmă. Cred că suntem urmăriţi.

— Ce te face să crezi asta, Edie?

— Un taxi pe care l-am văzut şi pe autostradă a urmat aceeaşi ieşire ca şi noi şi nu cred că e vorba de un oaspete.

— Poţi să o iei şi pe alt drum spre biserică?

— Da, dar durează mai mult mai ales dacă va trebui să oprim la barieră.

— Ia-o pe acolo. Aşa aflăm dacă suntem urmăriţi.

La următoarea intersecţie, Eddie a făcut la dreapta şi în scurt timp taxiul a devenit vizibil în oglinda retrovizoare.

— Este tot în spatele nostru. Ce doriţi să fac?

— Continuă drumul cât mă gândesc eu.

Camionul din faţa lor a încetinit şi barierele de la trecerea peste calea ferată au fost coborâte.

— Şefu', nu stăm bine cu timpul.

— Eu cred că stăm foarte bine. Ce vreau să faci este să...

***

— Crezi că ne-au descoperit? întrebă William pe când taxiul se oprea la coada formată din maşinile aflate la barieră.

— Este posibil, sir. Un taxi pe autostradă bate la ochi şi fiind obligaţi să mergem cu 80 nu ne-a fost de prea mare folos.

— Poate ar fi fost mai bine să folosim o maşină de poliţie fără însemne pentru misiunea asta şi nu un taxi.

— De ce nu-l arestăm cât încă nu poate scăpa?

— Nu. Rămânem la planul iniţial, atât timp cât se îndreaptă spre capcană.

— E în mişcare! strigă Danny văzând că portiera Mercedesului negru de pe partea pasagerului se deschide. Se îndreaptă spre gară.

— Lasă maşina şi vino după mine! strigă William deschizând portiera şi sărind din maşină.

Apoi porni în fugă spre gară.

Până când a reuşit Danny să parcheze maşina pe un petic de iarbă în afara drumului, şeful său deja ajunsese la podul pentru pietoni. William a continuat să alerge în jos pe scări în partea mai îndepărtată a căii ferate şi a reuşit să sară în tren prin singura uşă rămasă deschisă tocmai când trenul se pusese în mişcare.

A coborât fereastra şi a strigat la Danny care tocmai ajunsese la peron:

— Vreau doisprezece poliţişti să aştepte în următoarea gară! Şi anunţă-l pe ID Hogan că mirele nu va apărea la cununie.

***

— Întârzie la propria cununie, spuse Christina privindu-şi ceasul de mână.

— Şi mai am o altă ceremonie la ora trei îi aminti vicarul cu blândeţe în glas.

— Ceva nu a mers bine! a fost de părere Booth Watson.

Toţi trei au continuat să privească spre uşa de la intrarea în biserică dar mirele continua să întârzie.

***

William a străbătut trenul cercetând cu atenţie fiecare vagon, chiar de două ori cum s-a întâmplat cu compartimentele de la clasa întâi în căutarea căpitanului Ralph Neville deşi voia să-l aresteze pe Miles Faulkner. Când a ajuns la capătul trenului a presupus că era posibil ca Faulkner să se fi închis într-una din toalete. Dar nu avea şanse de scăpare având în vedere că toaletele nu aveau ferestre.

***

— Regret nespus doamnă Faulkner, îşi ceru scuze vicarul. Câţiva dintre oaspeţii veniţi pentru cealaltă nuntă aşteaptă deja afară. Nu pot să mai amân prea mult până să le permit să intre.

— Acest mire deosebit nu va ajunge la timp la biserică, domnule vicar, aşa că sunt de părere să ne retragem, spuse Booth Watson.

Mai ales că unii dintre cei care aşteaptă afară nu sunt invitaţi pentru niciuna dintre cununii.

— De unde ştii asta? întrebă Christina.

— Sunt toţi peste un metru optzeci şi cinci, poartă acelaşi gen de costume şi nici măcar unul nu are o garoafă la butonieră.

***

— Am doisprezece poliţişti în poziţie, domnule inspector-şef, spuse o voce pe care William nu o recunoştea.

— În ce gară?

— Turnbridge Wells, unde veţi ajunge în câteva minute.

— Câte peroane sunt acolo?

— Doar două.

— Să fie ambele securizate pentru că dacă există o cât de mică posibilitate de scăpare, Faulkner o va folosi. Eu voi coborî primul şi spune-i conductorului că trenul nu pleacă până nu spun eu.

— Înţeles, sir!

Şi convorbirea s-a întrerupt.

William a pornit încet înapoi cercetând din nou fiecare vagon chiar cu mai mare atenţie decât prima oară. Se gândea că un anume bărbat care privea pe fereastră cu mare interes spre peisajul rural îi părea cunoscut dar de-a lungul anilor arestase o mulţime de infractori aşa că nu era în măsură să spună de unde îl cunoştea.

Cinci din cele unsprezece toalete erau ocupate. Dar se gândea că în momentul în care trenul ajungea şi oprea în gară doar una avea să rămână ocupată. Trenul nu avea să plece până nu se deschidea uşa acelei toalete.

***

— Domnule vicar, nu vă mai facem să pierdeţi timpul pentru că sunt sigur că mirele nu mai vine, spuse Booth Watson privindu-şi ceasul.

— Şi eu ce ar trebui să fac? se răsti la el Christina.

— Mai vorbim! Nu uitaţi că aţi semnat deja un contract care impune nişte obligaţii şi nu există nicio clauză de anulare.

— Regret, doamnă Faulkner. Presupun că sunteţi foarte dezamăgită, o consolă vicarul.

— De fapt trăiesc un sentiment de uşurare.

— N-am nicio îndoială că există o explicaţie simplă.

— Oricum ar fi, numai simplu nu e, spuse Christina pornind către ieşire singură.

Pe când părăsea biserica, Booth Watson a observat că unul dintre tinerii cu atitudine tensionată pe care îi remarcase mai devreme, purta o cravată a poliţiei metropolitane.

Christina a ieşit din biserică câteva momente mai târziu. Câteva dintre femeile ce aşteptau să-şi ocup locurile pentru ceremonia următoare i-au admirat toaleta de călătorie deşi ea nu părea să ştie încotro să plece.

***

Trenul de 14:43 a oprit la timp în gara Turnbrige Wells şi William a fost primul care a coborât. S-a alăturat micului grup aflat în aşteptarea lui. Un inspector pe nume Thomas s-a apropiat de el şi s-a prezentat.

— Fiecare ieşire este păzită, l-a asigurat el.

— Trimite trei sau patru oameni să cerceteze toaletele din tren. Dacă una dintre ele este ocupată, acolo se ascunde omul nostru. Şi mai e nevoie de câţiva oameni şi pe celălalt peron, pentru orice eventualitate.

— Sunt deja acolo, sir.

— Perfect! în momentul în care îl zăresc pe Faulkner treceţi la acţiune şi reţineţi-l. Eu îl voi aresta şi îi voi citi drepturile.

— Înţeles, sir!

Apoi inspectorul dădu nişte ordine răstite iar William îşi ocupă poziţia la ieşire cercetând cu atenţie fiecare pasager care părăsea gara.

Zece minute mai târziu William şi inspectorul erau singuri pe peron. Cu părere de rău William îi permise conductorului să fluiere semnalul de plecare.

Pe când trenul se depărta, William a deschis staţia radio.

— Cer o alertă pentru toate posturile cu privire la un Mercedes de culoare albastru-închis, cu numere e înmatriculare MF1. Şoferul poartă şapcă.

Atunci şi-a dat seama William unde îl văzuse pe tipul din tren.

***

Miles zâmbea privind cum trenul prăsea gara. Când în sfârşit s-a ridicat bariera – cele mai lungi patru minute din viaţa lui – a privit în oglinda retrovizoare şi a văzut uşurat cum taxiul era parcat pe iarbă şi nu se afla nimeni în spatele volanului. A trecut încet linia de cale ferată conştient de faptul că nu avea să dureze mult până când trenul ajungea în gara următoare, moment în care el trebuia să fi scăpat deja de maşină şi de şapca de şofer. A condus pe drumuri de ţară până când a zărit o doamnă în vârstă aşteptând în staţia de autobuz cu atitudinea celui care cunoaşte orarul.

A parcat maşina pe un refugiu, a aruncat şapca în nişte tufişuri şi apoi a pornit în grabă spre staţie ducând cu el singurul său bagaj, o servietă.

— Aţi rămas fără benzină, spuse doamna pe când apărea şi autobuzul.

Faulkner nu s-a obosit să răspundă.

Când s-a urcat, şi-a dat seama că habar nu avea încotro se îndrepta autobuzul. Spera că nu avea să-l ducă înapoi în Limpton.

— Încotro, drăguţă? întrebă controlorul.

— Unde mergeţi?

— Sevenoaks, spuse ea, privindu-l mirată.

— Atunci la Sevenoaks.

— Şaizeci de pence, îi ceru pregătind biletul.

El îi dădu o hârtie de cine lire.

— N-ai mărunt, drăguță?

— Nu. Poţi păstra restul.

— Mulţumesc, drăguţă, se arătă ea încântată de parcă ar fi câştigat la pronosport.

Miles privea prudent pe fereastră în caz că era nevoie să se mişte repede. O maşină de poliţie a trecut în viteză pe cealaltă parte a drumului.

***

Când Eddie a coborât din tren la Turnbridge Wells l-a zărit imediat pe inspectorul-şef Warwick prins în conversaţie cu un poliţist în civil, în timp ce din priviri cerceta fiecare călător. A trecut pe lângă ei şi a traversat podul spre celălalt peron unde erau mult mai mulţi poliţişti decât călători. Următorul tren spre Charing Cross avea să sosească în douăsprezece minute. Când a plecat din gară a fost tentat să fluture din mână către inspectorul-şef Warwick, dar a rămas doar cu dorinţa.

***

Miles a coborât din autobuz la Sevenoaks. Ultima staţie era chiar vizavi de gară şi în faţa acesteia era un lung şir de taxiuri. Timpul

nu era de partea lui aşa că nu avea încotro şi trebuia să-şi asume riscul. A traversat şi a urcat pe bancheta din spate a unui taxi.

— Încotro, şefu'?

— Aeroportul Luton.

Şoferul a părut surprins şi totodată încântat.

— Sunt grăbit, dar să nu încalci viteza legală.

***

— Începeţi prin a verifica aeroporturile, terminalele de tren şi autobuz pe o rază de treizeci de mile. Nu ne putem permite să-l lăsăm să scape a doua oară.

— Nu avem prea mulţi oameni la dispoziţie, îi spuse Ross. E duminică după-amiază şi mai toţi sunt deja pe teren pentru a menţine ordinea la meciurile de fotbal.

— Poţi fii sigur că pe asta contează şi el şi şi-a făcut un plan de scăpare.

***

Taxiul a oprit în afara aeroportului Luton chiar în momentul în care spectatorii de la meciurile de fotbal din toată ţara părăseau stadioanele asemenea unor şuvoaie de apă.

Miles i-a dat taximetristului două bancnote de câte douăzeci de lire şi n-a mai aşteptat restul. La intrarea în aeroport primul lucru pe care l-a făcut a fost să verifice plecările. Era interesat de cele din următoarea oră. Nu erau decât trei zboruri: unul spre Newcastle la 5:40, un altul spre Moscova la 8:30 şi un al treilea spre Bruxelles la 6:10. Deschise servieta şi verifică cele trei paşapoarte din care îl alese pe cel canadian pe numele Jeff Steiner, director de companie. S-a îndreptat către ghişeu şi a cumpărat un bilet pentru care a plătit

cash. Domnul Steiner nu avea carte de credit ci doar paşaport şi bani cash.

Treizeci de minute mai târziu a urcat la bord. După ce şi-a ocupat locul aşteptând ca însoţitoarea de bord să închidă uşa a cântărit cele mai negre scenarii posibile.

S-a lăsat pe spate şi a început să se gândească la un plan pentru viitor.

Când avionul a aterizat la Bruxelles a renunţat la paşaportul canadian în favoarea unuia francez pe numele Thierry Amodio, de profesie arhitect. În cele două ore cât a durat escala a trecut pe la frizeria aeroportului unde l-a uimit pe frizer cu solicitarea făcută.

Treizeci de minute mai târziu un bărbat chel a dat un telefon mai înainte de a se aşeza la coada formată de pasagerii care se îmbarcau pentru Barcelona. De data asta la controlul paşapoartelor a prezentat un paşaport olandez pe numele Ricardo Rossi designer vestimentar. De îndată ce şi-a pus centura de siguranţă, Rossi a renunţat la masa oferită în ambalaj de plastic, a închis ochii şi a adormit.

Avionul a aterizat în capitala catalană puţin după miezul nopţii, începutul unei noi zile. Miles a fost încântat să-l vadă pe şoferul său aşteptând la bariera de acces.

— Bună seara, signor. Sper că aţi avut un zbor plăcut.

— Câteva, spuse Miles urcând pe bancheta din spate a unui Volvo negru.

Au mai trecut patruzeci de minute timp în care maşina l-a purtat pe drumuri din ţinutul rural spaniol până când au ajuns la proprietatea de curând achiziţionată despre care nici Booth Watson nu avea cunoştinţă. Un majordom elegant îmbrăcat a deschis uşa de la intrare mai înainte ca Miles să fi urcat treptele.

— Bună seara, Domnule Faulkner!

— Bună seara, Collins! Sunt lucruri care nu se schimbă. Niciodată.

Capitolul 9

— Ce-ai făcut?

— L-am pierdut, sir.

— În cazul ăsta ar fi bine să-l găseşti sau s-ar putea să te pierd eu pe tine.

William se pregătea să-l întrebe pe Hawk ce plan avea dar tocmai atunci a venit o întrebare retorică:

— Să nu uit inspector-şef Warwick! – semn rău: William ar fi sugerat că mai avea o şansă – mai ai încă o săptămână de concediu?

— Da, mai am, sir.

— În acest caz ai şapte zile să-l găseşti pe Faulkner. În cazul în care nu reuşeşti, inspector-şef, voi avea timp suficient să numesc un înlocuitor la conducerea noii unităţi şi să iau o decizie în privinţa noilor tale atribuţii conforme gradului.

Şi convorbirea telefonică s-a întrerupt.

— N-a părut a fi prea amabil, remarcă Danny.

— Nici că putea fi mai rău. Putea să mi se adreseze cu ofiţer Warwick.

— Atunci nu ar mai trebui să vă spun „sir”, aruncă Danny ironic.

— Deocamdată du-mă acasă!

— Da, sir!

***

William a ridicat receptorul telefonului aflat la capul patului gândind că era Hawk gata să lanseze o nouă salvă.

— Bună, omul peşterilor! Ţi-e dor de mine?

— Mai mult decât crezi. Cum e la New York? întrebă deşi ar fi vrut să-i spună de ce îi simţea lipsa atât de mult.

De undeva, din fundal, cineva a izbucnit în hohote furtunoase.

— Magnific! În această după-amiază am fost la Frick şi ai avut dreptate în privinţa lui Bellini. Uluitor! Dar abia am aşteptat să aflu cum s-a desfăşurat nunta. L-ai arestat pe Faulkner înainte sau după ce a spus „da”?

— După, spuse el sperând că întreaga afacere urma să fie încheiată până la întoarcerea lui Beth.

— Şi cum a reacţionat Christina?

Parcă era Hawk care punea întrebarea. Aşa suna.

— Draga mea, nu vorbim la telefon. Îţi voi povesti totul de îndată ce te întorci. Ce faceţi în seara asta? întrebă dornic să schimbe subiectul.

— Mergem la *La Cage aux Folies.* Am luat bilete la preţ de speculă. Dar ce poate face o femeie abandonată!? Nu-şi poate permite să umble fără rost. Mi-e dor de tine

— Şi mie.

— Şi... felicitări!

— Pentru ce?

— Pentru succesul tău. Abia aştept să-mi povesteşti! Acum trebuie să închid. Se ridică cortina. Somn uşor... şi mi-e dor de tine!

William nu a avut un somn uşor; de fapt nu a dormit deloc. Şi-ar fi dorit să discute cu Beth despre întreaga situaţie şi să-i ceară sfatul dar asta i-ar fi stricat vacanţa. De fapt era aproape sigur că ar fi pornit spre JFK mai înainte de a se ridica cortina. Când s-au ivit primii zori printre faldurile draperiei, William deja făcuse un duş rece, se îmbrăcase, mâncase un castron cu fulgi şi avusese două convorbiri telefonice: una cu Danny şi cealaltă cu ID Ross Hogan.

Tocmai se pregătea să-l informeze pe adjunctul său când îşi aminti ce oră era. Începu să-şi ceară scuze când auzi o voce înăbuşită în fundal şi înţelese că-i trezise pe amândoi.

— Voi fi acolo cât pot de repede, sir, îl asigură Hogan mai înainte de a închide.

— Transmite-i şefului toate cele bune din partea mea, spuse Jackie. Şi nu uita să-i mulţumeşti că ne-a stricat ultimul weekend împreună.

Patruzeci de minute mai târziu Danny oprea maşina în faţa casei lui ISD Warwick. William a urcat pe bancheta din spate alăturându-se lui Ross care arăta mult mai treaz decât se simţea.

Era evident că ID Hogan nu era genul care să poarte haine obişnuite. Era îmbrăcat cu o pereche de jeanşi albastru-deschis, un tricou şifonat pe care parcă îl luase de pe jos şi pantofi sport care deşi de firmă nu prea erau conform standardelor poliţiei. Dar Hawk ar fi spus că aşa ar putea fi descris creierul lui Hogan.

— Ce buleală, sir! au fost primele cuvinte rostite de Ross de îndată ce William a deschis portiera din spate.

— Nici că se putea mai rău! Şi ar trebui să te obişnuieşti să-mi spui William căci am un presentiment că la sfârşitul săptămânii aş putea să fiu eu cel care să ţi se adreseze cu „sir”, l-a informat mai înainte de a-i dezvălui detaliile conversaţiei avută cu Hawk.

— E chiar aşa grav?

— Şi mai şi. A ţinut să sublinieze că avem mai mult decât suficiente dovezi să o arestăm pe Christina Faulkner pentru favorizarea infractorului ceea ce înseamnă încălcarea legii penale din 1967.

— Ceea ce ar ţine-o departe de a păşi strâmb pentru cinci ani.

— Cu toate astea el e de părere că ar trebui să ne concentrăm pe premiul cel mare şi pe ea să o ţinem sub supraveghere. E convins că îşi va vinde soţul pentru o reducere a pedepsei. Şi pentru a-l cita pe el, trebuie să ne păstrăm muniţia uscată.

— Mă întreb pe care dintre părţi o va reprezenta Booth Watson când se va ajunge la proces.

— Pe amândoi dacă va crede că poate obţine ce vrea.

— Şi care va fi următoarea noastră mişcare?

— Muncă pe brânci, rupere de picioare de parcă am fi începători în patrulare. Mai întâi trebuie să refacem toate evenimentele petrecute ieri în speranţa că vom afla unde a ajuns Faulkner. Danny, îndreaptă-te spre trecerea de cale ferată unde ne-a scos la plimbare Faulkner.

Călătorind spre Limpton, William i-a prezentat lui Ross planul pe care îl pusese la punct în noaptea ce trecuse.

— Despre oameni şi şoareci[4], comentă Ross.

— Şi eu ştiu care dintre ei sunt. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă aş fi folosit o maşină de serviciu şi nu un taxi în urmărirea lui Faulkner. Hawk are dreptate în privința asta, nu există nici un alt vinovat în afară de mine. Dacă nu-l găsesc pe Faulkner până la sfârşitul săptămânii voi merge înapoi la patrulare şi nu e greu de ghicit cine va fi numit în locul meu.

— Nu te uita la mine! Eu sunt un singuratic şi nicidecum nu am stofă de ofițer. Am auzit că la circulaţie e un post liber pentru un ofițer retrogradat. Nu se cere experiență.

— Nu glumi pe tema asta! spuse William pe când Danny intra pe autostradă.

Până când au ajuns la trecerea de cale ferată, Ross a pus o seamă de întrebări bine ţintite şi a adus în discuţie câteva opinii personale. Atunci a înțeles William de ce Hawk îl privea cu adâncă stimă pe Ross.

— Când Faulkner v-a văzut pe tine şi pe Danny fugind spre gară avea două opţiuni. Să se întoarcă sau să-şi continue drumul.

— Şi l-a continuat, confirmă Danny.

— Şi cum de poţi fi atât de sigur? a dorit să ştie Ross.

— N-am ajuns la tren la timp aşa că a trebuit să mă întorc la maşină. În timp ce treceam podul am văzut bariera ridicându-se şi un Mercedes de culoarea albastru-închis a traversat calea ferată.

4 Referitor la ce înseamnă să fii om, titlul piesei lui John Steinbeck.

— De ce nu l-ai urmărit? a vrut să ştie Ross.

— Şoferul purta o şapcă specifică meseriei şi am crezut că Faulkner urcase în tren. Prima mea grijă a fost să mă asigur că la următoarea oprire a trenului avea să fie întâmpinat de un comitet de primire. Şi a fost, doar că Faulkner nu era în tren, a continuat William. A trecut ceva vreme până mi-a dat prin minte că şoferul îi luase locul. De acum, hai să-ncepem să gândim ca Faulkner. Dacă aş fi fost în locul lui şi aş fi trecut peste calea ferată încotro m-aş fi îndreptat?

— Nu ar fi continuat spre Limpton. În acele momente a înţeles că aveau să existe câţiva cavaleri care să-l întâmpine pe mire, a fost de părere Ross.

— Există doar o singură bifurcaţie pe drumul spre Limpton, interveni Danny.

— Atunci, pe acolo a luat-o, a fost de părere William pe când se apropiau de o intersecţie.

Danny nu luă în seamă indicatorul spre Limpton, făcu dreapta şi apăsă acceleraţia.

— Încetineşte! ordonă William. Mergi cu viteză constantă. Faulkner n-ar fi riscat să încalce viteza legală de teamă că ar fi putut fi oprit.

— Cam cât a continuat mai înainte de a abandona maşina? întrebă Ross.

— Nu prea mult. Era conştient de faptul că de cum am înţeles că nu era în tren aveam să solicităm fiecărei maşini din comitat să caute un Mercedes albastru-închis.

— Să sperăm că nu a fost furat sau ridicat, a zis Danny. Ca să crească şansele de a-l găsi ar trebui să folosim un elicopter şi nu vechitura asta de Austin Allegro.

— Nu cred că ar fi autorizat comandantul o asemenea solicitare, l-a lămurit William pe Danny.

Acesta tocmai traversă un sătuc şi apoi ajunse la o intersecţie.

— Acum am nevoie de ajutor, spuse el. Dreapta sau stânga?

— Drept înainte, îl ghidă William. Nu ar fi făcut stânga spre Limpton. Dacă nu găsim nimic în următoarele cincisprezece minute ne întoarcem.

Cu fiecare milă parcursă, William devenea tot mai puţin încrezător, dar pe când se apropiau de următorul sat, Danny a strigat:

— Bingo! şi a frânat lângă un Mercedes albastru-închis.

Ross se pregătea să coboare din maşină când William spuse reţinut:

— Numărul nu corespunde.

Au rămas cu toţii tăcuţi şi Danny a întors maşina apăsând pe acceleraţie. Apoi a încetinit când a ajuns din nou la intersecţie. De data asta a virat stânga şi a pornit spre Sevenoaks cum arăta indicatorul menţinând o viteză constantă.

William îşi dorea să fi rămas în New York. În acel moment ar fi vizitat Frick în loc să rătăcească pe drumuri de ţară în căutarea unei maşini furate.

— Ce naiba fac ei acolo? se miră Danny care zărise câţiva tineri desfăcând şuruburile de la roata unei maşini. A frânat brusc dar cei doi tineri au rupt-o la fugă în direcţii diferite mai înainte ca el să apuce să coboare din maşină. Unul dintre ei ducea o roată sub braţ.

— Să mă duc după el şefu'?

— Nu.

William nu-şi dezlipea privirile de pe plăcuţa de înmatriculare.

— Au lăsat în urma lor un dar uriaş. Sună-l pe inspectorul Thomas şi spune-i să trimită o platformă de tractare şi să ţină secretă descoperirea maşinii până când iau eu legătura cu el din nou.

În timp ce Danny era ocupat cu transmiterea mesajului, Ross care înconjurase maşina de câteva ori privea pe deasupra unui gard viu din apropiere.

— Aici, sir!

William i s-a alăturat neîntârziat. S-au strecurat printre ramurile gardului viu şi au intrat pe un câmp noroios unde folosindu-se de o creangă William a cules de pe jos şapca şoferului.

— Avem nevoie de o singură amprentă pentru a confirma că Ralph Neville, căpitanul, este de fapt Miles Faulkner. Dar ceea ce mă interesează acum este motivul pentru care a abandonat aici maşina.

— Cred că acela e motivul spuse Ross şi îi indică o staţie de autobuz.

— L-ai ochit de minune!

Au traversat şi au examinat orarul afişat în interiorul refugiului din staţie.

— La două şi douăzeci, duminica, circulă un autobuz către Sevenoaks.

— Asta se coordonează cu acţiunea, spuse Ross.

Danny li se alătură în acel moment.

— Inspectorul Thomas e pe drum şi în curând va porni încoace şi platforma. Alte ordine, şefu'?

— Pune asta într-o pungă şi sigilează-o, spuse William şi îi dădu şapca după care reveni la orarul autobuzului.

— Voi lua următorul autobuz către Sevenoaks şi ne întâlnim la capătul liniei. Ross, când ajungi acolo încearcă să vezi totul din perspectiva lui Faulkner. Asta ar putea să ne ajute să ne dăm seama ce a făcut în continuare. Voi proceda la fel cât voi fi în autobuz.

William a privit cum cei doi au urcat din nou în maşină şi au plecat. El s-a aşezat în refugiu şi a aşteptat următorul autobuz.

Capitolul 10

Autobuzul părea că se rostogoleşte domol pe deal după care se opri în staţie tremurând parcă din încheieturi. Un singur pasager urcă şi se aşeză pe un scaun în faţă.

— Încotro? a fost întrebat.

— Sevenoaks, răspunse William.

— Şaizeci de pence.

William scoase legitimaţia şi întrebă:

— Ai lucrat pe cursa asta ieri după-amiază, în jurul orei douăsprezece?

— Nu, sir. A fost tura lui Rose. Azi e liberă. Nu lucrează duminica.

— Rose?

— Rose Prescott. Lucrează de ani de zile pe ruta asta, îl informă omul cu un zâmbet.

— Mulţumesc.

William se aşeză din nou şi îşi îndreptă privirile spre fereastra care îi oferea priveliştea peisajului rural. Se întreba dacă era posibil ca Faulkner să se mai afle în Anglia. Gândurile i-au fost întrerupte de o sirenă. De cealaltă parte a drumului o maşină de poliţie a trecut ca săgeata pe lângă ei. Şi-a spus în gând că trebuia să-şi amintească să-i mulţumească inspectorului Thomas.

Deşi autobuzul a oprit de mai multe ori în timpul lentei sale călătorii către Sevenoaks, William nu a văzut nimic care să-l facă să creadă că Faulkner ar fi putut coborî mai înainte de capătul liniei.

Când pe lângă autobuz a trecut o platformă a poliţiei ce abia se târa, William a aruncat o privire ceasului.

Nu spera prea tare să găsească vreo urmă a lui Faulkner în Mercedes, dar pe şapca şoferului... poate da? Ross îl aştepta deja

când autobuzul a ajuns la capătul liniei şi era evident că nu pierduse timpul degeaba.

— Primul lucru văzut de Faulkner când a coborât din autobuz a fost gara şi lungul şir de taxiuri aliniate de cealaltă parte a drumului. Danny deja verifică gara. Până acum n-am avut noroc cu şoferii. Niciunul dintre ei nu a recunoscut fotografia lui Ralph Neville, dar mi-au spus că unii dintre ei preferă să lucreze după-amiaza.

— Atunci rămâi să investighezi în timp ce eu îi fac o vizită doamnei Rose Prescott.

— Despre cine e vorba?

— Vei afla mai târziu.

Ross se întoarse la şirul de taxiuri iar William se îndreptă către terminal.

După ce văzu legitimaţia lui William, coordonatorul staţiei întrebă:

— Rose? Sper că n-a făcut ceva rău!

— Ah, nu. Doar că sper că-şi poate aminti despre un pasager de ieri după-amiază.

— Pe acea rută sunt doar aceiaşi pasageri zi de zi pe care ea îi cunoaşte personal.

Omul a început să întoarcă paginile unui registru voluminos.

— Locuieşte pe Castle Drive la numărul 23.

Cercetându-şi ceasul continuă:

— Probabil s-a întors de la biserică.

Când a ieşit din clădirea terminalului, William l-a zărit pe Ross arătându-i fotografia lui Neville unui alt şofer care a clătinat din cap şi el pe când William se apropia de ei.

— Sunt slabe şanse, a admis William, dar nu renunţa!

Ross a rostit ceva neinteligibil printre dinţi şi William a urcat pe bancheta din spate a taxiului dându-i şoferului adresa din Castle

Drive. Pe când taxiul se punea în mişcare, William l-a întrebat pe şofer:

— Chiar nu ai recunoscut fotografia pe care ţi-a arătat-o colegul meu?

— Nu, şefu'. Ieri după-amiază am urmărit meciul în care Arsenal a fost făcută fărâme de Chelsea.

Şi iată că avem o surpriză, ar fi vrut William să spună dar a hotărât că era mai bine să nu-şi dezvăluie intenţiile ca nu cumva şoferul să refuze să mai vorbească cu el. S-a lăsat pe spate şi a început să se gândească la întrebările pe care avea să i le pună doamnei Prescott, pe care simţea deja că o cunoaşte.

Când şoferul a oprit în faţa casei de pe Castle Drive 23, William a întrebat:

— Poţi să aştepţi? Nu durează mult.

— Aparatul va continua să înregistreze, zâmbi răutăcios şoferul.

William a deschis portiţa şi a pornit pe aleea scurtă ce ducea către casă apoi a bătut la uşă. Câteva momente mai târziu o tânără i-a deschis.

— Doamna Prescott e acasă? întrebă el după ce prezentă legitimaţia.

— Tocmai s-a întors de la biserică. Mă duc să o anunţ.

În scurt timp a apărut o doamnă mai în vârstă îmbrăcată în haine de duminică.

— Poftiţi, intraţi domnule inspector-şef! Tocmai mă pregăteam să fac ceai. Doriţi şi dumneavoastră?

— Mulţumesc.

William închise uşa şi o urmă în bucătărie. După ce doamna Prescott puse ceainicul pe foc îi spuse:

— Ia loc tinere şi spune-mi cum îţi pot fi de ajutor!

William scoase fotografia lui Ralph Neville şi o puse pe masă.

— Când v-aţi aflat ieri după-amiază pe traseu spre Sevenoaks l-aţi văzut pe acest om?

— Fără nicio îndoială! confirmă Rose şi turnă o ceaşcă de ceai. Zahăr?

— Nu, mulţumesc. Ce vă face să fiţi atât de sigură că îl recunoaşteţi?

— Gândul că un astfel de domn nu circulă prea des cu autobuzul, mai ales îmbrăcat de parcă se pregătea să se însoare. Ceea ce îmi amintesc cel mai bine este că atunci când i-am dat biletul nu avea mărunţiş la el ci doar o bancnotă de cinci lire. Şi doamna Haskins, una dintre pasagerii noştri de fiecare zi mi-a spus ceva mai târziu, că era posibil ca domnul să fi rămas fără benzină pentru că şi-a abandonat o maşină elegantă la marginea drumului.

A făcut o pauză apoi a continuat:

— Îşi vrea banii înapoi?

— Banii? Ce bani?

— Restul de la cinci lire, deşi mi-a spus că pot păstra restul. Oricum n-are nicio şansă să-i primească înapoi pentru că i-am pus azi în cutia milei la biserică şi nu-l văd pe vicar să-i dea înapoi.

Wiliam a izbucnit în râs.

— Presupun că nu aţi văzut încotro s-a îndreptat după ce a coborât din autobuz!?

— A traversat şi s-a dus spre şirul de taxiuri.

— Sunteţi sigură?

— Sigur că da! M-am gândit că s-a dus să facă rost de bani mărunţi şi va veni să-i dau bancnota înapoi dar s-a urcat în taxi şi a plecat.

— Mă îndoiesc că aţi putea să-l recunoaşteţi pe şoferul de taxi.

Ştia că nu, dar el tot spera.

— Nu drăguţă, îmi pare rău.

În acel moment apăru şi tânăra care deschisese uşa.

— Există o cât de mică şansă de a o duce pe mama la închisoare, domnule inspector-şef?

— Nu prea, deocamdată, dar dacă vrea să dea fuga într-acolo am cătuşele pregătite.

— Ce păcat! Prietenul meu se gândea să petreacă noaptea aici.

— Uită de asta! Aşa ceva nu se va întâmpla până nu văd un inel pe degetul tău, şi poate nici atunci.

— Mulţumesc, Rose, spuse William ridicându-se. Trebuie să plec.

— Sigur!

William se opri pe când ea tocmai deschisese uşa pentru ca el să iasă.

— Mi-ai făcut ziua mai frumoasă, îi spuse William.

— Şi tu mie, spuse Rose. N-aş fi vrut să-i spun vicarului că trebuie să returneze bancnota de cinci lire. Ţine minte ce-ţi spun! Omul din fotografie nu duce lipsa bancnotei.

William s-a aplecat şi a sărutat-o pe amândoi obrajii pe femeia cea isteaţă care l-a răsplătit cu un zâmbet cald. Apoi a pornit pe alee, a urcat în taxi şi a observat că aparatul încă taxa.

— Înapoi la gară! îi ceru el şoferului.

— Mie nu mi s-a părut că ar arăta ca un geniu al infractorilor, glumi şoferul.

— Ai dreptate, dar răposatul ei soţ a fost fan al Tunarilor[5].

— Şi asta e o crimă?

— Este, dacă susţii Chelsea, spuse William după o tăcere pe care o provocase în timp ce gândea la noua lui mişcare.

Ross şi Danny îl aşteptau în dreptul şirului de taxiuri. Unul zâmbea, celălalt era încruntat. Mai întâi a ales încruntatul.

— Nici măcar un păduche n-am găsit! se plânse Danny. Controlorul de bilete mi-a spus, cât se poate de politicos, că în fiecare zi a săptămânii trec prin gară peste o mie de pasageri navetişti şi în zilele de sâmbătă dacă sunt meciuri, sunt şi mai mulţi. Din punctul lui de vedere tipul din fotografie arată ca oricare domn

5 Nume sub care mai este cunoscută echipa de fotbal Arsenal Londra.

de oraş aşa că nu ştie cum s-ar putea aştepta cineva ca el să-l recunoască.

— Ross, tu ce ai aflat?

— Nici eu n-am făcut mare lucru, doar că am aflat că un şofer a avut o experienţă despre care cred că ai vrea să auzi. A plecat să ducă un client la un hotel din zonă dar se va întoarce în câteva minute.

Plin de speranţă, Danny spuse:

— E timpul să facem o pauză pentru o cafea!

William făcu semn din cap spre cafeneaua de la gară. De cum au găsit o masă spuse:

— Voi face un rezumat al faptelor şi dacă greşesc ceva să mă atenţionaţi!

— Am găsit maşina pe care credem că a condus-o Faulkner, maşină care în acest moment este dusă la parcul local unde sunt deţinute maşinile parcate ilegal. Probabil va trebui să aşteptăm câteva zile până să primim informaţii despre posibile amprente. Am îndoieli în această privinţă dar nu renunţ atunci când vine vorba de şapca şoferului pe care o voi duce chiar eu la criminalistică de cum ajung la Yard.

— Rose a adus ceva nou demn de menţionat? întrebă Ross.

— O piatră de optsprezece carate. Nu numai că l-a recunoscut pe Faulkner din fotografie dar l-a şi văzut urcând într-un taxi. Acum trebuie să aflăm în care.

— El e, spuse Ross, privind pe fereastră. Tocmai a oprit în afara gării.

— Până când vă terminaţi cafeaua eu mă duc să vorbesc cu el.

William dădu peste cap cea de a doua ceaşcă de ceai din acea dimineaţă şi traversă strada pentru a se alătura taxiului abia sosit.

— Îmi pare rău, şefu' dar trebuie să mergeţi să-l luaţi pe primul din şir.

— Nu caut un taxi ci mă interesează un pasager de ieri. Colegul meu mi-a spus că nu ai recunoscut acest om, spuse William arătându-i fotografia lui Neville, dar ai avut un client care s-a purtat ciudat.

— Un ciudat, e adevărat dar nu i-am văzut faţa, aşa că nu pot fi sigur că este vorba despre el.

— Ce a fost ciudat în legătură cu el?

— A urcat în spate mai înainte de a avea o şansă să-i văd faţa. Nu e nimic ciudat în asta dar s-a cuibărit în colţul din stânga astfel încât să nu-l pot vedea prin oglinda retrovizoare. Uneori asta înseamnă că se pune la cale o călătorie pe care clientul nu vrea s-o plătească. Dar când l-am întrebat încotro vrea să meargă mi-a vorbit cu nasul pe sus şi atunci m-am liniştit.

— Unde a cerut să meargă?

— La aeroportul Luton, apoi n-a mai scos un cuvânt pe tot timpul călătoriei. Când am ajuns mi-a dat bani cash prin geam şi a dispărut mai înainte de a-i putea da restul.

— Şi ce e ciudat în toate aste? Poate se grăbea.

— Majoritatea clienţilor care merg la aeroport doresc o chitanţă aşa încât să poată deduce cheltuielile. Dar el nu a cerut.

— Prin urmare nu ai putut să-i vezi faţa?

— Nu, dar era îmbrăcat elegant şi ducea o servietă din piele care părea nepotrivită pentru o după-amiază de sâmbătă. Nu m-aş fi gândit la asta dacă nu l-aş fi văzut coborând din autobuz.

William spuse o scurtă rugăciune în gând.

— Pe la ce oră a fost asta?

— Puţin după trei.

— Eşti sigur în privinţa timpului?

— Doar ascultam meciul zilei, cum ar putea fi altfel? Spurs cu Everton. Şi figuranţii au înscris în primul minut. Nemernicii!!!

— Mulţumesc, spuse William punând fotografia la loc în buzunar. Mi-ai fost de ajutor.

Şi a ajuns la cafenea la timp pentru a achita nota de plată.

— Aşa! Şi acum Danny, la treabă! Pornim spre aeroportul Luton!

Pe când părăseau Sevenoaks şi se îndreptau spre autostradă William îl informă pe Ross despre conversaţia avută cu şoferul de taxi.

— S-ar putea să fie slabe şanse să fie chiar el. Dar în acelaşi timp sunt prea multe coincidenţe ca să fie doar simple coincidenţe.

— Trebuie să cronometrăm cât durează drumul până la aeroport. Aşa putem afla ce zbor este posibil să fi luat.

— De ce ar alege Luton când Heathrow sau Stansted sunt mai aproape? vru Danny să ştie.

— A presupus că le vom verifica pe toate.

William şi Ross au trecut peste mai multe scenarii posibile de câteva ori mai înainte ca Danny să oprească în faţa aeroportului.

— O oră şi douăzeci şi cinci de minute, şefu', anunţă el.

— Aşteaptă aici! Probabil vom pleca direct spre Londra dar... nu se ştie niciodată!

William şi Ross au intrat în aeroport şi s-au îndreptat direct spre biroul de informaţii.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor? întrebă femela din spatele ghişeului.

— Vreau să ştiu ce zboruri au fost ieri după ora cinci după-amiază.

Femeia a început să tasteze.

— 5:05 Dublin. A decolat fără întârziere.

— Nu ar fi reuşit să-l ia pe ăsta, fu de părere Ross.

— 5:40 spre Dublin a plecat cu patruzeci de minute întârziere.

— Asta însemna că rămânea blocat în Anglia peste noapte.

— Moscova 5:50, continuă femeia privind ecranul computerului.

— Nu cred, fu de părere William.

— 6:10 Bruxelles.

— Asta e o posibilitate.

— A mai fost şi 6:20 spre Edinburgh.

— Nu, spuse William.

— Sau 7:10 spre Copenhaga.

— Nu cred că dorea să stea pe aici prea mult timp.

— Trebuie să fie cel de Bruxelles, spuse William.

— Am îndoieli că aceasta ar putea fi destinaţia lui finală. Doar primul avion care îl putea scoate din ţară.

— De acord, spuse William din nou şi după ce îi mulţumi femeii porni spre ghişeul companiei Sabena.

De data aceasta William prezentă legitimaţia mai înainte de a pune întrebări.

— Aş dori să văd lista pasagerilor de ieri de la zborul de 6:10 spre Bruxelles.

— Căutaţi un anume pasager, sir? întrebă femeia în timp ce tasta după care verifică ecranul.

— Căpitan Ralph Neville.

Femeia verifică de două ori fără a spune ceva apoi:

— Nimeni cu acest nume nu apare pe ecran pentru zborul menţionat.

— Miles Faulkner? sugeră Ross, fără să pară prea încrezător.

— Nu, răspunse femeia fără să-şi dezlipească privirile de pe ecran.

Ross scoase fotografia. Ea o privi cu atenţie apoi clătină din cap.

— Nu pot spune că mi-l amintesc.

William a mai făcut o încercare.

— A existat cineva care s-a îmbarcat în ultimul moment şi a plătit cu bani cash?

— A fost un domn care a făcut o rezervare în ultimul moment şi nu a fost deloc încântat când nu i-am putut oferi un loc la clasa întâi.

— Îţi aminteşti numele lui?

— Mă tem că nu.

— Să ne asumăm riscul? întrebă Ross.

— Există vreun zbor spre Bruxelles în seara asta? întrebă William.

— La 6:10. Acelaşi zbor în fiecare zi. Am două locuri libere la clasa întâi.

— Nu prea cred, spuse William zâmbind şi scoţând un card de credit. Două bilete la clasa economic sunt foarte bune.

— Dus – întors?

— Doar dus. Nu se ştie încotro vom porni de acolo.

Pe acest client nu avea să-l uite prea uşor.

— Ross, tu rămâi să iei biletele iar eu merg să-i explic lui Danny de ce nu ne întoarcem la Yard.

Danny a fost mulţumit să audă că se putea întoarce la Londra şi să-şi ia liber restul zilei. Aşa glumea inspectorul-şef.

— Dar nu înainte de a duce la laboratorul de criminalistică şapca şoferului. Le-am spus deja că vreau să mă anunţe de îndată ce au orice date care să se potrivească cu Miles Faulkner.

Danny şi-a atins fruntea cu degetele de la mâna dreaptă şi a întrebat:

— Veţi avea nevoie de mine mâine, şefu'?

— Dacă voi avea, va trebui să mă duci la sediu, dar te voi anunţa.

A pornit din nou spre aeroport şi l-a găsit pe Ross angajat într-o conversaţie cu un bărbat care părea foarte nemulţumit şi se tot încrunta. Văzându-l, Ross spuse:

— Avem o problemă! Paşapoartele... sau mai degrabă lipsa lor. Acesta este Thomas King, şeful securităţii. Ne poate aranja o viză temporară de călătorie dar are nevoie de aprobarea unui comandant sau a unui alt superior pentru a o emite. În niciun caz nu voi fi eu cel care să-l sune pe Hawk acasă duminică după-amiază.

William ridică receptorul şi formă un număr pe care nici măcar Ross nu îl cunoştea.

Hawk a ascultat cu interes relatarea despre felul în care inspectorul-şef Warwick şi ID Hogan îşi petrecuseră ziua de duminică şi spuse scurt:

— Dă-mi-l la telefon.

William a înmânat receptorul ofiţerului de la pază care repetă de câteva ori „da, sir” mai înainte de a-i da înapoi receptorul lui William.

— Dacă te întorci fără Faulkner nu te obosi să soliciţi recuperarea cheltuielilor, a fost tot ce a spus Hawk la despărţire.

— Mulţumesc, sir.

— Eşti încă hotărât să mergem la Bruxelles? a vrut să ştie Ross.

— Da, dar e posibil ca doar unul dintre noi să se întoarcă.

Nu mult după ce abia îşi pusese centura de siguranţă şi aparatul Boeing 727 decolase, William a dormit pentru prima dată de la întoarcerea de la New York.

Ross şi-a petrecut timpul scriind o informare în timp ce cântărea alternativele care, trebuia să recunoască, nu făceau altceva decât aduceau şi mai multe întrebări pe care avea de gând să i le pună lui William. Dar a trebuit să aştepte până când avionul a atins pista de aterizare pe aeroportul din Bruxelles, patruzeci de minute mai târziu.

(a) A zburat Faulkner direct spre un alt aeroport?

(b) A stat pe aeroport peste noapte? Trebuia verificat fiecare hotel aflat pe o rază de două mile.

(c) Există un zbor direct spre Nisa (Monte Carlo) din Bruxelles?

(d) Am ajuns într-o fundătură?

Un ofiţer de la pază îmbrăcat în uniformă i-a întâmpinat la scara avionului când coborau. Era evident că şeful lor nu pierduse vremea.

— Cu ce vă pot fi de ajutor? i-a întrebat după ce şi-au dat mâna.

— Câte zboruri au decolat de pe aeroport ieri seară după ora şapte şi treizeci de minute? a fost prima întrebare pusă de William.

— Şase, nu mai multe, dar trebuie să verific, spuse el pornind în direcţie diferită de cea în care mergeau ceilalţi pasageri.

Odată ajunşi în birou i-a luat ofiţerului doar câteva momente înainte de a spune:

— Paris, St. Petersburg, Manchester, Helsinki, Barcelona, Luton.

— Aş alege Paris pentru că de acolo există zboruri interne către Nisa.

— Şi Barcelona ar putea fi o variantă, spuse Ross.

— De acord! Tu verifică la Air France iar eu voi vorbi cu cei de la Iberia.

— Aţi fost amândouă de serviciu aseară? a fost prima întrebare pusă de William de cum a ajuns la ghişeul companiei Iberia.

A scos fotografia lui Ralph Neville şi le-a întrebat pe ambele angajate dacă l-au văzut pe acel om. Dar tot ce a primit a fost o clătinare din cap.

— Barcelona este ultimul zbor al companiei Iberia din Bruxelles sâmbătă seara, spuse Blanca şi ca de obicei era o mare de turişti.

— Bărbatul acesta nu arăta asemenea unui turist.

Amândouă au privit mai atent dar au clătinat din nou din cap în semn că nu-l recunoşteau.

— Pot să verific lista pasagerilor?

Ofiţerul de la pază a aprobat şi una dintre angajate a întors ecranul spre William. Acesta a verificat de două ori ambele clase dar nu se afla niciun nume pe care să-l recunoască.

— Mulţumesc, spuse William pe când Ross i se alătură şi îi dădu aceeaşi veste neplăcută legată de pasagerii de la zborul spre De Gaule.

— Chiar dacă s-a aflat pe unul din aceste zboruri ne rămân peste trei sute de suspecţi. Trebuie să admitem că a dispărut din nou.

— O să-l facă pe Houdini să pară un amator.

— Mă face pe mine să arăt ca un proaspăt recrut, spuse William vădit marcat.

— Se întâmplă des ca fetele frumoase să alerge pe urmele tale? întrebă Ross văzând-o pe una din tinerele de la ghişeul Iberia fugind spre ei.

— Pot să mă mai uit o dată la fotografie? întrebă Blanca.

William scoase fotografia din buzunar şi i-o oferi.

Aceasta studie faţa bărbatului pentru câteva momente bune apoi acoperi cu palma fruntea lui Faulkner şi continuă să privească.

— Da, sunt convinsă că el este. Când am pus întrebări despre fotografia din paşaport mi-a spus că s-a ras în cap şi a scos bonul dat de frizer, spuse ea indicând către capătul opus al culoarului.

— Prima lui greşeală, comentă Ross.

— Îmi poţi spune un nume? întrebă William.

— Ricardo Rossi. Îmi amintesc numele deoarece conform paşaportului este designer vestimentar.

— Te-aş săruta, dar nu-mi este permis se entuziasmă Ross.

— Ce păcat! răspunse ea şi-l sărută pe amândoi obrajii mai înainte de a se întoarce la ghişeu.

— Mi-ar plăcea să locuiesc în Bruxelles.

William nici nu l-a auzit căci deja pornise către frizeria pe a cărei uşă se schimbase plăcuţa pe care scria *„Deschis"* cu cea pe care scria *„Închis"*. Ofiţerul de la pază porni şi el în fugă pe urmele lui William şi scoase legitimaţia. Uşa se deschise dar doar câţiva centimetri.

— L-ai ras în cap pe acest bărbat ieri-seară? îl întrebă William pe frizer arătându-i fotografia lui Neville.

— Ieri eu n-am fost aici. Trebuie să fi fost Carlo. Azi e liber. Dacă există vreo reclamaţie din partea clientului veniţi mâine-dimineaţă.

Şi cu asta uşa s-a trântit închizându-se după care s-a tras şi oblonul.

S-au întors la ghişeul pentru check-in şi Ross a întrebat:

— Pornim spre Barcelona?

— N-ar fi de prea mare folos. Faulkner a zburat deja către altă destinaţie şi iar s-a evaporat. Putem la fel de bine să pornim spre casă şi să suportăm consecinţele.

— Vrei să auzi veştile rele sau pe cele bune?

— Abia aştept.

— Chiar va trebui să aştepţi pentru că ultimul avion spre Luton a plecat deja.

William a privit către şirurile de scaune tari din plastic apoi întrebă:

— Şi care e vestea bună?

— Iau cina cu Blanca.

***

A doua zi dimineaţă Danny a luat de la aeroport doi detectivi şifonaţi, căscând din greu, care sosiseră cu primul zbor de la Bruxelles. Niciunul dintre ei nu dormise.

— Tocmai a sunat inspectorul Thomas, îi anunţă pe când urcau în maşină. În Mercedes nu au găsit nicio amprentă care să-i aparţină lui Miles Faulkner dar au găsit câteva ale soţiei sale.

— Aşa se explică faptul că nu a fost nimeni care să o ia de la biserică.

— Dar avem veşti mai bune legate de şapca de şofer. O amprentă a degetului mare şi una a unui arătător arată că se potrivesc perfect cu amprentele de la mâna dreaptă ale lui Faulkner.

— Asta înseamnă că în acest moment Miles Faulkner cunoscut şi ca Ralph Neville, căpitan, se ascunde pe undeva prin Spania sub numele de Ricardo Rossi, designer vestimentar.

— E posibil să-şi fi schimbat din nou numele şi profesia. De cum ajungem la Yard voi trimite poliţiei spaniole ultima imagine pe care o avem cu el.

— Vrei să o aduc pe Christina Faulkner pentru un interogatoriu?

— Nu. Nu atât timp cât am agentul meu sub acoperire.

Capitolul 11

— Ar fi trebuit să rămâi cu mine în New York, spuse Beth în timp ce se îndreptau amândoi spre dormitor. Ella a fost fantastică şi am mai fost de trei ori la Met...

— Deşi a fost vorba de doar o săptămână, copiii ţi-au simţit lipsa şi au tot întrebat unde eşti.

William îşi scoase sacoul şi îl puse în şifonier.

— Şi nu mi-a fost de niciun folos că am rătăcit pe drumuri de ţară în căutarea maşinii Christinei.

— Reuşind să-i pierzi urma soţului ei din nou.

— Dar l-am găsit din nou.

— Ei bine, pentru a fi cât se poate de exacţi trebuie să spunem că ai descoperit pe ce continent se află dar nici măcar nu eşti sigur că se află încă acolo, continuă ea descheind nasturii bluzei.

— Îi ştiu numele, zise William scoţându-şi cravata.

— Ricardo Rossi a zburat din Bruxelles dar nu ştii dacă este aceeaşi persoană odată ce a ajuns la Barcelona.

— De partea cui eşti tu?

— A ta, om al peşterilor, spuse ea scoţând bluza. Dar doar pentru că voi avea nevoie de ajutorul tău dacă vreau să scap după ce o omor pe Christina.

— Asta e ultimul lucru pe care aş vrea să-l faci. Ea încă reprezintă cea mai bună şansă a mea de a-l găsi pe răposatul ei soţ.

— Şi eu cum te pot ajuta? se arătă Beth nerăbdătoare în timp ce William arunca cămaşa pe un scaun.

— Data următoare când o întâlneşti joacă rolul persoanei care nu are habar de ce se-ntâmplă, o îndemnă el în vreme ce Beth trăgea încet fermoarul fustei. S-ar putea să ai parte de o surpriză.

— Dar e posibil să-şi fi dat deja seama că ai înţeles că Ralph şi Miles sunt una şi aceeaşi persoană.

— Adevărat, dar ea e mireasa abandonată sau complice la infracţiuni? întrebă el aruncând pantofii din picioare.

— De ce ar trebui să urmez planurile tale când de fapt tot ce-mi doresc este să o sugrum pe această femeie? întrebă desfăcându-i cureaua.

— Pentru că dacă îl arunc pe Faulkner din nou în spatele gratiilor jumătate din colecţia de artă va fi a ei din punct de vedere legal, astfel încât o altă capodoperă îşi va găsi locul pe unul din pereţi de la Fitzmolean, continuă el desfăcându-i sutienul. Va rămâne cu suficiente resurse pentru a se scălda în şampanie pentru tot restul vieţii ei.

— Însoţită de un lung şir de gigolo care să scoată dopul sticlelor, adăugă Beth trăgându-i pantalonii de pe el. Ce ţi-a lipsit mai mult cât am fost plecată, om al peşterilor: plăcinta ciobanului sau sexul? întrebă pe când el se apleca să o sărute.

— Am nevoie de timp pentru a mă gândi la un răspuns, spuse când buzele li s-au despărţit.

Beth se lăsă să cadă pe pat şi chiar în acel moment uşa se deschise şi se auzi o voce:

— Tati, ai promis că ne citeşti când ajungi acasă!

Beth a izbucnit în râs când Artemisia a urcat în pat şi i-a dat cartea lui William. Acesta şi-a pus halatul de îndată iar Beth a sărit din pat şi-a pus chiloţii şi la fel de repede şi bluza.

— Doar un capitol!

Peter s-a furişat şi el prin uşa întredeschisă şi a urcat în pat lângă sora lui. Gemenii s-au cuibărit strâns lângă tatăl lor care a început să citească.

— Ofiţerul Plod era un poliţist bun şi binevoitor. Îi plăcea să ajute bunicuțe şi bunicuţi să traverseze strada şi dacă prindea un băieţel care mergea pe bicicletă fără cască îi atrăgea atenţia dar fără a le spune părinţilor ceea ce îl făcea să se bucure de simpatia tuturor.

Peter a bătut din palme.

— Dar, din păcate, nimeni nu se gândea să-l promoveze pe ofiţerul Plod la gradul de sergent.

— De ce? vru să ştie Artemisia.

— Presupun că vom afla, spuse William pe când întorcea pagina şi gândurile lui zburau în altă parte.

— Aşa cum îi spunea deseori lui Beryl, soţia sa, Plod era fericit să fie infanterist pe viaţă. Beryl nu era de acord cu el. „Eşti la fel de isteţ precum inspectorul Watchit care se bucură totdeauna de laude pentru ideile care de fapt îţi aparţin şi este promovat. Asta e slujba mea, i-a răspuns el. Este sarcina mea să ajut oamenii permanent şi să transmit informaţii utile superiorilor. Beryl, de fapt chiar azi...” Şi atunci sună telefonul. Beryl ridică receptorul şi ascultă mai înainte de a spune: „Bine, dar azi e ziua liberă a lui Freddy. Nu, nu mai este, spuse inspectorul Watchit. Spune-i lui Plod să se prezinte la conac, repejor. A avut loc o spargere şi un colier valoros din perle lipseşte. Doamna Doubtful doreşte ca întreg domeniul să fie cercetat în timp ce eu voi interoga personalul.”

William şi-a luat privirile de pe carte şi a văzut că Peter adormise dar Artemisia sorbea fiecare cuvânt al său.

— E timpul să mergeţi la culcare! spuse Beth.

— Nu, nu, nu, se împotrivi Artemisia.

— Da, da, da, o imită William, luându-i pe fiecare sub un braţ. Când ajunse în pragul uşii se întoarse către Beth cu un zâmbet. Aceasta îşi scoase bluza din nou şi spuse:

— Abia aştept întoarcerea ofiţerului Plod.

***

— Aş dori să încep această şedinţă prin a-i ura în mod oficial bun venit în rândurile noastre inspectorului detectiv Ross Hogan.

Restul echipei începu să lovească cu palmele în masă.

— Ross ni se alătură nu doar cu reputaţia sa de ofiţer activ sub acoperire. Mai înainte de asta a servit timp de patru ani ca sergent detectiv în echipa de omucideri. Experienţă nepreţuită de care acum ne putem folosi.

— Şi pot spune, îl întrerupse Ross pe comandant, mai înainte de a accepta Oscarul pentru rol secundar, că sunt onorat şi încântat să mă alătur echipei care l-a pus pe Miles Faulkner în spatele gratiilor.

— Doar pentru a-l scăpa chiar de sub nasul nostru, se plânse William cu vădit regret.

— N-a fost vina ta, spuse Ross. Doi poliţişti corupţi au fost implicaţi în acest eşec. Şi cred că vei fi încântat să afli că amândoi au fost transferaţi la Dartmoor fără şansa de a fi eliberaţi prea curând.

— Dar când a reuşit să scape pentru a doua oară a *fost* vina mea şi nu voi avea linişte până când nu-l voi vedea din nou la Pentonville pe termen lung şi fără posibilităţi de evadare.

— Nu va trece mult şi Ricardo Rossi va apărea pe radarul nostru, a fost de părere Paul.

— În acest scop am informat poliţia spaniolă şi Interpolul şi le-am furnizat amănunte legate de activitatea infracţională a lui Faulkner şi un portret robot a lui Neville cu părul ras. Dar, pentru moment trebuie să lăsăm deoparte cazul lui Faulkner şi să ne concentrăm pe noile sarcini. ISD Warwick ne va pune la curent.

— După cum bine ştiţi cu toţii primele etape ale unei investigaţii de omucidere sunt absolut hotărâtoare. Ora de aur, cele şaizeci de minute imediat după crimă, constituie cea mai bună ocazie de a recupera dovada necesară pentru a fi siguri de condamnare. Camerele, criminaliştii, martorii şi probabilitatea ca ucigaşul să se afle undeva în apropiere reprezintă armele unui detectiv. Dar în fiecare dintre aceste cazuri nu am beneficiat de ora de aur sau de argint ori de bronz. Adevărul este că în special aceşti ticăloşi nu numai că au scăpat nepedepsiţi dar acum trăiesc cu convingerea că se va aşterne praful peste dosarele lor într-un dulap unde sunt

depozitate crimele nerezolvate dar, fără să ştie, noi suntem pe cale să le redeschidem.

— Şi cred că trebuie să ştiţi, interveni Hawk, că şeful poliţiei consideră că aducerea acestor criminali în faţa legii va transmite un semnal demn de luat în seamă de către lumea interlopă. Şi, nu în ultimul rând, fie dacă şi unul dintre ei este condamnat şi închis, ceilalţi vor primi mesajul că deasupra capetelor lor planează sentinţa unei condamnări pe viaţă.

— Şi mai există un motiv la fel de important pentru a porni pe urmele lor, spuse William. Dacă scapă nepedepsiţi pentru crimă o dată, e posibil să se gândească să mai comită o a doua.

Hawk încuviinţă din cap apoi spuse:

— Gândind la ce v-am spus, fiecare va primi câte un dosar nerezolvat şi cu toate că vom continua să lucrăm ca o echipă, să ne ajutăm reciproc, veţi fi fiecare ofiţerul responsabil pentru cazul vostru şi veţi da raportul permanent lui ISD Warwick.

— Aşadar să începem făcând schimb de informaţii. Pentru că vi s-a repartizat cel mai dificil caz ID Hogan vom începe cu tine.

— Am de investigat două cazuri care sunt interconectate. Două crime ale unor bande comise din răzbunare. O bandă a omorât un membru al bandei rivale şi la scurt timp cealaltă bandă s-a răzbunat în acelaşi mod.

— Am citit în presă despre banda condusă de Roach şi despre duşmanii lor de moarte, banda condusă de Abbott, spuse Rebecca, dar mai mult decât am citit nu ştiu despre ei.

— Nici nu prea există altceva de ştiut, spuse Ross. Două bande din East End, nemiloase, bine organizate asemenea celor din Kray şi Richardson care ani la rând săreau unii la gâtul altora. Cele două bande îşi împart controlul local pe scena drogurilor, a prostituţiei şi a jocurilor de noroc şi au un sistem de taxe de protecţie care este mult mai eficient în colectarea săptămânală a banilor decât este consiliul local cu taxele. Şi de îndată ce reuşim să punem mâna pe

unul şi să-l condamnăm trimiţându-l după gratii, revin precum gândacii: calci pe unul şi de sub podele apar şi se târăsc şi mai mulţi pentru a lua locul celorlalţi.

— Îmi cer scuze pentru cinismul afişat, dar credeţi că opinia publică dă un ban pe faptul că scursorile astea se ucid între ele? întrebă Paul. Cei mai mulţi cred că ar fi fericiţi ştiind că nemernicii ne fac treaba ucigându-se între ei.

— S-ar putea să fie aşa, SD Adaja, spuse William, dar dacă li se permite să continue cu activităţile criminale nu va trece mult şi East End va ajunge o zonă în care poliţia nu va putea să intre, la fel cum nu vor putea nici cetăţenii care respectă legea.

— Îmi cer scuze, ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, SD Adaja, spuse Ross. Deşi lucram sub acoperire la vremea respectivă am realizat contribuţia impresionantă pe care ai adus-o în timpul operaţiunii Calul Troian.

Toată echipa a izbucnit în râs în timp ce William îşi amintea că Ross îi învineţise un ochi cu acea ocazie, astfel încât să nu afle nimeni că era sub acoperire căci numai comandantul ştia.

— Ne poţi informa despre cazul primit, SD Roycroft, spuse William pe când se stingeau hohotele de râs.

— Clive Pugh. Nici că se putea ceva mai diferit de bandele Roach şi Abbott. Deşi este la fel de crud, este mult mai perfid. Lumea din jur îl privea ca pe un cetăţean care respectă legea ca la carte. Căsătorit, cu doi copii, director adjunct la filiala locală a băncii Barclay şi votat omul anului în afaceri de către Rotary Club.

— Şi pe cine a omorât? dori să ştie Rebecca.

— Pe soţia sa cu care era căsătorit de douăzeci şi şapte de ani şi asta la câteva luni după ce a încheiat o asigurare de viaţă pe numele ei în valoare de un milion de lire sterline, cu el ca singur beneficiar.

— Şi cum a scăpat nepedepsit? întrebă Paul.

— El susţine că atunci când a venit acasă după o întrunire la Rotary Club şi-a găsit soţia spânzurată de o grindă în baie. A

chemat imediat poliţia care a găsit o scrisoare dactilografiată în care femeia îşi cerea scuze pentru fapta comisă. Părea clar un caz de sinucidere. Asta până când patologul a stabilit că a fost ucisă printr-o lovitură la cap şi apoi a fost spânzurată. Şi ironie a sorţii, juriul n-a putut stabili dacă era vinovat şi trebuia să fie spânzurat.

— Judecătorul era convins de vinovăţia lui Pugh, spuse William, pentru că a cerut neîntârziat rejudecarea. Dar cazul a fost respins de Curte pe o chestiune de procedură cu mult înainte ca juriul să aibă vreo şansă de a da un verdict, aşa că Pugh a scăpat şi a doua oară. Ofiţerul de caz a apărut pe scările de la Curtea de Justiţie ceva mai târziu, în aceeaşi după-amiază şi a anunţat că acel caz fusese închis şi poliţia nu mai era în căutarea unui suspect.

— Singurul lucru bun a fost refuzul companiei de asigurări de a plăti, adăugă Jackie.

— Prin urmare a sfârşit sărac, concluzionă Paul.

— Nu chiar. Pugh a dat în judecată compania de asigurări şi în cele din urmă s-a ajuns la o înţelegere şi a primit un sfert de milion de lire.

— Ştiu oameni care au fost ucişi pentru mai puţin de atât, completă Ross.

— Când am verificat probele, continuă William, am observat câteva neconcordanţe care merită a fi urmărite. La câteva zile după ce a avut loc crima, cumnatul lui Pugh a dat o declaraţie care merită citită.

— Dar pe care şi-a retras-o în ultimul moment, îi reaminti Jackie. Şi la proces a refuzat să depună mărturie.

— Eu aş urmări acest fir, insistă William. Cine poate şti ce gândeşte acum, un an mai târziu.

— Şi ce altceva mai avem? întrebă Jackie.

— Scrisoarea lăsată de soţie. Aceasta se afla pe podea sub trupul neînsufleţit şi nu pe biroul femeii şi nu era semnată deşi pe birou s-a găsit un stilou.

— Dar legea dublei incriminări spune că Pugh care a fost găsit nevinovat nu mai poate fi judecat din nou, atrase atenţia Jackie.

— Dar nu a fost găsit nevinovat, îi reaminti William. Primul proces s-a încheiat cu un blocaj al juriului şi cel de al doilea a fost respins de curte pe motiv de procedură.

— Un punct de vedere juridic care i-ar oferi lui Booth Watson prilejul unei dezbateri de o zi în faţa judecătorului, sugeră Ross.

— Sunt convins că sir Julian Warwick s-ar ridica la nivelul unei astfel de provocări, interveni Hawk.

— Paul, hai să trecem la cazul tău, spuse William. În acest caz este implicat unul dintre cei mai revoltători indivizi pe care i-am întâlnit.

— Perfect de acord, îl aprobă Paul, deschizând un dosar gros aflat înaintea sa. Max Sleeman este un cămătar absolut lipsit de principii care dă bani cu împrumut cu dobânzi exorbitante, uneori de până la 10%.

— Pe an? întrebă comandantul. Nu pare exagerat.

— Pe lună, interveni Paul. Impune şi penalităţi nescrise dacă datornicii nu reuşesc să plătească: un picior rupt pentru prima abatere, un braţ rupt pentru a doua şi după a treia datornicul pur şi simplu dispare. E un avertisment pentru ceilalţi clienţi ca să înţeleagă care sunt consecinţele în cazul în care nu plătesc la timp. Suntem convinşi că cele trei victime dispărute au fost ucise. Dar până nu găsim măcar un cadavru nu-l putem aresta pe Sleeman, ca să nu mai vorbim de acuzare.

— Şi cum reuşeşte să scape? dori să ştie Rebecca.

— La momentul dispariţiei unei persoane, Sleeman are un alibi ce nu poate fi pus sub semnul întrebării. În primul caz era prezent la ultima seară la Proms[6]. Chiar a fost văzut pe ecranul televizoarelor pentru un scurt moment fluturând Union Jack. În cel

6 Festival muzical anual organizat de BBC.

de al doilea caz era pe arena centrală de la Wimbledon urmărind o semifinală feminină. În timpul pauzei i-a pătat cu îngheţată rochia unei femei de la masa vecină şi a trebuit să plătească pentru curăţarea rochiei. Dovada a fost chitanţa de la curăţătorie.

— Şi cel de-al treilea caz?

— Sleeman a fost prins de o cameră radar pentru depăşirea vitezei în Manchester rulând cu patruzeci şi două de mile pe oră într-o zonă cu construcţii. A oferit o fotografie în care se afla la volan şi o chitanţă emisă de Consiliul municipal Manchester.

— În acest caz înseamnă că altcineva comite crimele în numele lui, a fost de părere Ross.

— Credem că angajează un asasin profesionist, dar încă nu am reuşit să aflu niciun nume.

— Dar există trei cadavre pe undeva.

— Ştiu, spuse Paul. Dar unde anume?

— Găseşte unul dintre ele, îl îndemnă William şi poţi fi sigur că vor apărea şi celelalte două.

— Există vreun indiciu? întrebă comandantul.

— Soţia uneia dintre victime a înregistrat o convorbire telefonică între soţul ei şi Sleeman, în care cel din urmă face mai mult decât o aluzie la ce se va întâmpla dacă ratează să plătească rata. În cursul acestei săptămâni mă voi vedea cu ea.

— Curajoasă doamnă! a fost opinia lui William. Dar o să vrea să apară în faţa judecătorului?

Apoi îşi îndreptă atenţia spre ofiţerul Pankhurst.

— Rebecca, ce ne poţi spune?

— Darren Carter, un om de pază la Eve Club, un stabiliment sordid din Soho. Individul a ucis un client cu o singură lovitură. Susţine că victima a fost cea care a dat primul pumn. Când s-a ajuns la tribunal a adus câţiva martori pentru a susţine spusele lui. A ieşit la lumină că victima avea o relaţie cu soţia patronului. Cu toate astea dovada aceasta nici nu a fost adusă în discuţie la tribunal.

Avocatul apărării a argumentat în faţa completului că ar fi adus prejudicii şi era o probă indirectă iar judecătorul a fost de acord. Curtea a pledat vinovat de omor prin imprudenţă şi a făcut un an de închisoare din doi primiţi ca pedeapsă. Acum lucrează din nou la club.

— Vreau să închideţi acel club, spuse Hawk şi mai vreau ca acest Carter să fie închis pe viaţă. În felul acesta vom transmite un mesaj oricărui patron de bar sordid din Soho.

— Am prins un fir, spuse Rebecca dar nu pot spune că sunt prea optimistă în privinţa dovezii oferită de sursă. Nu ştiu dacă este de fond, de încredere şi convingătoare.

— Ce grup de ticăloşi, spuse William. Şi cu o singură excepţie toţi au fost apăraţi de vechiul nostru adversar, domnul Booth Watson, QC.

— Dă-mi voie să ghicesc, interveni Paul. Din motive profesionale nu a putut să-i reprezinte şi pe cei din banda Roach şi pe cei din banda lui Abbott.

— Abbott îl ţine pe statul de plată, îi informă William.

— Poate ar trebui ca cineva să-i lichideze pe Booth Watson şi să ne rezolve astfel problemele, a fost de părere Ross.

Bătăile cu palmele în masă au durat câteva minute bune.

***

— Ross ce vrei să-ţi aduc? întrebă William.

— Jumate de halbă de bere amară, te rog, şefu'. Dacă beau mai mult de atât o să cad adormit şi n-o să pot să ţin pasul cu tinerii tăi turci[7] străluciţi.

---

7 Junii Turci, denumire europeană dată membrilor organizaţiei naţionaliste turce „Unitate şi progres", fondată în 1889, care a efectuat revoluţia din 1908 şi l-a detronat pe sultanul Abdul Hamid al II-lea.

— Sunt cât se poate de norocos, spuse William privind restul echipei schimbând glume între ei. Sunt o rasă nouă de poliţişti profesionişti care nu cred în treaba făcută de mântuială sau în improvizaţii. Preferă să se bazeze pe dovezi solide mai înainte de a face o arestare decât să sară la concluzii care mai târziu nu vor rezista la tribunal.

— Aştept cu nerăbdare să lucrez cu ei, deşi am trăit experienţa încă de când lucram sub acoperire, exact cum s-a întâmplat şi cu tine.

— Mă trec fiori.

William mai luă o gură de bere înainte de a spune:

— La şedinţa de dimineaţă spuneai ceva referitor la posibilul ajutor pe care mi l-ai putea da pentru slujba mea neplătită peste program, adică încercarea de a da de urma lui Faulkner şi de încarcerarea lui.

— Da. Am una-două idei. Acum sunt aproape sigur că fostul superintendent Lamont lucrează ca şi consultant atât pentru Booth Watson cât şi pentru Christina Faulkner.

— Slugă la doi stăpâni. Doar că acest caz nu e o comedie.

— Jackie mi-a spus că-l întâlneşte din când în când pe Lamont şi apoi îţi raportează orice informaţie culege de la el.

— Şi îi dă şi plicuri maronii umflate pe care nu le deschide niciodată.

— Că tot vorbim de bani care în momentul de faţă reprezintă unicul interes al lui Lamont în viaţă, cred că e posibil să fi găsit o cale de a-i prinde în cursă atât pe el cât şi pe Booth Watson.

William asculta cu interes ideile pe care Ross i le prezenta şi punea din când în când câte o întrebare. În final spuse:

— Sunt întru totul de acord dar avem nevoie de aprobarea lui Hawk.

— Asta rămâne în seama ta, spuse Ross privind cu mare atenţie peste umărul lui William către tânăra femeie aflată în faţa barului.

Era elegant îmbrăcată, fusta albă plisată coborând puţin peste genunchi şi bluza închisă în nasturi până la gât. Nu purta nicio bijuterie şi era fardată foarte discret. Subtilă dar atrăgătoare. Era incredibil că se afla singură acolo. Privirile li s-au întâlnit pentru un moment şi apoi ea s-a întors jenată.

— Hawk nu ne-a încredinţat o sarcină tocmai uşoară, îl auzi pe William spunând. Apoi încercând să se concentreze deşi gândurile lui zburau în altă parte spuse:

— Ar trebui să priveşti situaţia ca pe un compliment.

— Dar dacă nu reuşim, nu va trece mult şi ne vom întoarce la investigarea conflictelor domestice, la sinucideri şi mărturii false.

Ross zâmbi mai înainte de a lua o gură de bere.

Femeia îi întoarse zâmbetul.

— Hai să mergem să ne alăturăm celorlalţi, îl îndemnă William luându-şi paharul.

Cam fără chef, Ross îşi urmă şeful de cealaltă parte a sălii. Pe când se aşeza femeia deja nu mai privea în direcţia lui.

Nu-l prea interesa caterinca pe care o făcea echipa şi se alătura lor doar din când în când cu câte un comentariu tern. Jackie a privit în direcţia barului şi n-a avut nevoie să i se spună de ce era Ross aşa absent. Brusc îi trecu prin minte că femeia arăta ca o versiune mai tânără chiar a ei. Bărbaţii!

Privind la ceas William îi îndemnă:

— E timpul să ne întoarcem la Yard!

— Trebuie să merg la camera băieţaşilor! Vă prind din urmă, le spuse Ross.

Odată ajuns la subsol luă o bucată de hârtie igienică pe care scrise numărul său de telefon, o împături de mai multe ori, şi o ascunse în podul palmei.

Porni grăbit pe scări în sus şi a fost bucuros să vadă că femeia se afla încă la bar.

— Bună! spuse el trecând pe lângă ea şi lăsând ghemotocul de hârtie pe bar în faţa ei.

Ajuns în stradă i-a prins din urmă pe ceilalţi. Doar Jackie a fost cea care a observat că nu lipsise suficient de mult timp pentru a fi făcut un pipi.

Capitolul 12

Booth Watson a trecut repede de vamă. Ducea cu el doar o servietă căci plănuia să se întoarcă la Londra cu zborul de seară. În fața aeroportului s-a așezat la coadă pentru a lua un taxi și când ajunse în față îi dădu adresa șoferului.

Pe când se apropiau de autostradă, acesta a cotit la stânga în loc să intre în traficul aglomerat către Barcelona. Douăzeci de minute mai târziu intrau pe un drum de țară care după câteva mile se transformă într-o potecă.

Booth Watson întoarse capul privind în spate pentru a verifica dacă nu cumva fusese urmărit căci instrucțiunile pe care le primise erau cât se poate de clare: „Dacă ai sentimentul că ești urmărit te întorci, te duci direct la aeroport și iei primul avion spre Heathrow."

Imediat după dispariția pentru a doua oară a clientului său a crezut că Met va încerca să afle câte ceva urmărindu-l dar apoi a înțeles că bugetul lor nu mergea chiar atât de departe. Totuși, pentru că Booth Watson nu era genul care să lase lucrurile în voia sorții, a făcut o plângere oficială la Ministerul de Interne susținând că îi era ascultat telefonul și că și el era urmărit. Primise apoi un răspuns politicos prin care i se dădeau asigurări că nimic din cele afirmate de el nu era conform realității. Deși el intuia că fusese scris doar după ce comandantul Hawksby confirmase că „își chemase gonacii înapoi".

Mașina și-a continuat drumul pe cărare până când a ajuns la marginea unei păduri dense unde a oprit. Booth Watson a coborât așa cum cereau instrucțiunile și a așteptat până când șoferul nedumerit a întors mașina și a pornit înapoi spre aeroport. De îndată ce mașina a dispărut din vedere, dintre copaci a apărut o mașinuță electrică pentru terenul de golf care a oprit chiar lângă el.

Un bărbat tăcut l-a condus pe domnul de la Londra pe o cărare nemarcată prin pădure apoi au traversat un pod aruncat peste un râu ce curgea cu repeziciune. Abia când au ajuns de partea cealaltă a malului a văzut casa – un conac de altfel, sau chiar un castel ar fi fost descrierea mai apropiată de realitate. În comparaţie cu ea, Limpton Hall părea o locuinţă din suburbii.

Collins stătea în dreptul unei uşi deschise pregătit să-i ureze bun venit. Credinciosul şi priceputul servitor, gândi el, pe când majordomul se înclină uşor spunând:

— Bună dimineaţa, sir! de parcă era un vizitator obişnuit deşi era prima dată când îl vedea pe Miles după mai multe săptămâni.

— Domnul Faulkner vă aşteaptă în salon, sir!

— Nu, nu, spuse Miles traversând holul în întâmpinarea oaspetelui său.

Întinzându-i mâna îl salută:

— Bine ai venit în modesta mea casă de ţară!

— Mai degrabă, un palat!

Miles a pornit înainte de-a lungul unui coridor trecând pe lângă mai multe tablouri pe care Booth Watson le admirase de-a lungul anilor. Apoi au intrat în salonul ale cărui ferestre-bovindou se deschideau spre o suprafaţă de o sută de acri de pădure de o parte şi de albastrul liniştitor al Mediteranei de cealaltă parte.

— Raiul pe pământ! spuse el.

Miles se aşeză într-un fotoliu confortabil pe când apăru şi menajera aducând o tavă cu cafea şi biscuiţi. Totul arăta de parcă se aflau încă în Anglia şi nimic nu se schimbase.

Miles a aşteptat ca femeia să plece, apoi spuse:

— Hai să ne ocupăm mai întâi de afaceri apoi îţi voi face un tur al casei. Ce mai pune la cale Christina?

— Încă îşi joacă rolul dar nu are nicio idee despre locul în care te afli în acest moment, deşi nu conteneşte să pună întrebări.

— Şi ce răspunsuri îi dai?

— Am lăsat să-mi scape informaţia că ultima oară ai fost văzut în Buenos Aires şi că nici nu te gândeşti să revii în Anglia în viitorul apropiat.

— Crezi că s-a lăsat păcălită?

— Nu pot spune sigur dar Lamont mă asigură că asta spune ea oricui întreabă. Şi presupun că aşa va continua dacă nu vrea să rămână fără alocaţia lunară.

— La vremea asta sunt sigur că Warwick şi Hawksby au înţeles că nu am fost ars pe rug la Geneva.

— Aşa e, dar Lamont mi-a spus că nu mai eşti în atenţia lor.

— Cum de poţi avea încredere în el când nu mai este pe lista lor de corespondenţă.

— Nu uita că are pe cineva care este, şi ea îl ţine la curent pe fostul superintendent legat de tot ce pune la cale Warwick. Nu e tocmai ieftin dar măcar îţi garantează o reducere la poliţa de asigurare pe viaţă. Lamont spune că dosarul tău, MF/CR/76748/88 se acoperă de praf în biroul registraturii Met, în Hayes, Middle Esex, acolo unde cazurile uitate sunt îngropate şi arareori dezgropate.

— Îmi face plăcere să aud asta căci nu am de gând să-mi petrec restul vieţii îngropat aici deşi nu intenţionez să-mi părăsesc ascunzătoarea până când nu-mi dai undă verde.

— Cea mai importantă şi folositoare funcţie a lui Lamont este să ne confirme permanent că eşti istorie. Totuşi e bine să stai ascuns pentru încă o vreme.

— Dar nu pentru prea mult. Chiar şi paradisul pe pământ poate deveni o închisoare după un timp. Şi ce rost mai au un avion personal, un iaht, un cont la o bancă elveţiană şi un morman de bani ascunşi într-un seif în Mayfair dacă eu sunt prins aici ca într-o capcană?

— Nu uita că Mayfair are grijă de Christina, Lamont şi asociatul lui, ca şi de alte cheltuieli suplimentare.

— Asta te include şi pe tine.

Booth Watson a ridicat din umeri.

— Poate că a venit momentul să mai reducem din cheltuieli şi să o scoatem pe Christina de pe statul de plată, sugeră Miles.

— Eu nu recomand o asemenea mişcare, spuse ferm Booth Watson. Imediat s-ar duce direct la prietena sa doamna Warwick şi i-ar spune că eşti cât se poate de viu ceea ce i-ar oferi soţului ei şansa să şteargă praful de pe dosarul tău.

— Şi nu asta ne dorim. Nu că ar fi în stare să mă găsească chiar dacă ar afla că în acea noapte am zburat la Barcelona.

— Este adevărat că aici eşti izolat şi bine ascuns dar dacă se află că Ricardo Rossi nu este un designer vestimentar ci un infractor fugar, atunci acest loc ar putea deveni un buncăr înconjurat de o armată făcând evadarea ta imposibilă, spuse Miles şi se aplecă să ia un biscuit căci nu mai rezista tentaţiei.

— Încă nu pot ţine pasul cu mine, se lăudă Miles. Şi hai să-ţi arăt de ce.

Se ridică şi ieşi din salon gândind că Booth Watson avea să pornească pe urmele lui. Când a ajuns în capătul coridorului a descuiat o uşă şi a intrat în ceea ce arăta ca fiind biroul lui. S-a aşezat la o masă de lucru de mari dimensiuni care îi putea include şi pe partenerii de afaceri în timp ce Booth Watson rămăsese cu privirile aţintite asupra unui tablou în mărime naturală aflat pe perete în spatele lui Miles.

— Generalul Franco. El este cel care a construit această ascunzătoare în 1937, la apogeul războiului civil. Nici măcar cei mai apropiaţi oameni din anturajul său nu ştiau de existenţa lui. Au fost necesare câteva modificări pe care le-am şi făcut. Ceea ce îmi susţine punctul de vedere. Cât timp a durat călătoria din momentul în care ai fost luat de maşina de golf şi până ai ajuns aici?

Booth Watson a stat pe gânduri un timp mai înainte de a răspunde:

— Şapte sau opt minute. Dar o motocicletă a poliţiei ar fi mult mai rapidă.

— De acord. Şi cât ne-a luat să mergem din salon în birou?

— Un minut, un minut şi jumătate cel mult.

— Pot să te asigur BW că oricine pune piciorul neinvitat în casa mea – să nu uităm că această casă este înconjurată de o pădure deasă – declanşează o alarmă imediat. Chiar dacă apare în mijlocul nopţii şi eu dorm adânc în dormitorul meu, nu-mi va lua mai mult de trei minute să dispar.

— Chiar dacă ai avea un elicopter pe casă nu cred că ar ezita să-l doboare.

— Nu spre acoperiş m-aş îndrepta. Elicopterul se află acolo doar pentru a-i deruta.

A bătut ora douăsprezece şi o alarmă stridentă le-a acoperit conversaţia.

— E timpul repetiţiei! spuse Miles ridicându-se de la birou după care porni către o uşă metalică de mari dimensiuni încastrată în zid. Nu avea clanţă, nici un alt mod de a o deschide. Miles atinse cadranul ceasului său de mână, aşteptă ca acesta să se lumineze şi apoi introduse un cod din opt cifre. Booth Watson privea vrăjit în timp ce uşa se deschidea dând la iveală un spaţiu vast, gol.

Miles păşi înăuntru şi îl invită şi pe Booth Watson să-l urmeze în timp ce sunetul asurzitor al alarmei continua. Booth Watson l-a urmat cam fără tragere de inimă după care Miles a închis uşa lăsându-i pe cei doi într-un întuneric total. A tastat din nou pe ceas şi a introdus un cod din opt cifre. În momentul următor o altă uşă s-a deschis în cea mai îndepărtată latură a încăperii dezvăluind privirilor o scară puternic luminată.

Miles s-a dat deoparte îngăduindu-i lui Booth Watson să iasă din încăpere. Miles i s-a alăturat în capul scărilor şi a închis uşa grea metalică în urma lor.

— După cum vezi, BW, chiar dacă inspectorul-şef Warwick şi moşmondiţii lui ajung în biroul meu le-ar lua cel puţin şapte minute şi ar avea nevoie de ceasul meu şi de codul cu opt cifre mai înainte de a putea deschide prima uşă ca să nu mai amintim şi de a doua.

Apoi Miles l-a condus pe oaspetele său spre subsol. Când au ajuns în birou, Booth Watson a constatat că arăta identic cu cel de la etaj. Doar tabloul reprezentându-l pe Franco fusese înlocuit cu un portret al lui Miles în mărime naturală. Cealaltă jumătate a colecţiei de artă era expusă pe pereţi. Aceasta era partea ce se cuvenea Christinei.

— Am aici provizii pentru o lună. Am chiar şi o piscină.

O lumină verde a început să pâlpâie pe birou mai înainte ca Booth Watson să-şi exprime părerea.

— Repetiţia de fiecare zi a luat sfârşit. Acum putem reveni la civilizaţie şi să luăm prânzul.

— Dar personalul?

— Doar Collins are permisiunea să intre în biroul meu şi nici măcar el nu cunoaşte codul de securitate, spuse Miles pornind în sus pe scări.

După ce a introdus codul, prima dintre uşile grele metalice s-a deschis. Când aceasta a fost larg deschisă Miles a intrat şi l-a aşteptat pe Booth Watson să i se alăture mai înainte de a trage uşa şi de a o închide. Din nou erau înconjuraţi de o beznă totală. Miles atinse ceasul, formă codul din opt cifre şi uşa care ducea în birou se deschise. Miles zâmbi când îl văzu pe majordom aşteptându-i, cu două pahare cu şampanie pe o tavă.

— Prânzul e servit, sir!

***

Lamont nici măcar nu se obosi să se ascundă de ID Ross Hogan căci era convins că avea să fie remarcat în câteva minute de cel mai

versat agent sub acoperire, încă în activitate. S-a mulţumit să găsească un loc de unde să nu poată fi zărit în timp ce aştepta să apară prada.

Ca de obicei Ross părăsi apartamentul lui Josephine Colbert în jur de şapte treizeci. Purta o cămaşă proaspăt călcată şi o cravată de mătase aşa încât Lamont îşi dădu seama că nu mergea acasă ci direct la Yard. Josephine Colbert apăru şi ea la câteva minute după ora zece. Purta un trening de firmă şi a pornit în alergarea de dimineaţă. A revenit după treizeci de minute şi nu a mai ieşit până înainte de prânz.

În general, după-amiaza ieşea la cumpărături, la florărie, la băcănie sau la coafor şi uneori mergea cu o prietenă la un cinematograf francez în Chelsea. Lamont n-o văzuse niciodată cu un alt bărbat, în afară de vizitele săptămânale la Booth Watson în Fetter Chambers nr. 5.

Ultima lui îndatorire era să dea târcoale pe la intrarea în Army and Navy Stores pe Victoria Street până când Hogan părăsea Yard-ul la sfârşitul zilei. Dacă acesta o lua la dreapta era un semnal că lua metroul spre casă; dacă pornea spre stânga, urca într-un autobuz spre Chelsea. Drumurile spre Chelsea deveniseră tot mai dese.

În acea seară a pornit la dreapta, aşa că Lamont a presupus că se îndrepta spre casă. Dar spre surprinderea sa, Hogan a trecut pe lângă intrarea la metrou şi a continuat pe jos. Lamont era conştient de faptul că nu putea risca să-l urmărească şi a luat hotărârea de a porni spre casă când l-a zărit pe Hogan intrând într-un magazin. A privit cu atenţie ce scria pe uşă – H.Samuel & Company, Bijutieri. S-a ascuns în umbra unei intrări şi a aşteptat până când Ross a ieşit ducând cu el o pungă mică şi a pornit către staţia ST James unde a dispărut pe scările de la metrou. Lamont s-a îndreptat neîntârziat spre magazinul cu bijuterii. A intrat şi a întâlnit un tânăr care lua din vitrină nişte coliere pregătindu-se pentru închiderea

magazinului. Lamont i-a arătat vechea sa legitimaţie acoperind cu degetul data expirării.

— Cum vă pot fi de folos domnule super-intendent?

— Ceva mai devreme a intrat un bărbat în jur de patruzeci de ani, cam de un metru optzeci înălţime, îmbrăcat cu un costum închis la culoare şi cu o cravată roşie.

— Da, sir. A plecat cu şase minute în urmă.

— A cumpărat ceva?

— Da, sir. Un inel de logodnă.

***

Fusese cea mai fericită lună din viaţa lui. Ross nu putea să creadă cât de norocos fusese că insistase să vadă ce-i putea oferi acea întâlnire întâmplătoare. Simpla idee de a se îndrăgosti fusese totdeauna asemenea unei anateme pentru el. Fusese un vânător-culegător şi totdeauna cel care decidea când să renunțe la ultima cucerire şi să treacă mai departe. Lua drept un compliment când era acuzat că experimentează.

Aşa a fost până când a întâlnit-o pe Josephine şi n-a fost necesar ca ea să-i explice ce înseamnă a fi îndrăgostit până peste cap. Nu numai că era foarte frumoasă dar era şi mult mai deşteaptă ca el; era prima femeie pe care se temea că ar fi putut să o piardă. Nu înțelegea cum fusese posibil să-i arunce o a doua privire ca să nu mai vorbim de o a treia. Pentru prima dată în viață nu era el cel care ajungea primul la birou dimineaţa şi ultimul care pleca seara. Toată lumea observase. Singuraticul nu mai era singur. Timp de câteva săptămâni nu s-a culcat cu ea. O altă premieră pentru el. Apoi ar fi fost în stare să jefuiască o bancă pentru ea.

Jo îi spusese deja despre prima ei căsnicie nefericită care durase doar câțiva ani. În urma acordului stabilit la divorţ reuşea să

trăiască confortabil fără a fi nevoită să muncească şi asemenea lui nu crezuse că se va mai putea îndrăgosti.

În seara aceea voia să o scoată în oraş la cină şi să o ceară în căsătorie. Cheltuise pe inel mai mult decât îşi putea permite. Jo îi spusese odată că nu avea de gând să se mai căsătorească dar asta se întâmplase mai înainte ca ea să o fi sunat pe madame Blanche şi să-i spună că acesta era ultimul ei angajament.

Când a ajuns acasă în acea seară, chiar mai devreme ca de obicei, a găsit-o plângând în faţa ferestrei. A încercat să o liniştească dar nimic din ce făcea nu îi reuşea. L-a privit şi i-a fost imposibil să nu-şi spună că era fermecătoare chiar cu şuvoaiele de lacrimi pe faţă. Ea a încercat să zâmbească şi spuse:

— Te iubesc!

Era pentru prima dată când mărturisea.

— Şi eu te iubesc!

O altă premieră pentru el. Incapabil să exprime în cuvinte ceea ce simţea cu adevărat a luat hotărârea de a nu mai aştepta pentru a-i dovedi cât de mult o iubeşte. A îngenuncheat în faţa ei, a căutat în buzunar şi a scos cutiuţa din piele. A deschis-o şi a spus:

— Vreau să-mi petrec restul vieţii alături de tine. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

A aşteptat răspunsul dar acesta nu venea. În cele din urmă l-a privit dar nu a scos o vorbă. El s-a aplecat şi i-a luat mâna dreaptă cu un gest domol şi a încercat să-i pună inelul pe deget, dar ea şi-a tras mâna înapoi.

— Nu vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă Ross cuprins de disperare.

— Ba da, vreau, şopti ea. Dar după ce-ţi voi spune adevărul nu cred că vei mai dori să te căsătoreşti cu mine.

Capitolul 13

Beth a ridicat receptorul telefonului aflat pe biroul ei.

— La recepţie se află o doamnă, Christina Faulkner. Întreabă dacă o puteţi primi.

Era temeinic pregătită pentru acest moment, deşi William o avertizase că avea să se petreacă atunci când se aştepta cel mai puţin.

Respiră adânc.

— Trimite-o sus.

În aşteptarea ei, Beth a început să recite mantra folosită de William atunci când se ocupa de un suspect: *Ascultă, ascultă, ascultă cu speranţa că va spune ceva ce va regreta mai târziu.*

O uşoară bătaie în uşă. De obicei Christina năvălea în birou fără să se anunţe, convinsă fiind că Beth lăsa totul deoparte pentru că sosea ea. Dar în acel moment lucrurile stăteau altfel.

— Intră! o invită Beth în timp ce ea rămase aşezată.

Uşa s-a închis încetişor. Femeia care a intrat în birou nu era Christina pe care o cunoştea ea: sigură pe sine, încrezătoare, stăpână pe situaţie. A rămas în prag, ezitând, aşteptând ca Beth să facă prima mişcare.

Beth nu a invitat-o lângă şemineu pe scaunul confortabil pe care de obicei punea stăpânire Christina, ci îi făcu semn să ia loc de cealaltă parte a biroului, de parcă ar fi fost un proaspăt angajat al muzeului. Cu un aer spăşit Christina luă loc pe scaunul din lemn ce-i fusese indicat şi rămase tăcută.

Ascultă, ascultă, ascultă.

Cu glas tremurător Christina spuse în cele din urmă:

— Nu ştiu cu ce să încep.

— Cu adevărul, de data asta.

Urmă o tăcere îndelungată mai înainte ca şuvoiul să se reverse.

— Îmi cer scuze pentru că m-am purtat atât de urât şi chiar aş înţelege dacă nu mă vei putea ierta.

Ascultă, ascultă, ascultă.

— Eu nu sunt asemenea ţie, directă, firească şi de o onestitate fără compromisuri. Acesta este unul dintre numeroasele motive pentru care te admir atât de mult şi pentru care sunt mândră pentru că am fost prietene.

Nu te lăsa pradă linguşelilor. O avertizase William. *Ascultă, ascultă, ascultă!*

— M-am obişnuit cu un stil de viaţă care nu face totdeauna posibil un astfel de comportament, dar căsnicia mea, o mascaradă, m-a făcut să-mi vin în fire în cele din urmă, indiferent de consecinţe.

Încearcă să nu uiţi că ea nici măcar nu-şi dă seama când minte, o avertizase William. *Pasul următor va fi să apeleze la firea ta mai bună.*

— Dar în ultimele săptămâni am ajuns la concluzia că preţuiesc foarte mult prietenia ta şi sper că va fi cu putinţă să mă ierţi deşi nu ştiu ce motiv ai avea.

Ascultă, ascultă, ascultă.

— Dacă aş putea să-ţi spun unde se află Miles, aş face-o, dar n-a mai încercat să ia legătura direct cu mine din ziua când trebuia să aibă loc cununia şi comunicăm doar prin purtătorul lui de cuvânt, detestabilul Booth Watson, care îmi spune doar să-mi ţin gura închisă, dacă vreau să-mi primesc alocaţia lunară. El este cel care mi-a ordonat să vin azi aici şi să încerc să aflu dacă William are vreo bănuială legată de locul în care se află Miles. Pentru prima dată în viaţă m-am hotărât să fac ceea ce William ar numi comportamentul unei fete decente.

Dacă îi dau lacrimile, adăugase William, *nu te lăsa păcălită.*

Şi i-au dat lacrimile.

Beth începea să se înmoaie.

— Galeria nu va uita niciodată rolul de nepreţuit pe care l-ai jucat în privinţa celor trei tablouri de Rembrandt, Rubens şi Vermeer şi îţi vom rămâne pentru totdeauna îndatoraţi.

— Tu nu-mi vei datora nimic niciodată. Dar trebuie să-ţi spun că dacă se va întâmpla ca Miles să fie arestat şi trimis înapoi după gratii, Booth Watson a fost instruit să solicite tabloul de Vermeer înapoi şi nu voi putea face nimic în această privinţă.

Pentru prima dată, Beth a gândit că era posibil ca ceea ce spunea Christina să fie adevărat, dar a continuat să asculte, să asculte, să asculte.

— Crede-mă, sunt hotărâtă să vă dovedesc ţie şi lui William de partea cui sunt. Dacă există ceva ce pot face...

Momentul în care pretinde că este de partea ta şi întreabă ce poate face pentru a dovedi asta, este cel în care tu loveşti. Începe cu ceva neînsemnat, sugerase William, *şi dacă este de acord cu solicitarea ta, poţi mai apoi să încerci cu ceva la care ea nu va putea rezista. Înainte de plecare pune-i o ultimă întrebare care îţi va dezvălui dacă spune adevărul, sau dacă nu este altceva decât un mesager care îndeplineşte ordinele stăpânului.*

— Este o ofertă minunată. Muzeul speră să realizeze o expoziţie Frans Hals în toamnă. Ştiu că ai în colecţia ta *The Flute Player* şi am fi încântaţi dacă ni-l poţi împrumuta pentru şase săptămâni.

Dacă refuză cererea ta, continuase William, *recunoaşte că Miles încă deţine controlul asupra întregii colecţii, şi acesta e un detaliu pe care nu doreşte ca tu să-l ştii, căci o lasă fără nicio monedă de schimb în cazul unor negocieri.*

Christina a ezitat apoi spuse:

— Sunt sigură că asta se poate.

— Mulţumesc, spuse Beth mai înainte de a mai arunca o piatră şi mai mare în apă. Asta ar reprezenta o compensaţie pentru galerie care nu-şi poate permite lucrarea lui Caravaggio *Fishers of Men* care ne-a fost oferită de curând dar al cărei preţ nu l-am putut onora.

Formula perfectă.

— E o informaţie cunoscută publicului?

Muşcă momeala.

— Nu, nicidecum. Lordul McLaren ne-a contactat confidenţial. Se pare că în urma decesului timpuriu al tatălui său are probleme privind moştenirea şi se aşteaptă din partea lui să achite taxe în valoare de 20 milioane până la sfârşitul anului. Am fost nevoită să-i spun că suma este mult prea mare pentru cât ne permitem noi.

— Desigur. Dar măcar vă pot ajuta eu cu Frans Hals. Asta vă poate dovedi de partea cui sunt eu, spuse Christina pe când se ridica de pe scaun.

— Nu trebuie să dovedeşti nimic, zâmbi Beth cu multă căldură. Pot să te mai întreb ceva înainte de plecare?

— Orice.

— Unde se află Miles în acest moment?

Christina n-a răspuns imediat. În cele din urmă şopti, de parcă ar fi dezvăluit un secret:

— Buenos Aires.

— Mulţumesc, spuse Beth neştiind sigur dacă era minţită sau dacă Christina nu ştia cu adevărat unde se afla Miles. William era cel care trebuia să hotărască.

Christina s-a întors pentru a părăsi biroul şi părea ceva mai sigură pe sine decât la venire.

De îndată ce s-a închis uşa în urma ei, Beth a ridicat receptorul telefonului aflat pe birou, a ezitat un moment pentru că ştia că în mod obişnuit William nu ar fi fost de acord cu ce avea de gând să facă. În cele din urmă formă numărul lui personal de la Yard.

***

— Eşti plătită cu o mie de lire sterline pe săptămână ca să te culci cu mine?

Ross nu putea să creadă.

— Pe lângă chiria acestui apartament şi alocaţia pentru haine.

— Cine?

— De către cine.

— De către cine?

— Agenţia de escorte din Paris care m-a angajat să te seduc.

— Şi la ce se aşteaptă în schimb?

— Trebuie să raportez tot ce aflu de la tine, indiferent cât de neînsemnat sau irelevant mi se pare mie.

— Şi ai raportat?

— Da. Din păcate tu nu vorbeşti niciodată despre munca ta aşa încât nu sunt sigură cât mă vor mai ţine aici.

Ross a rămas o vreme tăcut, apoi în cele din urmă spuse:

— În cazul ăsta trebuie să luăm măsuri. Poţi să le spui că în sfârşit ai descoperit ceva.

— Dar tu nu l-ai trăda niciodată pe omul căruia îi spui Hawk.

— Ai dreptate, dar asta nu mă împiedică să-ţi furnizez tot felul de informaţii lipsite de importanţă.

Lui Ross chiar începea să-i placă situaţia.

— În mod cert va trebui să-l informez pe comandant şi în mod cert el mă va întreba cine plăteşte agenţia.

— Habar nu am.

— Dar eu sunt aproape sigur că ştiu. Ai întâlnit vreodată pe un anume Miles Faulkner sau Ralph Neville?

— Nu. Tot ce pot să-ţi spun este că am fost prezentată unui bărbat care m-a instruit şi mi-a spus că o dată pe săptămână trebuie să mă prezint cu raportul la un anume domn Booth Watson.

— Se potriveşte perfect, o îmbrăţişă Ross. Dar mai trebuie să ştiu ceva înainte ca tu să câştigi următoarea mie de lire.

— Spune!

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

***

— Ce-a spus Hawk despre mica mea conversaţie cu Christina?

— Nici că putea fi mai încântat de contribuţia ta de „agent special”. Acum nu ne mai rămâne decât să aşteptăm ca mica ta indiscreţie „extrem de confidenţială” va fi pasată lui Booth Watson. Am sentimentul că Faulkner nu va rezista să facă o călătorie în Scoţia pentru a vedea tabloul de Caravaggio cu ochii săi.

— Asta va dovedi şi de partea cui este Christina cu adevărat.

— Cred că nici ea nu ştie exact de partea cui este.

— Dar dacă împrumută galeriei tabloul de Frans Hals...

— Dacă Faulkner merge mai departe, tu trebuie să încerci să o convingi pe Christina că ai încredere în ea şi în fiecare cuvânt pe care îl spune.

— Nici ea nu crede fiecare cuvânt pe care-l spune.

— Înveţi repede. Sunt aproape sigur că îi va spune lui Booth Watson despre Caravaggio. Îi va convinge pe amândoi că e de partea lor.

— Nu sunt suficient de vicleană pentru a înțelege genul ăsta de logică.

— Dacă Faulkner se duce în Scoţia şi încearcă să cumpere tabloul, eu voi fi acolo aşteptându-l şi el va ajunge în închisoare pentru lung timp. Asta îi va da Christinei suficient timp pentru a pune mâna pe cealaltă jumătate a colecţiei. Care ca să fim corecţi îi aparţine legal în urma divorţului.

— Nu sunt sigură care dintre voi este mai diabolic.

— Eu doar gândesc precum un criminal, spuse William în timp ce se îndreptau spre bucătărie.

— Cine găteşte în seara asta?

— E rândul meu.

— Rândul meu, de obicei înseamnă o diviziune egală a muncii dar tu ai doar două feluri în meniu – spaghete bolognese şi spaghete pomodoro.

— Doamna cum le doreşte? Al dente sau bine fierte?

— Nici nu ştii să faci diferenţa, spuse Beth aşezându-se pe scaunul oferit.

***

— Ai cerut să ne vedem neîntârziat, se adresă Booth Watson lui Lamont de îndată ce acesta intră în încăpere. Presupun că ai de transmis ceva ce merită a fi raportat.

Booth Watson nu-i permitea „consultantului său special” să aibă vreo cât de mică îndoială despre sentimentele pe care le nutrea faţă de el, dar oricum acestea erau reciproce.

— SD Roycroft a venit cu informaţii noi despre ce pun la cale Warwick şi ai săi. În momentul de faţă lucrează la cinci cazuri de crimă care toate au ajuns să fie judecate, dar dintr-un motiv sau altul nu s-a ajuns la condamnare. În unul din cazuri ai fost în apărare. Am scris un raport amănunţit despre investigaţiile lor şi stadiul în care se află.

Deschizând servieta Sainsbury a scos cinci dosare cărora Booth Watson nu le-a acordat nici cea mai mică atenţie.

— De curând am mai făcut o descoperire despre care cred că ai vrea să afli.

Booth Watson se lăsă pe spătarul scaunului. Se întreba ce ar mai fi avut de spus în plus Lamont, informaţii pe care el să nu le aibă deja.

— ID Hogan are o nouă iubită care în mod cert nu duce lipsă de bani. Locuieşte într-o casă cochetă în Chelsea şi face cumpărături în Sloane Street.

Booth Watson a devenit mai atent şi întrebă:

— Cum o cheamă?

— Josephine Colbert. Franţuzoaică, peste treizeci, divorţată de curând, locuind acum la Londra.

— Ai vreo idee de unde are bani?

— În niciun caz de la Hogan. Probabil a obţinut o înţelegere generoasă la divorţ având în vedere stilul de viaţă.

— Interesant.

Lamont îi înmână un nou dosar. Îl deschise şi studie conţinutul timp de câteva minute. Era mulţumit că Lamont nu descoperise profesiunea domnişoarei Colbert sau adevăratul motiv pentru care intrase într-o relaţie cu Ross Hogan.

— Utilă informaţie, a fost de acord mai înainte de a deschide sertarul de sus al biroului de unde scoase un plic gros. Include şi suta pentru plata lunară pentru SD Roycroft, ţinu el să spună împingând plicul pe birou.

— Bineînţeles, întări Lamont care îi dădea doar cincizeci de lire lui Jackie când se întâlneau şi asta nu se întâmpla o dată pe săptămână.

— Altceva? a spus Booth Watson indicând că întâlnirea lua sfârşit.

— Nu, sir.

Lamont luase hotărârea să nu-i spună despre inelul de logodnă. Păstra informaţia pentru a primi un alt plic maroniu substanţial în săptămânile următoare. Se ridică dar nu dădură mâna înainte ca el să iasă din încăpere şi să închidă uşa în urma lui.

Booth Watson petrecu ceva timp studiind cele cinci dosare pe care Warwick şi echipa lui le reinvestiga. Îl interesa mai ales cazul lui. Trebuia să ia legătura cu fiecare dintre clienţi şi să-i avertizeze că se redeschideau cazurile lor ceea ce necesita o serie de consultări după care avea să-i sfătuiască să nu întreprindă nimic.

Trecu apoi la Josephine Colbert şi citi dosarul pentru a doua oară. La începutul săptămânii avusese o întâlnire extrem de productivă cu domnişoara Colbert care era posibil să ducă la breşa pe care o aştepta. ID Ross era aşa cum sugera şi Lamont în raportul lui, pur şi simplu vrăjit de domnişoara Colbert şi aşa cum spera

Booth Watson, îi dorea ca situaţia aceasta să dureze cât mai mult. Şi ea confirmase redeschiderea celor cinci cazuri de crimă şi îi vorbise şi despre cele două care îi fuseseră repartizate lui Hogan. Ce era cu adevărat important era faptul că Hogan nu menţionase nici măcar o dată numele lui Miles Faulkner ceea ce din punctul lui de vedere reprezenta un bonus. Nicio veste este o veste bună, îl va asigura el pe Miles când va merge din nou în vizită la ascunzătoarea lui Franco.

Însă triumful săptămânii fusese întâlnirea lunară cu Christina Faulkner care îi spusese că existase o propunere făcută muzeului Fitzmolean din partea unui lord McLaren care moştenise de curând nu numai titlul dar şi datoriile post-mortem care veneau la pachet cu titlul. Drept urmare era nevoit să vândă preţiosul său Caravaggio, care spera să-i aducă cel puţin douăzeci de milioane. Booth Watson avea nevoie să vorbească cu un alt „consultant special” în domeniul taxelor.

Era şansa de aur să scoată nişte procente de la ambele părţi, cât timp Miles i-ar fi permis să acţioneze ca intermediar. În ciuda uriaşei tentaţii, spera că acesta era conştient de cât de nesăbuită ar fi fost dorinţa lui de a merge în Scoţia pentru a vedea tabloul.

Booth Watson aştepta cu nerăbdare următoarea călătorie la Barcelona; avea atât de multe informaţii încât raportul său dovedea din nou că era de neînlocuit.

Închise dosarul în fişetul alocat lui Miles Faulkner la care nu avea acces nici măcar secretara lui.

Capitolul 14

— Bun, aşadar cine începe? întrebă comandantul.

Se ridică o mână şi Hawk încuviinţă din cap.

— Vineri seară voi avea o nouă întâlnire cu Lamont, spuse Jackie.

— Unde? dori să ştie William.

— O cârciumă micuţă în spatele staţiei de metrou King's Cross pe care niciun poliţist şi niciun infractor nu o consideră suficient de respectabilă pentru a fi frecventată.

— Crezi că are vreo bănuială legată de partea cui eşti?

— Nu cred. M-am îmbătat şi a fost nevoit să mă ducă acasă cu maşina.

Restul echipei a izbucnit în râs.

— Fiţi atenţi acum! Am fost nevoită să golesc cele mai multe pahare duble de gin în ghiveciul de lângă mine. Aş fi uimită să aflu că planta a supravieţuit acelei seri.

— Timp în care presupun că ai lăsat să-ţi scape ce punem noi la cale, spus William.

— Nimic mai mult decât ce-ţi doreai tu să ştie. I-am spus despre cele cinci cazuri la care lucrăm, dar am lăsat destule locuri goale pentru ca el să le completeze mai înainte de a-i da raportul lui Booth Watson.

— Care la rândul său va furniza informaţiile stimabilului său client ceea ce le va da temă de gândire, în timp ce-i fac plăţi grase pentru serviciile lui.

— Nu-l subestima pe Lamont, îl avertiză Hawk pe William. Dacă va simţi cumva că pui la cale o înscenare îi va raporta neîntârziat lui Booth Watson şi va întoarce totul în avantajul său. Cine urmează?

— Am săpat adânc în direcţia celor două familii, Roach şi Abbott, spuse Ross, ca să remarc ce adunătură de tâlhari sunt. Fiecare membru al familiei are un anume rol în organizaţie. Terry Roach şi

Ron Abbott sunt răspunzători pentru eliminarea oricui le stă în cale. Dacă Abbott ar fi vreodată găsit vinovat de crimă judecătorul ar putea să aibă în vedere încă alte cinci cazuri. Pur şi simplu este de profesie asasin şi pentru că familia lui este extrem de temută în East End, niciun martor nu doreşte să păşească în faţă căci le e teamă să nu ajungă următoarea lui ţintă.

— E chiar atât de rău? întrebă William.

— Roach e şi mai şi. Abbott îşi ucide victimele de la distanţă cu o singură împuşcătură. Dar arma preferată folosită de Roach este un cuţit de bucătărie zimţat. Este cunoscut sub numele „măcelarul” şi consideră că moartea în urma a o mie de tăieturi nu e mare lucru pentru victimă. Este cartea sa de vizită pentru oricine ar îndrăzni să supere familia Roach. A fost închis de mai multe ori dar mulţumită lui Booth Watson cea mai lungă pedeapsă pe care a primit-o a fost de doi ani pentru vătămare corporală gravă. Aşa că până nu avem un buget care să cuprindă cel puţin o duzină de ofiţeri bine pregătiţi care să-l urmărească permanent, va continua să scape nepedepsit. Am câteva idei la care încă lucrez dar e prea devreme să vi le împărtăşesc.

— Înţeles, aprobă William. Dar dacă reuşeşti să-l înfunzi măcar pe unul dintre ei asta va însemna o nouă victorie pentru tine, o altă pană la pălărie.

— Ştiţi de unde vine expresia? îl întrerupse Paul.

— Da, ştiu, dar cred că nu e momentul să discutăm un vechi obicei englezesc în care un războinic care şi-a ucis duşmanul are permisiunea să poarte o pană la pălărie, obicei care ulterior a fost înlocuit cu acordarea de medalii. Pentru glezne luxate nu se acordă medalii SD Adaja, aşa că hai să-ţi ascultăm raportul!

— Cămătarul meu, Max Sleeman, spuse Paul care tocmai fusese mustrat, dă încă bani cu împrumut unor oameni disperaţi şi recurge la măsuri violente dacă aceştia rămân în urmă cu ratele. Aşa cum ştiţi, trei dintre clienţii săi au dispărut după ce nu au reuşit să-şi

plătească datoria pe care ulterior el a pretins-o din bunurile acestora. Ăsta este un alt mod de a le reaminti datornicilor ce se întâmplă dacă nu-şi onorează contractele nescrise. Dar cred că am găsit un mod care nu numai că îl poate trimite pe Sleeman la zdup dar îl şi poate falimenta în acelaşi timp. Este cunoscut drept soluția Capone.

— Dovada taxelor? întrebă William.

— Cred că pot dovedi că de ani de zile nu plăteşte nicio taxă. Un caz recent de la înalta Curte a avut ca final o pedeapsă de şase ani, dar ceea ce e cu adevărat important e că judecătorul conform legii taxelor din 1986 poate cere o amendă de cinci ori mai mare decât venitul probabil încasat. Aşa că nu numai că e posibil ca Sleeman să ajungă în închisoare dar poate ajunge şi sărac lipit pământului, dacă îi ia Curtea toate bunurile. O pedeapsă potrivită pentru infracţiunile lui. Ce credeți?

Paul privi către ceilalţi cu un aer mulţumit de sine.

— E posibil, spuse comandantul dar eu tot îmi doresc să-l văd executând o pedeapsă pe viață pentru cele trei crime de care se face răspunzător. Dacă asta se dovedeşte o dorință departe de realitate, atunci putem să mergem pe ideea de taxe neplătite. Dar dă-mi voie să te previn Paul, drumul ăsta cu taxele duce la nişte probleme. Procesele pentru taxe pot dura ani de zile şi juriile nu înțeleg niciodată pe deplin detaliile, în timp ce un avocat nu tocmai onest îl poate juca pe degete până şi pe cel mai bun specialist adus ca martor. Şi nu uita că va trebui să lipseşti de la muncă pentru că vei petrece ore în şir în boxa martorilor.

Paul nu mai părea prea încântat de sine.

— Jackie, tu cu ce te mai ocupi atunci când nu te îmbeți în compania fostului nostru superintendent?

— Am continuat investigațiile în cazul lui Clive Pugh, tipul care a pus la cale escrocheria cu asigurarea şi şi-a ucis soţia. Suspectez faptul că intenţionează să devină văduv pentru a doua oară.

— Dar sunt sigur că nicio companie nu l-ar mai vrea în preajma sa, după ce a jumulit-o pe una dintre ele de un sfert de milion, a fost de părere Paul.

— De data asta nu-şi bate capul cu vreo companie de asigurări. A pus ochii pe un premiu mult mai mare decât un sfert de milion.

— Care va fi următoarea lui escrocherie? întrebă William.

— A devenit companionul unei doamne mai în vârstă care pare că a moştenit o avere de la tatăl său.

— Dar nu se poate să nu-şi fi dat seama că umblă după averea ei, spuse William.

— Pugh e mult prea deştept pentru a lăsa să se vadă asta. Şi-a pus la bătaie banii murdari. Iau masa la cele mai elegante restaurante şi când merg împreună în vacanţe stau numai la hoteluri de cinci stele şi el e cel care achită nota. Totdeauna. Nu m-ar mira să o ceară curând în căsătorie căci banii săi se vor topi în viitorul foarte apropiat.

— Ce te face să crezi că o va ucide? întrebă Hawk. De ce n-ar fi mulţumit să trăiască de pe urma banilor ei pe tot restul vieţii?

— E drept că ea este cu zece ani mai mare ca el, dar tatăl ei a trăit până la 101 ani, sir. Mai mult decât atât, amanta lui Pugh care bănuiesc i-a fost complice la prima crimă, e încă în preajma lui. Aşa că să nu fiţi luat prin surprindere dacă într-o dimineaţă deschizând ziarul veţi citi titlul „Bogata moştenitoare şi moartea ei tragică”.

— Doar nu se aşteaptă să scape nepedepsit a doua oară! se miră Ross.

— E mult prea deştept ca să nu se fi gândit la o rezolvare.

Jackie le captă din nou întreaga atenţie.

— Am descoperit că tocmai a cumpărat o nouă vacanţă, în Africa de Sud.

— Unde doar una din zece crime ajunge să se încheie cu o condamnare, spuse William.

— Dar ne putem folosi de un ordin de extrădare conform articolului nouă al Legii din 1986 privind infracţiunile comise împotriva unei persoane, spuse Paul, cuvinte care i-au redus pe toţi la tăcere, mai puţin pe Hawk.

— Nu e o lege pe care sud-africanii să o cunoască. Mai ales când acolo până şi judecătorii pot fi cumpăraţi.

— Poate că se va răzgândi odată ce Booth Watson îl va informa că am redeschis cazul său, sugeră Paul.

— Mă îndoiesc, spuse Hawk. Pugh este un tip căruia îi place riscul. Va pune în balanţă suma de bani pe care are posibilitatea să o câştige pe de o parte şi pe de altă parte probabilitatea de a fi prins şi de a lupta împotriva poliţiei sud-africane.

— Ce păcat, Jackie, că nu avem fonduri să te trimitem de Crăciun la Cape astfel încât la următoarea şedinţă să ne poţi informa cu ce pune la cale, spuse William.

— Unde este ofiţerul Pankhurst? întrebă comandantul dând deoparte dosarul lui Jackie. Aşteptam cu nerăbdare să aflu ce se mai întâmplă cu paznicul ei de club.

— Este liberă, sir, îl informă William.

— Cu paznicul? dori să ştie Hawk.

— Nu, sir. Cu un anume căpitan Archibald Harcourt-Byrne.

— Despre cine e vorba?

— E un ofiţer din regimentul de gardă al grenadierilor, spuse Jackie. Nu vorbeşte prea mult despre el, aşa că presupun că e o treabă serioasă.

— Sper că nu o vom pierde, spuse Hawk, schimbând tonul. E o poliţistă bună, promite mult şi are o carieră minunată înaintea ei.

— Sunt de acord, îl aprobă William, dar ofiţerul Pankhurst este perfect aidoma rudei sale îndepărtate, sufrageta, şi sunt convins că este capabilă să se descurce cu un ofiţer de grenadieri şi să continue să pună bandiţi după gratii. S-o lăsăm să se bucure de binemeritata vacanţă şi noi să trecem la treabă.

***

— Hai, bătrânico, grăbeşte-te sau pierdem avionul!

— Calm! mai avem destul timp îl linişti Rebecca pe Archie.

— Ai dreptate. La ce poartă mergem?

— Şaizeci şi trei.

— De ce totdeauna avionul meu e la celălalt capăt al aeroportului? se întrebă Archie.

— Iar de câte ori mă întorc eu acasă stau blocată în urma a patru sute de pasageri care tocmai au debarcat dintr-un jumbo jet. De când aştept vacanţa asta! Va fi prima mea vacanţă adevărată de nu se mai ştie când!

Pe când treceau pe lângă poarta 49, Rebecca l-a zărit şezând pe un scaun într-un colţ şi citind *The Times*. L-a mai privit o dată pentru a se asigura că nu făcea o greşeală.

— Trebuie să merg la toaletă îi spuse ea lui Archie. Tu du-te înainte şi vin şi eu în câteva minute.

De cum a dispărut Archie din raza ei vizuală, Rebecca s-a îndreptat spre cel mai apropiat telefon. Oare mai era încă în şedinţă cu comandantul sau revenise la biroul lui?

— ISD Warwick, auzi vocea lui, pe când deja se gândea să renunţe.

— Bună dimineaţa, sir. Rebecca sunt.

— Credeam că pleci în vacanţă.

— Aşa e dar mă gândeam că aţi vrea să ştiţi că tocmai l-am zărit pe Booth Watson aşteptând să se îmbarce.

— Are şi el voie să plece în vacanţă.

— Îmbrăcat în costumul la trei piese şi cu servietă?

— Încotro se îndreaptă?

— Barcelona.

— Acolo vei merge şi tu ofiţer. Mă suni de îndată ce aterizează avionul. Până atunci voi gândi ce trebuie făcut.

— Sir, pot să vă amintesc că sunt în vacanţă?

— Ai fost în vacanţă, ofiţer Pankhurst. Eşti pe cale să descoperi unde se ascunde Miles Faulkner.

— Dar eu...

— Nu vreau să aud proteste. Nu se mai iveşte o astfel de ocazie.

William sfârşind convorbirea l-a sunat pe comandant în timp ce Rebecca a lăsat să-i scape un şuvoi de înjurături pe care mama ei nu le-ar fi acceptat. S-a întors repede la poarta 49 doar ca să vadă că pasagerii de clasa întâi începeau să se îmbarce. S-a uitat la ceas; nu avea timp suficient pentru a se întoarce la ghişeul BA pentru a schimba biletul. S-a furişat în librăria WHSmiths şi a aşteptat ca Booth Watson să prezinte permisul de îmbarcare şi să dispară pe coridorul ce ducea spre avion. Spera ca Archie să se întoarcă în căutarea ei astfel încât să-i explice ce se întâmpla. Dar el nu a venit. A aşteptat până când a fost verificat şi ultimul pasager mai înainte de a se apropia de ghişeu unde a prezentat legitimaţia.

— Vă aşteptam, spuse angajatul aeroportului, după ce verifică paşaportul. Am primit un telefon de la Scotland Yard care ne-a anunţat că doriţi să vă îmbarcaţi pe acest zbor. V-am găsit loc la clasa economic pe un rând în spate. Există o uşă în spate aşa că puteţi urca ultima şi coborî prima.

I-a dat biletul şi i-a urat:

— Să aveţi un zbor plăcut, domnişoară Pankhurst.

— E timp să merg să-i spun prietenului meu că nu pot pleca cu el?

— Mă tem că nu. Poarta se închide.

Cu părere de rău, Rebecca porni de-a lungul coridorului pustiu şi se îmbarcă ultima. Pe toată durata zborului a fost tensionată. Mintea ei zbura constant de la Archie, şi se întreba dacă va mai vorbi vreodată cu ea; la ISD Warwick, pe care l-ar fi strâns de gât cu

mare plăcere; şi la Booth Watson, cauza tuturor problemelor ei despre care presupunea că şedea la clasa business.

A început apoi să se gândească la alternativele pe care le avea odată ce avionul ateriza la Barcelona. Îl aştepta o maşină pe Booth Watson? Va lua un taxi, un tren sau un autobuz spre oraş? Avea deja o cameră rezervată la un hotel? Dacă da, atunci unde avea să-l întâlnească pe Faulkner? Sau va fi dus direct la ascunzătoarea lui secretă? Şi dacă lucrurile aşa aveau să se desfăşoare ce se aştepta din partea ei?

Mai înainte ca avionul să fi aterizat deja trecuse prin mai multe scenarii posibile şi în momentul în care avionul a atins pista ea intrase în starea mentală a detectivului.

Cum s-a deschis uşa din spate a fost prima, fără a pierde un moment. A coborât rapid treptele şi a intrat în terminal unde s-a alăturat mulţimii de pasageri care se îndrepta spre vamă. Cineva mişcându-se chiar mai repede ca ea a prins-o din urmă.

— Mergeţi mai încet şi luaţi-mă de braţ, spuse cât se poate de limpede, o persoană obişnuită să dea ordine.

A aruncat o privire spre bărbatul de lângă ea şi a ascultat instrucţiunile lui.

— Nu privi înapoi. Continuă să mergi şi lasă totul în seama mea.

— Da, sir, se auzi ea spunând.

— Sunt locotenent Sanchez de la poliţia naţională spaniolă, îi spuse fără ca măcar să privească spre ea. Comandantul meu a primit un telefon de la comandantul Hawksby care a ţinut să sublinieze cât de importantă este vizita dumneavoastră.

N-a mai spus niciun cuvânt până când au ajuns la vamă unde poliţistul de la ghişeu doar a salutat fără a-i cere paşaportul. L-a salutat şi ea la rândul ei. Locotenentul a ales un loc ce oferea o perspectivă clară a tuturor celor opt ghişee.

— În momentul în care îl vedeţi, spuneţi-mi şi mie.

Rebecca a rămas cu privirile îndreptate asupra şuvoiului de pasageri ce se adăugau permanent cozilor de la ghişee. A trecut ceva timp până când a spus:

— El este, la coadă la ghişeul şase. Este singurul care nu arată ca o persoană aflată în vacanţă.

— Costum la trei piese, în jur de cincizeci, început de chelie, cu o servietă din piele.

— L-aţi găsit.

Locotenentul a făcut semn din cap către o persoană pe care Rebecca nu a văzut-o. În momentul în care Booth Watson a trecut de controlul paşapoartelor l-au urmat şi ei spre zona de recuperare a bagajelor de unde el nu a luat niciun bagaj, şi apoi spre sala de sosiri. Booth Watson a ieşit din aeroport şi s-a aşezat la coadă pentru un taxi.

Rebecca a observat un tânăr care s-a alăturat lui imediat în spate. Când Booth Watson a ajuns în sfârşit primul şi a urcat în taxi tânărul a notat numărul maşinii, dar nu a urcat în următorul taxi.

— Nu-l urmăreşte? întrebă Rebecca încercând să nu aducă o notă de disperare în tonul cu care pusese întrebarea.

— Nu poate risca. Şeful dumneavoastră a spus cât se poate de clar că dacă omul simte că e urmărit se va întoarce la aeroport şi călătoria dumneavoastră ar fi devenit inutilă. Nu vă faceţi griji! Avem toate informaţiile referitoare la taximetrist şi îl vom interoga mai târziu apoi vom comunica la Scotland Yard tot ce am aflat.

— Dar dacă schimbă taxiul?

— Următorul disponibil va fi unul de-al nostru, o linişti el făcând un semn cu capul în lungul drumului.

— Prin urmare sunt un simplu mesager.

— Un mesager cât se poare de atrăgător, dacă mi se permite, señorita.

— N-ai scăpa uşor cu astfel de cuvinte în rândurile poliţiei din Anglia.

— Dar acum te afli în Barcelona şi nu în Anglia.

— Şi ce trebuie să fac acum?

— Ai o rezervare la următorul zbor spre Florenţa unde te aşteaptă prietenul tău la sosire.

— Cum ai reuşit?

— Cred că şeful tău e vinovat de întreruperea călătoriei, spuse locotenentul şi îi dădu biletul spre Florenţa. Sper să vă simţiţi bine cât rămâneţi în Italia señorita Pankhurst. Bunica mea a fost o mare admiratoare a străbunei tale, deşi conaţionalilor mei le-a luat mai mulţi ani înainte de a acorda femeilor dreptul la vot.

A salutat-o şi a plecat mai înainte ca ea să poată rosti:

— În 1931.

Capitolul 15

— Ai fost urmărit?

— Nu. După ce am ieşit de pe autostradă nu am văzut nicio maşină.

— În ziua în care vei vedea, va trebui să mă pun din nou în mişcare.

— Încotro de data asta?

— Am deja ceva în aşteptare unde aş putea să mă mut şi mâine. Dar generalul Franco a stat aici timp de douăzeci şi şapte de ani fără ca cineva să găsească ascunzătoarea. Peste douăzeci şi şapte de ani comandantul ar fi mort şi ISD Warwick se va fi pensionat.

— Amin, rosti Booth Watson deschizând servieta. Cu ce să încep?

— Dovada că Lamont merită suma exorbitantă pe care o primeşte pentru consultanţă.

— Cât timp are pe cineva în interior merită să-l ținem pe statele noastre, cu o condiţie: să nu uităm că dacă ar fi în avantajul lui ar planta droguri şi în casa propriei bunici.

— El şi Roycroft sunt un cuplu?

— Sunt aproape convins că relaţia lor se bazează doar pe interesul comun pentru bani.

— Prin urmare nu se culcă împreună.

— Sunt asociaţi dar nu sunt şi amanţi. La ultima lor întâlnire Roycroft a părăsit cârciuma atât de beată încât Lamont a dus-o cu maşina şi a lăsat-o în faţa casei.

— A transmis informaţii utile?

— L-a informat despre cazurile mai vechi pe care le-a redeschis Warwick.

— Sunt şi eu printre ele?

— Nu. Se pare că ai fost dat uitării. Numele tău nu apare nicăieri.

— Fie ca lucrurile să rămână astfel! Lamont o ţine sub observaţie în continuare pe Josephine Colbert?

— Da, veni răspunsul lui Booth Watson în timp ce scotea un dosar din servietă. Se pare că ea şi ID Hogan sunt un cuplu. Se văd de trei, patru ori pe săptămână. Începe să dea rezultate relaţia lor. Sau mai bine spus rezultate importante.

— Ce vrei să spui?

— A confirmat că Hogan lucrează la două cazuri mai vechi, Abbott şi Roach. I s-a cerut să raporteze orice nume nou dar până acum tu nu eşti pe listă.

— L-a întrebat pe Hogan dacă a auzit vreodată de căpitanul Ralph Neville?

— În niciun caz. Asta ar arunca în aer acoperirea ei ca şi pe a ta. Cât timp Hogan nu menţionează numele tău sau pe al căpitanului Neville putem fi siguri că se aşterne praful pe dosarul tău, în Hayes unde îi este locul.

— Te asigur că Hogan pierde timpul dacă încearcă să se atingă de Terry Roach. Nimănui în East End nu-i trece prin minte să depună mărturie împotriva lui.

— Te cunoşti cu Roach? întrebă uimit Booth Watson.

— Am fost în închisoare cu el. E genul pe care nu e bine să-l enervezi aşa cum au aflat doi sau trei deţinuţi care făcând duş au aflat că sângele e mai gros ca apa.

Booth Watson a tresărit fără să vrea.

— Deci părerea ta e că domnişoara Colbert merită mia de lire săptămânală?

— Consideră că e o poliţă de asigurare deşi nu plăteşti o primă ieftină.

— Cu femeile nu poţi şti niciodată. Şi că tot vorbim de poliţe de asigurare ce mai pune Christina la cale?

— Se ţine de promisiunea făcută. După întâlnirea cu Beth Warwick a venit cu două informaţii remarcabile.

Miles îl privi cu interes.

— Muzeul Fitzmolean a primit de curând o ofertă pentru un Caravaggio, *Fishers of Men,* venită din partea unui lord McLaren. Dar nu s-au înţeles la preţ.

— Care este?

— Douăzeci de milioane de lire sterline.

— De ce scoate la vânzare una dintre cele mai valoroase lucrări ale lui Caravaggio când tabloul e în familie de mai multe generaţii?

— A fost nevoit. Se pare că cel de-al şaselea lord McLaren este împovărat de mari datorii reprezentate de taxele de moştenire.

— Cât de mari?

— Douăzeci şi două de milioane şapte sute de mii.

— Aşadar ştim de ce e pregătit să vândă tabloul.

— Eşti interesat să-l cumperi?

— Bineînţeles! Dar am nevoie să mă reprezinte cineva pentru că spre deosebire de Hristos eu nu mă pot ridica din morţi.

— Sunt încântat să acţionez în numele tău, spuse Booth Watson cu un zâmbet larg.

— Sunt convins că aşa ar fi, BW. Christina a adus două informaţii, aşa ai spus.

— Fitzmolean pregăteşte o expoziţie Frans Hals pentru la toamnă şi doamna Warwick i-a cerut Christinei să-i împrumute un tablou pentru şase săptămâni. E vorba de *The Flute Player.*

— Nu e al ei ca să-l poată împrumuta, se înfoie Miles.

— Tocmai de aceea te voi sfătui să accepţi.

— Motivul?

— Doamna Warwick ar fi convinsă că întreaga colecţie e în mâinile Christinei şi, mai mult de atât, aşa ar crede şi soţul ei.

***

— *Fishers of Men* de Caravaggio spuse ghidul. Fără îndoială, mândria colecţiei McLaren. Deşi figura centrală a tabloului este Hristos, privirile se îndreaptă neîntârziat către pescarii din barcă. Eminentul istoric de artă, sir Kenneth Clark a scris că privirea şocată a apostolilor când îl văd pe Hristos mergând pe apă poate fi descrisă ca o realizare genială.

— Cât valorează? a întrebat un tânăr cu un tricou cu inscripţia Warhol.

— Este absolut nepreţuit, spuse ghidul încercând să-şi ascundă dispreţul, ceea ce a atras un zâmbet din partea unui domn mai vârstnic în scaun cu rotile ale cărui picioare erau acoperite cu o pătură ecosez. Deşi ceea ce urmează să vă spun e că primul lord McLaren a cumpărat capodopera de la un negustor din Milano în 1786 contra sumei de şaptezeci de guinee. La revenirea în Scoţia a atârnat tabloul pe peretele din salon unde a rămas până în ziua de azi.

Nu pentru timp îndelungat, gândi domnul din scaunul cu rotile.

— Şi cu acestea turul nostru se încheie. Sper că v-a făcut plăcere.

Aplauzele generoase care au urmat au fost dovada că aşa stăteau lucrurile.

Ghidul a salutat cu o uşoară înclinare apoi spuse:

— Dacă doriţi puteţi vizita magazinul nostru, puteţi lua o gustare la cafenea sau vă puteţi plimba pe domeniu. Nu ezitaţi să vă simţiţi bine.

Bătrânul în scaunul cu rotile i-a mulţumit ghidului şi i-a oferit acestuia un bacşiş generos mai înainte ca asistenta care-l însoţea să împingă scaunul afară din sufragerie.

— Aş vrea să merg la magazin, spuse el.

— Desigur, domnule.

Bătrânul a cumpărat o vedere reprezentând *Fishers of Men* şi un catalog ilustrat al colecţiei McLaren după care asistenta l-a condus la limuzina care îl aştepta. A zărit un poliţist tânăr care nu i-a

acordat nicio atenţie cât timp şoferul şi asistenta l-au ajutat să se ridice din scaun şi să urce în maşină.

Pe când maşina rula lent şi părăsea domeniul, bătrânul a deschis catalogul care prezenta arborele genealogic al familiei McLaren începând cu 1736. Primul Lord McLaren se pare că făcuse avere la începuturile revoluţiei industriale şi interesul său pentru artă, care la început fusese pur şi simplu de amator, devenise o pasiune când ajunsese la vârsta mijlocie şi mai ales după turul făcut prin Europa, când se transformase într-o obsesie. La moartea sa, în 1822, colecţia era considerată una dintre cele mai de seamă colecţii particulare. Când limuzina a oprit în faţa aeroportului din Aberdeen, bătrânul sfârşise de citit povestea vieţii primului lord McLaren.

Pe durata zborului spre casă a aflat cum cel de-al doilea şi al treilea lord McLaren au adăugat colecţiei tablouri de Turner, Constable şi Gainsborough, contribuind la reputaţia ei. Bătrânul a coborât printre ultimii pasageri şi la acel moment aflase cum cel de al patrulea lord McLaren descoperise Impresioniştii şi achiziţionase un Monet, un Manet şi două Matisse mai înainte de sfârşitul vieţii.

Pe când era condus spre controlul paşapoartelor se cufundase deja în informaţiile despre viaţa celui de-al cincilea lord McLaren a cărui preocupare fusese să achiziţioneze opere ale pictorilor din ţara sa pe care să le aşeze alături de tablouri aparţinând pictorilor italieni, francezi şi maeştrilor englezi şi astfel a adăugat colecţiei tablouri de McTaggart, Raeburn, Peploe şi Farquharson. Din păcate cel de-al şaselea lord McLaren nu a arătat niciun fel de interes pentru artă ci doar pentru maşinile iuţi şi femeile şi mai iuţi, ceea ce a dus la vânzarea câtorva dintre tablouri pentru a acoperi cheltuielile cauzate de extravaganţele sale. La moartea sa survenită în urma unui atac de cord la şaizeci şi trei de ani a lăsat fiului său moştenire titlul şi nici o altă alternativă decât scoaterea la vânzare a tabloului de Caravaggio dacă dorea să ţină fiscul departe de uşa sa.

Bătrânul a trecut încet de controlul paşapoartelor. Când a ajuns în sala de sosiri terminase de citit şi catalogul.

Şoferul l-a scos din aeroport şi l-a însoţit la maşina care îl aştepta în zona pentru persoane cu dizabilităţi. A deschis portiera din spate pentru stăpânul său care s-a ridicat din scaun şi a urcat în maşină. Lazăr ar fi fost mândru de el.

Capitolul 16

— Unde sunt gemenii? întrebă sir Julian mai înainte ca Beth şi William să îşi poată atârna hainele în cuier.

— Petrec ziua împreună cu părinţii mei, spuse Beth când au intrat în salon.

— Ce norocoşi sunt Arthur şi Joanna! a fost de părere Marjorie.

— Ceea ce vă spun rămâne *entre nous,* dar data trecută când au fost la noi, Artemisia mi-a spus că sunt bunicul ei preferat.

Zâmbind, Beth spuse:

— Mica noastră ştrengăriţă a repetat aceleaşi cuvinte în faţa tatălui meu când i-am lăsat azi-dimineaţă în Ewel.

Oftând teatral, sir Julian a concluzionat:

— Cred că va trebui să-mi schimb testamentul în favoarea lui Peter.

— În acest caz tata îl va rescrie pe al său în favoarea Artemisiei, a fost de părere Beth.

— Pentru că William nu vorbeşte niciodată despre munca sa, interveni Marjorie oferindu-i o ceaşcă cu cafea lui Beth, şi Julian vorbeşte foarte puţin, aş vrea să aud care este cel mai recent proiect al tău.

— Muzeul pregăteşte o expoziţie cu tablouri de Frans Hals pentru toamna asta.

— Totdeauna m-am întrebat ce se întâmplă în culise mai înainte ca un muzeu să deschidă o asemenea expoziţie.

— E un drum lung şi întortocheat care include răbdare, determinare, mită şi corupţie.

Sir Julian a părut deodată interesat.

— Câte tablouri veţi expune?

— Dacă am noroc, între şaizeci şi şaptezeci. Sperăm să fie printre ele şi *The Laughing Cavalier.*

— Unde se află în prezent?

— Aparţine colecţiei Wallace aşa că nu va face o lungă călătorie, spuse William.

— Uneori toţi uită că fiul meu a studiat istoria artei la o universitate promiţătoare şi că dacă nu ar fi intrat în poliţie ar fi ajuns unul dintre asistenţii lui Beth la muzeu.

— Chiar m-aş fi bucurat de un asemenea succes? întrebă William ironic.

— Nu lua copiii în seamă! o îndemnă Marjorie pe Beth. Ne vorbeai despre pregătirile pentru o expoziţie de seamă.

— Şi despre mită şi corupţie, îi reaminti sir Julian.

— Cele mai multe dintre lucrările lui Hals se află în muzee publice din întreaga lume. Cele mai bune lucrări sunt la Rijks, în Amsterdam, deşi Met şi Ermitaj au nişte autoportrete minunate şi mai există un alt exemplu de lucrare excelentă şi anume *The Merry Lute Player* la Mansion House în City-ul londonez. Dar dacă vrei să împrumuţi o lucrare importantă de la un alt muzeu se aşteaptă un *quid pro quo*[8] cândva în viitor.

— De exemplu? întrebă sir Julian pe când îşi sorbea cafeaua.

— Muzeul Phillips Collection din Washington DC plănuieşte ca peste doi ani să organizeze o expoziţie cu lucrări de Rubens şi deja ne-au solicitat să le împrumutăm *Descent from the Cross* pe o perioadă de câteva luni. Ei deţin trei tablouri de Hals şi eu doresc două dintre ele.

— Două Hals pentru un Rubens mi se pare un târg bun, a fost de părere sir Julian.

— Câte lucrări de Hals sunt în colecţii particulare? întrebă Marjorie.

---

8 O expresie în limba latină ce înseamnă „ceva pentru ceva” sau „o favoare pentru o favoare”.

— Am reuşit să identificăm doar unsprezece tablouri. De obicei când sunt scoase la vânzare lucrări ale unor mari artişti, muzeele naţionale sunt cele care le achiziţionează, constituind o garanţie că nu vor mai fi scoase pe piaţă vreodată.

— Ceea ce face ca valoarea celor aflate în colecţii particulare să crească, interveni William. Mai ales dacă pot fi împrumutate pentru expoziţii importante.

— Am luat legătura cu toţi cei unsprezece colecţionari particulari şi i-am întrebat dacă sunt dispuşi să susţină expoziţia. Trei au fost de acord, dar cu cele mai drastice condiţii; patru m-au refuzat şi ceilalţi patru nici măcar nu s-au obosit să răspundă.

— Şi de ce nu ar fi dornici să împrumute tablouri, întrebă Marjorie, de vreme ce William spune că adaugă valoare lucrărilor?

— Familii precum Mellon şi Rothschild sunt conştiente de asta şi de aceea susţin organizatorii de expoziţii. De obicei refuzul vine din partea proprietarilor care se tem că lucrările pot suferi deteriorări în timpul transportului. De aceea am probleme în a-l convinge pe domnul Morita să se despartă temporar de autoportretul de Hals care se află expus în muzeul Sony din Tokyo.

— Şi cei care nu s-au obosit să răspundă? dori Marjorie să afle.

— Cel mai ades infractori care nu vor să atragă atenţia fiscului cu operele de artă pe care le deţin, spuse William. Răposatul Miles Faulkner este un exemplu tipic.

— Sau nu chiar atât de răposat, spuse sir Julian.

— De ce faci această afirmaţie? întrebă William precaut.

— Booth Watson nu mai apare la tribunal aşa des ca altădată, dar încă ia masa la Savoy în fiecare zi. Fie a ieşit la pensie mai devreme, ceea ce nu mi se pare credibil, fie este pe statul de plată generos al unui client confidenţial pentru a se asigura că nu va fi nevoit să caute de lucru ca noi toţi ceilalţi. Trebuie să ai în vedere că sunt puţini cei care angajează un avocat dacă nu au nevoie de unul.

— Mai ales avocaţi care îşi întrerup permanent soţiile când vor să mai pună câteva întrebări despre Frans Hals.

— Scuze, Marjorie. Devin o pacoste de avocat.

Nimeni nu a îndrăznit să-l contrazică.

— Spuneai că uneori lucrările trebuie transportate de la un capăt al lumii la altul. Presupun că trebuie să fie costisitor.

— Uneori, prohibitiv. În Anglia există doar câteva companii cărora li se poate încredinţa manevrarea unor opere de asemenea importanţă. Cunosc un custode care nu e de acord să lase lucrarea să-i scape de sub priviri aşa că asemenea lui şi tabloul călătoreşte la clasa întâi şi nu este pus în cală. E o modalitate costisitoare – şi asta mai înainte de a-ţi face griji legate de primele de asigurare. Motivul pentru care nu poţi împrumuta de la Vatican un tablou de Leonardo sau de Michelangelo este pentru că cei de la Lloyd din Londra nu vor să le asigure şi papa a decretat că nu se fac excepţii.

— Dar guvernul nu poate fi de ajutor în astfel de situaţii? întrebă Marjorie.

— În unele cazuri mai degrabă poate crea impedimente. Dacă ministerul de externe are rezerve faţă de ţara care vrea să împrumute tablourile poate refuza să aprobe autorizaţia de transport.

— E de înţeles, interveni sir Julian. Îmi pot imagina protestul pe care l-ar întâmpina cererea Muzeului Naţional din Atena de a împrumuta *Elgin Marbles, frescele de la Pantheon* – doar pentru şase săptămâni.

— Şi mai este şi problema evreiască, spuse William.

Această remarcă îl reduse la tăcere chiar şi pe sir Julian.

— Există câteva lucrări majore care se află în muzeele de artă publice şi care au fost furate de la proprietarii lor evrei de către germani în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Unele dintre ele au fost mai târziu „eliberate” de către ruşi şi pot fi văzute la

Ermitaj în St. Petersburg la fel ca şi în alte muzee bine ascunse în spatele Cortinei de Fier.

— Şi proprietarii lor nu pot lua măsuri legale? întrebă Marjorie.

— Nu prea multe atât timp cât autorităţile din ţările respective refuză să accepte solicitările lor. Şi în mod cert nu ar împrumuta o operă de artă care constituie obiectul unui jaf pentru o expoziţie organizată într-o ţară în care s-ar putea lua măsuri legale.

— Ruşii nu sunt singurii vinovaţi de astfel de fapte, spuse sir Julian. Hermann Göring a adunat una dintre cele mai rafinate colecţii particulare de vechi maeştri din lume şi nu cred că toate lucrările au fost returnate proprietarilor de drept.

— Unele da, dar nu prea multe. După război unele au mers spre Est, altele spre Vest. Nu uitaţi că Armata Roşie a intrat în Berlin înaintea Aliaţilor. Aşa că dacă doriţi să vedeţi acele tablouri pe care le-au cules în drumul lor, aveţi nevoie de viză.

— Şi Anglia? întrebă Marjorie. Există tablouri cu moştenire dubioasă în cele mai de seamă muzee de artă ale noastre?

— Desigur! Cele mai rafinate picturi care se află la Fitzmolean au fost donate de un infractor bine-cunoscut, spuse William.

— Împrumut permanent acordat de generoasa lui văduvă, adăugă Beth.

— Care e aproape la fel de dezgustătoare ca şi soţul ei răposat, spuse William. Şi dacă este încă în viaţă puteţi fi siguri că Booth Watson va găsi o soluţie să transforme permanentul în temporar.

— Dovada? întrebă sir Julian prinzând reverele sacoului său.

— Christina Faulkner e reprezentată de nimeni altcineva decât Booth Watson, QC.

— Nu este chiar o dovadă...

— Copii, copii! Încetaţi! le ceru Marjorie.

— Atunci asta e cea mai mare problemă a mea, spuse Beth. Şi se poate dovedi de nerezolvat.

— Fără îndoială, elementul de bază, spuse sir Julian.

— Exact. Trebuie să existe între şaizeci şi şaptezeci de tablouri de referinţă expuse pentru a fi cât de cât încrezător că vor exista recenzii favorabile din partea criticilor care la rândul lor vor îndemna publicul să viziteze în număr suficient de mare expoziţia. În cazul nostru este vorba cam de zece mii de vizitatori cât numărul de spectatori pe stadion într-o săptămână. Altfel muzeul ar putea să se trezească fără bani, cum tot îmi repetă şeful meu.

— Pentru că tot vorbim de Tim Knox, spuse sir Julian, umblă vorba că i se va oferi postul de supraveghetor al colecţiei reginei.

— Să sperăm că e doar un zvon. Ar fi greu să i se găsească un înlocuitor, spuse Beth.

— Colecţia regală deţine tablouri de Hals? se interesă Marjorie.

— Trei, o lămuri Beth. Maiestatea Sa este totdeauna generoasă atunci când i se solicită să împrumute tablouri unor muzee de stat.

— Abia aştept să văd expoziţia, spuse Marjorie.

— Sunteţi amândoi invitaţi la deschidere. Şi acum spre uimirea lui Marjorie aş dori să aflu despre cel mai recent caz al lui Julian.

— Ai o oră disponibilă?

— Hai, începe! îl îndemnă soţia.

Sir Julian s-a lăsat pe spate şi a rămas tăcut un moment mai înainte de a rosti un singur cuvânt:

— Înşelăciune.

După care aşteptă atât cât crezu de cuviinţă că va scăpa fără proteste după care adăugă:

— Voi fi procurorul din partea coroanei într-un proces împotriva unui individ deosebit de perfid şi viclean care s-a folosit drept faţadă de o organizaţie caritabilă care salvează măgarii supuşi unor rele tratamente de către stăpânii lor.

— Şi există oameni care se lasă păcăliţi? se miră Beth.

— Cu sutele, după cum se pare. A fost suficientă o reclamă pe un sfert de pagină în *Daily Telegraph* însoţită de o fotografie înfăţişând un măgar înfometat de moarte şi donaţiile au început să curgă.

După cum se pare suntem o naţiune de pungaşi şi iubitori de animale.

— Dar dacă salva măgarii? întrebă Beth.

— Nu existau măgari, doar visători neajutoraţi prea dornici să se despartă de banii lor, bani care sfârşesc în buzunarul altcuiva. Acesta şi este motivul pentru care persoana respectivă îşi poate permite serviciile lui Booth Watson care îşi va face una din rarele sale apariţii la Old Bailey. Să nu fiţi surprinşi dacă în boxa martorilor vor apărea câţiva măgari cu două picioare pentru a depune mărturie.

A durat ceva până s-au stins hohotele de râs.

— Când începe procesul? a dorit să ştie William.

— Ar fi trebuit să înceapă mâine la ora zece dacă Booth Watson nu ar fi solicitat o amânare la care am consimţit cu reticenţă. Se pare că nevrednicul meu oponent are în Scoţia o întâlnire ce nu poate fi amânată. Nu a vrut să spună cu cine.

— Şi nici unde? întrebă William.

— Nu. Ca de obicei BW a dat foarte puţine detalii.

Beth şi William şi-au aruncat priviri dar niciunul nu a rostit vreun cuvânt.

— Tata, pot să dau un telefon?

— Bineînţeles, fiule. Foloseşte telefonul din biroul meu.

— Mulţumesc, spuse William şi se ridică neîntârziat.

— Am spus ceva greşit? întrebă sir Julian.

— Nu. E vorba despre ceva ce Booth Watson nu a spus.

— Incitant!

— Pot să spun şi cu cine e la telefon acum.

— Cu comandantul, fără nicio îndoială. Şi pot ghici şi ce va spune când va reveni.

— Scuze mamă, dar trebuie să plecăm neîntârziat, sugeră Beth. Ceva neprevăzut urmează să se întâmple.

Uşa se deschise şi William intră precipitat în încăpere.

— Îmi pare rău mama, dar trebuie să plecăm.

— A intervenit ceva de care trebuie să te ocupi neîntârziat? întrebă sir Julian.

— Cum de ai ştiut?

— Nu am ştiut. Dar a fost greu să nu observ că de îndată ce am rostit numele lui Booth Watson şi Scoţia ai dorit să suni urgent.

William nu a muşcat momeala. A sărutat-o pe mama sa pe amândoi obrajii spunând:

— Chiar îmi pare rău că nu putem sta la prânz.

— Booth Watson nu este genul pe care să îl laşi să aştepte. Când e vorba de interesul clientului său se mişcă foarte repede, spuse sir Julian.

— Aştept cu nerăbdare să vă revăd peste două săptămâni, ignoră William tactica aplicată de tatăl său.

— Să-i aduceţi şi pe gemeni cu voi data viitoare, îi îndemnă Marjorie.

— Pe Artemisia o puteţi lăsa acasă. Evident are planuri legate de un alt bărbat, spuse sir Julian cu un ton patetic.

— Presupun că are planuri legate de amândoi, a fost de părere Marjorie pe când erau conduşi spre uşă.

După ce şi-au luat rămas bun, William nu a scos un cuvânt până când nu au ajuns la drumul ce ducea spre Londra.

— Crezi că Faulkner va risca să meargă să vadă tabloul de Caravaggio?

— Colecţionarii sunt firi pasionale. De obicei nu permit să fie reprezentaţi când trebuie luate hotărâri ce-i privesc pe ei, mai ales în cazul în care alegerea îi costă 20 milioane lire sterline.

— Atunci să sperăm că Booth Watson va fi însoţit de un designer vestimentar pe nume Ricardo Rossi.

— Dacă Booth Watson nu face altceva decât să fie reprezentantul unui client şi Faulkner nu apare, va fi vorba de o altă călătorie inutilă.

— Nu neapărat, pentru că atunci când va livra tabloul este posibil să ne conducă direct la uşa unui colecţionar obsedat care ar aştepta pe treptele de la intrare să-l întâmpine pe Hristos cu braţele deschise dar se va trezi cu mine.

***

Când s-a sculat în dimineaţa următoare, Josephine l-a văzut pe Ross aşezat la masa ei de toaletă scriind o scrisoare.

— O scrisoare de adio? îl tachină ea întinzând braţele.

Ross puse jos stiloul.

— Nu. M-am hotărât să demisionez din Met, răspunse pe un ton neobişnuit de serios.

— Dar abia ai fost promovat.

— Nu mai e la fel de când am enunţat la munca sub acoperire. Nu pot sta la birou frunzărind documente în timp ce doi bandiţi din East End ne fac să ne învârtim în cerc.

— Dar dacă Hawk nu aprobă să treci din nou la munca sub acoperire atunci ce vei face?

— Mai înainte de a intra în poliţie am făcut parte din SAS şi comandantul meu a fost maiorul Cormac Kinsella un irlandez turbat care la micul dejun obişnuia să mănânce gândaci.

— Prăjiţi sau fierţi?

— Erau vii, ceea ce din punctul lui de vedere reprezenta o provocare dublă. Adjunctul lui, căpitanul Gareth Evans, considera că balaurul era o creatură prea blândă pentru a reprezenta Ţara Galilor[9]. Amândoi s-au retras din SAS mai înainte de a împlini patruzeci de ani şi au pus bazele unei agenţii turistice „Vacanţe de coşmar” care nu e specializată pe călătorii în Monte Carlo sau St Tropez.

---

9 Dragonul de culoare roşie reprezentat pe drapelul Ţării Galilor.

— Şi unde anume le organizează?

— Sloganul lor este „Supravieţuiţi două săptămâni cu noi şi nimic nu vi se va mai părea imposibil”. Ei oferă clienţilor trei tipuri de experienţe: „incomode”, „neplăcute” şi de departe preferatele lor „insuportabile”.

— Ard de nerăbdare să-mi spui mai mult.

— Incomode sunt călătoriile în care un grup de opt oameni este lăsat la Cercul Polar şi trebuie să se descurce singuri timp de două săptămâni. Li se oferă un cort şi destulă hrană pentru o săptămână. Şi fiecărui client îi este permis să ia cu el o mie de lire cash.

— La ce folosesc banii dacă eşti izolat la Cercul Polar?

— Dacă îi dai fostului ofiţer SAS care conduce grupul atunci te poţi întoarce acasă mai repede.

— Devine tot mai interesant. Cred că aş alege „neplăcut”.

— Pentru această experienţă deosebită clienţii sunt duşi în pădurile braziliene la o mie de mile în sus pe Amazon cu şase canoe şi...

— Destulă hrană cât pentru o săptămână, spuse Jo.

— Ai prins ideea. Apoi trebuie să navighezi în jos pe râu până ajungi în cel mai apropiat sat aflat la aproximativ trei sute de mile depărtare. În tot acest timp îţi ţin companie aligatori, şerpi anaconda, pirania şi băştinaşi nu tocmai prietenoşi, aşa că noaptea nu te prea poţi bucura de somn.

— Te cred pe cuvânt.

— Şi în acest caz poţi da o mie de lire fostului ofiţer SAS care conduce expediţia şi o barcă cu motor apare de niciunde şi te duce în cel mai apropiat oraş. Dar nu vei primi paşaportul sau un bilet de călătorie aşa că va trebui să te descurci singur pentru a ajunge acasă.

— Care e scopul?

— Să te facă să te gândeşti de două ori înainte de a abandona.

— Nu cred că vreau să aud despre care sunt condiţiile pentru cea de a treia variantă.

— „Insuportabil”. Pentru această provocare cu totul deosebită nu poţi fi ales până când nu ai trecut prin primele două.

— Abia aştept să văd broşura.

— Clientul este dus în portul Quellen din Chile unde se alătură echipajului unui vas de pescuit, care în prima săptămână navighează în jurul Capului Horn pentru ca în următoarea săptămână să meargă de-a lungul coastei de est a Braziliei.

— Nu sună atât de rău.

— Apoi afli că nu poţi coborî de pe vas până când nu ajungi la Rio aflat cam la cinci mii de mile depărtare. În timpul călătoriei valurile pot ajunge şi până la zece metri înălţime. Vestea bună este că poţi mânca ceea ce prinzi.

— Şi ce primesc pentru mia de lire sterline?

— Poţi fi dus pe insulele Falkland şi să speri că atragi bunăvoinţa guvernatorului pentru că nu ai nici bani, nici paşaport. Din păcate şi el este tot un fost ofiţer SAS, ceea ce oferă posibilitatea de a ajunge în închisoare alături de o duzină de infractori argentinieni care nu au uitat invazia din insulele Falkland.

— E uimitor faptul că după ce le dai o mie de lire nu te ajută să treci de situaţiile neplăcute.

— Turbatul irlandez a avut în vedere această idee dar în cele din urmă s-a gândit că era prea mult.

— Şi există oameni care plătesc pentru astfel de călătorii? întrebă Jo uimită.

— Există o lungă listă de aşteptare cu doritori care ar fi cât se poate de încântaţi să ia locul oricărui smiorcăit care renunţă în ultimul minut.

— Şi pot să întreb la ce atribuţii s-au gândit să-ţi încredinţeze?

— Voi avea misiunea de a selecta foşti militari care să-i conducă pe clienţi în fiecare dintre cele trei tipuri de aventuri. Voi lua în

considerare cereri ce vin din partea unor foşti membri SAS, din marina regală sau SBS.

— Acum înţeleg de ce te-au ales pe tine. Şi vei accepta?

— Voi începe peste şase săptămâni. Maiorul mi-a oferit un salariu aproape dublu faţă de cel de la Met.

— Vom avea nevoie de orice bănuţ.

— Da, mai ales că nu vei mai fi plătită cu o mie de lire pe săptămână pentru a asculta părerile personale ale unui maior turbat în loc de cele ale unui comandant nervos. Atunci va fi rândul meu să câştig o mie pe săptămână, astfel încât noi doi să putem porni o nouă viaţă împreună.

— Noi trei, spuse Jo şi îşi atinse burta?

După un moment necesar pentru a procesa informaţia, Ross a sărit în sus apoi s-a lăsat să cadă la podea.

— Trebuie să ne căsătorim cât mai curând posibil.

— De ce?

— Mama mea este o romano-catolică irlandeză care foloseşte cuvinte precum căsătorie, nelegitim, bastard de parcă ar mai fi încă la modă.

— Şi ce va spune dacă află că am fost prostituată?

— Ar fi fost o problemă şi mai mare dacă erai protestantă.

Capitolul 17

— Şi cu asta turul nostru se încheie, spuse ghidul. Sper că v-a făcut plăcere.

A urmat un ropot de aplauze călduroase.

— Dacă doriţi un suvenir să vă amintească de această vizită, magazinul de la parter este deschis, asemenea şi cafeneaua dacă doriţi o gustare sau o băutură răcoritoare. Vă puteţi plimba în voie pe domeniu, dar vă rog să nu uitaţi că porţile se închid la ora unu astăzi. Vă mulţumesc.

William şi Ross au urmat grupul de vizitatori fără a da atenţie magazinului sau cafenelei şi s-au îndreptat spre uşa principală.

— Mergi, şi nu te opri, îl îndemnă William pe când străbăteau o pajişte mergând către un amplu pâlc de copaci spre care avea vedere castelul.

— Observaţii? întrebă el când s-au aflat departe de orice alt vizitator.

— Tabloul de Caravaggio se află încă pe perete deasupra şemineului în sufragerie.

— Ce ai mai remarcat legat de încăpere?

— Era masa pusă pentru patru persoane. Este limpede că-l aşteaptă pe Booth Watson la prânz. Cu sau fără client.

— Pază? continuă William în mişcare.

— Realmente inexistentă. Tablourile mai mici sunt toate înşurubate pe perete şi există doar o sfoară drept barieră pentru a-i împiedica pe cei care ar dori să se apropie de tablouri.

— Sistem de alarmă?

— Penfold, dar de tip vechi.

— Şi ce nu ai văzut?

— Paznici pe care îi poţi vedea în fiecare încăpere dacă te afli într-un muzeu de stat, pe când aici e o locuinţă privată.

— Concluzia?

— Lordul îşi permite să angajeze doar minimul de personal ceea ce poţi fi sigur că Faulkner va observa. Asta dacă presupunem că apare.

— Asta dacă presupunem că nu a făcut-o deja. Să nu uităm că poliţia locală are disponibil un singur agent pentru supraveghere 24/7.

Ross n-a comentat în niciun fel.

— Oricum, continuă William, să revenim la sufragerie. Ce altceva ai mai observat?

— O galerie pentru menestreli înconjoară camera în partea de sus.

— Accesul?

— O scară îngustă în spirală duce la ea. Singura măsură de securitate e o coardă şi un semn pe treapta de jos pe care scrie „nu intraţi”.

— Alte observaţii?

— Există o fereastră mare chiar de partea opusă tabloului de Caravaggio şi dă spre curte. De acolo de sus e posibil să vezi poarta principală.

— Altceva?

Ross se gândi dar nu spuse nimic.

— Există o mică orgă Hamburg în partea stângă a galeriei şi oricine s-ar ascunde aici, nu poate fi văzut de jos din sufragerie, spuse William.

— E loc suficient pentru amândoi?

— Nu. Doar un băiat de cor, spuse William zâmbind ironic. Oricum dacă lipsim amândoi este posibil să fim căutaţi de ghid.

— Nu ne-a numărat înainte de începerea turului.

— Bună observaţie, spuse William şi duse mână la frunte simulând un salut. Totuşi când se încheie turul vreau să te întorci aici şi să-i instruieşti pe băieţii noştri care aşteaptă în maşinile de

patrulă de afară să fie pregătiţi în orice moment în caz că apare Faulkner. A mai zis şi altceva ghidul ce ne-ar putea fi de ajutor în mod deosebit?

— Porţile domeniului se vor închide la ora unu.

— Ceea ce ne spune că azi nu vor mai fi tururi. Aşadar să ne punem în mişcare pentru că nu ne permitem să ratăm.

Au pornit cu paşi iuţi înapoi spre castel. Odată intrat, William a mai cumpărat două bilete de la o doamnă mai în vârstă care şedea la biroul aflat la intrare. S-au alăturat amândoi următorului grup care se adunase în hol aşteptând începerea turului.

Fără un cuvânt, Ross s-a îndreptat spre fruntea grupului, în vreme ce William a rămas în urmă. Imediat ce ghidul a prezentat informaţiile introductive a început şi turul. Pe când treceau dintr-o sală în alta, William nu rezista tentaţiei de a se opri să admire câteva dintre bijuteriile colecţiei. Abia aştepta să-i povestească, seara la întoarcere, lui Beth despre un tablou de Farquharson, de un altul de Raeburn şi de unul de Peploe.

A redevenit investigator abia când au ajuns în sufragerie.

Ross a rămas în fruntea grupului şi asculta relatarea ghidului referitoare la felul în care cu două sute de ani în urma lordul McLaren achiziţionase tabloul *Fishers of Men.*

William se prefăcea interesat de un portret realizat de unul dintre contemporanii lui Caravaggio mai puţin cunoscut în timp ce se îndrepta pe nesimţite către scara în spirală ce ducea la galeria menestrelilor. Ghidul a pus punct informaţiilor legate de piesa de rezistenţă a colecţiei şi a pornit către următoarea încăpere. Câţiva dintre admiratori nu se îndurau să plece şi continuau să privească tabloul.

De îndată ce s-a asigurat că a rămas singur, a trecut cu agilitate peste coardă şi a pornit în sus pe scări către galerie. Una sau două dintre trepte au scârţâit ceea ce l-a făcut să privească în urmă asigurându-se astfel că nu fusese văzut. Când a ajuns în galerie a

trecut iute de curbă şi s-a cuibărit cu spatele lipit de latura îndepărtată a orgii.

Deşi avea o deschidere clară spre fereastra cea mare nu putea să vadă masa de sufragerie aflată jos şi nici tabloul de Caravaggio. S-a aşezat comod ca să facă ceea ce făcuse de atâtea ori în trecut: să stea, să aştepte, să aibă răbdare şi indiferent ce se întâmpla să nu-şi piardă concentrarea.

Odată ce ghidul a încheiat turul, Ross a fost printre primii care s-a desprins de grup şi a părăsit castelul în grabă. A remarcat faptul că deşi ghidul le sugerase să meargă la magazinul de suveniruri sau la cafenea nu a mai spus nimic despre posibilitatea de a se plimba pe domeniu. Dar nu a uitat să le reamintească faptul că porţile se închideau la ora unu.

Ross s-a îndreptat din nou către crâng de unde avea o vedere clară atât a uşii principale a castelului cât şi a porţilor care duceau către şosea. A scos staţia radio din buzunar şi a apăsat pe butonul verde.

— ISD Warwick se află încă în interior. Eu sunt afară undeva la aproximativ şaptezeci de yarzi de intrarea principală. Dacă apare Faulkner anunţ fără întârziere.

— Înţeles, se auzi un glas printre distorsiunile de pe linie. Dacă apare vreo maşină veţi afla primul.

— Recepţionat, spuse Ross şi cu asta încheie punând staţia în buzunar.

***

William cerceta din priviri prin fereastra generoasă şi privea cum ultimii membri ai grupului se îndreptau spre parcarea pentru vizitatori. Auzind paşi în sufragerie s-a ascuns şi mai bine în spaţiul dintre orgă şi perete cu genunchii strânşi până la bărbie.

Două ospătăriţe flecăreau în timp ce puneau la punct ultimele detalii ale locurilor la masă. Au tăcut brusc când a intrat cineva în încăpere şi un glas a bubuit:

— Nu vreau să vă mai reamintesc cât de importantă este pentru Înălţimea Sa această întâlnire. Toţi trebuie să fim extrem de atenţi, înţeles?

— Da, sir! au răspuns cu promptitudine două glasuri la unison.

***

Ross privea cum se închideau porţile în urma ultimului vizitator. Ei, nu chiar ultimul. Ridică privirile spre fereastra cea mare de la primul etaj şi se întrebă cum avea să procedeze William pentru a ieşi. Dacă maşina nu apărea în următoarele câteva minute, cât timp trebuia să mai treacă până când avea să accepte că şi de data aceasta era vorba de o călătorie ratată. Deşi nu ştia cum plănuia William să părăsească castelul, un lucru era sigur: şeful se gândise deja la asta.

Staţia radio a prins viaţă şi a auzit un glas cu puternic accent din Glasgow spunând:

— O maşină cu şofer angajat se apropie de castel. În spate se află doi pasageri. Vor ajunge în aproximativ trei minute.

— Mesaj recepţionat.

William continua să privească pe fereastră şi văzu momentul în care porţile se deschiseră larg. Imediat un BMW a intrat pe domeniu şi s-a îndreptat spre castel. Maşina a dispărut din câmpul său vizual cu mult înainte de a ajunge la intrarea principală, dar Ross avea o deschidere clară şi a putut vedea cum BMW-ul a oprit pe alee. Şoferul a coborât imediat şi a deschis portiera din spate. Două persoane au coborât: o femeie elegant îmbrăcată care a pornit direct către intrarea principală şi un bărbat purtând o haină lungă neagră şi care ducea cu el o servietă.

Pe trepte au fost salutaţi de chiar înălţimea Sa lordul care purta un sacou într-o nuanţă de verde-pal, un kilt în culorile familiei McLaren, şosete groase din lână şi ceea ce mama sa ar fi numit pantofi confortabili. Alături de el se afla o femeie pe care Ross gândea că o recunoaşte. Uşa s-a închis şi toţi au dispărut înăuntru.

William se simţea deja ţeapăn şi avea nevoie să se destindă dar nu îndrăznea să se mişte de teamă să nu facă nici cel mai mic zgomot. Câteva momente mai târziu s-a auzit un gong răsunând undeva la distanţă şi imediat după aceea a auzit apropiindu-se un mic grup care a intrat în sufragerie, făcând conversaţie uşoară.

— Aici este locul în care se află de două sute de ani *Fishers of Men*, se auzi un glas distins, cel mai probabil al lui McLaren.

Au urmat şoapte mieroase: „magnific”, „superb”, „o capodoperă”.

— Să luăm loc la masă! îl auzi William pe lordul McLaren invitându-şi oaspeţii. M-am gândit că e posibil să doriţi să fiţi aşezaţi cu faţa spre el, astfel încât să-l puteţi vedea mai bine, se adresă el unuia dintre oaspeţi care nu făcu niciun comentariu.

William a auzit sunetele scoase de scaunele ce se trăgeau în timp ce ospătăriţele intrau şi ieşeau grăbite din sufragerie. Două dintre glasurile comesenilor se auzeau suficient de clar dar cel al persoanei aşezată cu spatele spre el aproape că nu se auzea. Apoi vorbi o femeie şi William îi recunoscu vocea imediat. În mod clar nu era lady McLaren.

***

Ross a rămas ascuns în crâng încercând să-şi imagineze ce aveau la prânz cei aflaţi dincolo de zidurile impenetrabile ale castelului. Presupunea că era vorba de somon afumat şi potârniche scoţiană vânată pe domeniu, având în vedere în ce perioadă a anului se aflau. Şi-a lins buzele şi s-a resemnat în privinţa unei lungi aşteptări

mai înainte ca un aşa-zis menestrel să apară la fereastră. Dacă William îi făcea semn cu degetul mare în sus el trebuia să comunice prin radio agenţilor care aşteptau să vină la castel neîntârziat cu luminile de avertizare stinse şi cu sirenele oprite. În momentul în care ei ajungeau la intrarea principală, William îl avea deja pe Faulkner. Un semn cu degetul mare întors în jos indica faptul că Faulkner nu se afla printre oaspeţi şi el urma să încerce să iasă din castel fără a fi văzut.

William asculta cu atenţie conversaţia ce se desfăşura în jurul mesei. Nu înţelegea chiar fiecare cuvânt iar unul dintre participanţi nu rostise nicio vorbă.

De îndată ce farfuriile pentru felul principal au fost strânse, McLaren a întrebat:

— Trecem la afaceri acum?

— La ce sumă v-aţi gândit? întrebă o voce care era clar, renunțase la banalităţi.

— M-am gândit la treizeci de milioane de lire ceea ce mi se pare corect.

— Aş fi de acord cu dumneavoastră dacă nu ar fi vorba de faptul că sunteţi pe jar din cauza fiscului.

William îşi dorea să fi putut vedea expresia de pe chipul lordului.

— De vreme ce aveţi probleme cu moştenirea preţul îl face cumpărătorul.

Urmă o pauză apoi glasul se auzi din nou:

— 22 milioane la care se adaugă un stimulent.

— Şi care ar fi acesta?

— Oferta mea rămâne valabilă timp de o săptămână. În cea de a doua scade la 21 şi în a treia la 20.

William a înţeles că Faulkner ştia exact suma de care avea nevoie lordul McLaren şi probabil cunoştea şi termenul limită pentru plata

moştenirii, după care urma să plătească dobânzi colectorului de taxe al Maiestăţii Sale.

— Rămâne să mă gândesc, se auzi glasul lui McLaren care încerca să pară calm şi stăpân pe sine.

— Timpul se scurge, spuse aceeaşi voce.

Cuvintele lui Faulkner transmise de mesagerul său.

— Să mergem în salon pentru cafea, îi invită McLaren ignorând ameninţarea voalată.

William a auzit cum sunt împinse scaunele de la masă şi grupul a ieşit din încăpere. William nu s-a clintit până când nu a fost strânsă masa, ospătăriţele au plecat şi uşa s-a închis. Când nu s-a mai auzit nicio voce s-a târât spre fereastră şi a făcut semn cu degetul mare în jos chiar în momentul în care uşa se deschise din nou. Se lăsă să cadă pe burtă şi nu mai făcu nicio mişcare.

***

Ross înjură de câteva ori mai înainte de a transmite către maşinile de patrulare simplul mesaj radio:

— Rămâneţi pe loc! Misiune anulată.

— Ne pare rău, amice! se auzi un glas apoi radioul rămase tăcut.

Probabil că a mai trecut o oră până ce William şi Ross au putut să vadă deschizându-se porţile din nou şi BMW-ul să dispară din vedere.

***

William a rămas nemişcat până a fost sigur că nu mai era nimeni în încăpere. A privit discret peste balustrada galeriei – nu se zărea nimeni – apoi a coborât tiptil scara în spirală şi a pornit în diagonală spre ieşirea din sufragerie nu mai înainte de a arunca o privire către tabloul de Caravaggio. A întredeschis uşa suficient cât să zărească

ceva prin crăpătură, apoi a păşit pe coridorul pustiu pregătit în orice moment să se furişeze fie în magazin fie în cafenea în cazul în care apărea cineva. Se îndrepta către uşa principală tot mai încrezător pe sine şi tocmai voia să pună mâna pe mâner când auzi un glas întrebând:

— Te pot ajuta cu ceva, tinere?

William s-a răsucit agitat şi a văzut-o pe doamna cea în vârstă aflată la biroul ei verificând încasările de dimineaţă.

— Bună ziua! Da, aş vrea un bilet pentru turul de după-amiază, spuse el pe nerăsuflate, în timp ce scotea portofelul din buzunar.

— Îmi pare rău, dar am închis pe ziua de azi.

— Ah, ce păcat! Abia aşteptam să văd tabloul de Caravaggio.

— Nu te-am văzut şi azi-dimineaţă aici? întrebă ea privindu-l mai cu atenţie.

— Ba da. Mâine mă întorc la Londra şi speram să mai văd tabloul încă o dată.

— Vino mâine-dimineaţă la prima oră, tinere, pentru că s-ar putea să fie ultima şansă de a-l vedea.

— Nu înţeleg?! riscă William. Ghidul a spus că tabloul aparţine familiei de peste două sute de ani şi este mândria colecţiei lordului McLaren.

— Într-adevăr, aşa este, dar se pare că fiul meu nu are de ales şi trebuie să-l vândă, spuse văduva contesă ieşind din spatele ghişeului şi deschizând uşa de la intrarea principală.

— Vezi tu, drepturile de succesiune! spuse oftând şi închise uşa în urma lui.

William aflase cine era a patra persoană de la masa de prânz.

***

— A fost şi Christina la prânz? întrebă Beth când William se aşeză în pat în seara aceea.

— Da, şi poza ca adevăratul cumpărător interesat de tablou deşi Booth Watson a fost cel care a vorbit în cea mai mare parte a timpului.

— Aşadar, încă o dată am crezut minciunile ei. Îţi promit că nu mai scapă niciodată de acum încolo.

— Atunci va trebui să o ucizi şi să speri că eu voi fi ofiţerul care va investiga cazul.

— N-am nevoie de ajutorul tău pentru că ştiu cum să-i ucid pe amândoi fără să vărs un strop de sânge.

— Ce ai de gând?

— Dacă Tim Knox ar lua legătura cu guvernul Maiestăţii Sale şi i-ar îndemna pe cei responsabili să refuze licenţa de export pe motiv că *Fishers of Men* este o operă de patrimoniu, atunci ar putea să treacă ani buni până când Faulkner să ajungă să pună mâna pe tablou. Şi Christina va fi singura vinovată.

— Ăsta-i ultimul lucru pe care aş vrea să-l faci! spuse el hotărât. Comandantul tocmai a aprobat Operaţiunea Capodopera aşa că am nevoie să aflu cui i se va încredinţa transportul tabloului către noul proprietar.

— Nu-mi ia mai mult decât să dau câteva telefoane. Ce primesc în schimb?

— Îl voi aduce pe Faulkner în cătuşe şi tabloul odată cu el.

— Dacă reuşeşti asta, îi voi cere lui Tim Knox să facă o recomandare către ministrul de finanţe să îl scutească pe lordul McLaren de plata drepturilor de succesiune în schimbul donării tabloului de Caravaggio către naţiune.

— Ce înţelegi prin „naţiune”?

— Fitzmolean, evident.

— Chiar nu pot să spun care e mai vicleană şi mai lipsită de scrupule, tu sau Christina?

Beth stinse lumina.

Capitolul 18

— Este superbă! spuse Beth când mireasa şi mirele au intrat şi a văzut-o pentru prima oară pe Josephine.

— Şi Ross este evident sub vraja ei, spuse William la rândul său.

— N-ai fi şi tu?

— Eu m-am resemnat cu ceva timp în urmă şi sunt blocat cu tine. O *sărmană fecioară, domnule, nu prea arătoasă.*

— *Dar a mea,* spuse Beth. *Totul e bine când se sfârşeşte cu bine.*

— Nu. *Cum vă place.*

— Problema ta este că eşti semieducat.

— Şi a ta este...

— Sîtt!, spuse Beth pe când Ross şi Jo îşi ocupau locurile în faţa ofiţerului stării civile.

— Bine aţi venit la primăria Marylebone! spuse adresându-se întregii adunări.

— Nu cred că mă voi obişnui vreodată ca o femeie să oficieze ceremonia unei căsătorii, şopti Beth.

— Eşti adorabil de demodată, o alintă William luând-o de mână.

— Tocmai de aceea am sfârşit alături de tine, om al peşterilor.

— Am plăcerea de a oficia această ceremonie de căsătorie între Ross şi Jo. Aş începe prin a sublinia că angajamentul pe care îl fac azi unul faţă de altul este pe viaţă şi la fel de legal şi moral ca şi legământul făcut în biserică. Aşadar să începem.

William nu-l mai văzuse niciodată pe Ross arătând atât de fericit şi relaxat. Costumul nou, modern, cămaşa albă şi chiar şi butonii, totul completat cu o garoafă roşie la butonieră ar fi fost o adevărată surpriză pentru obişnuiţii lumii interlope printre care trăise ani de zile. Niciunul nu fusese invitat la nuntă.

Când ofiţerul a încheiat cu:

— Dacă cineva din cei prezenţi cunoaşte un motiv legal pentru care nu se poate încheia această căsătorie, el sau ea să declare acum!

Beth l-a luat de mână pe William amintindu-şi cum încercase Miles Faulkner să le distrugă ziua nunţii dar Christina le sărise în ajutor.

Nimeni nu a spus un cuvânt în situaţia prezentă.

William nu şi-a putut reţine un zâmbet când cei doi au rostit jurămintele. Încă nu se putea obişnui cu faptul că unul dintre cei mai duri bărbaţi pe care îi cunoştea putea fi îndrăgostit nebuneşte.

A izbucnit un ropot de aplauze când ofiţerul a declarat:

— Îmi face o deosebită plăcere să vă declar legal căsătoriţi! Poţi săruta mireasa.

Doamna şi domnul Hogan s-au sărutat pentru prima oară.

— Mi-e foame, şopti William.

— Răbdare! Suntem invitaţi la prânz la hotelul Marylebone după ceremonie.

— Abia aştept. N-am mai luat o masă adevărată de săptămâni bune.

Beth l-a lovit peste gleznă şi el a scos un scheunat exagerat.

Alaiul i-a urmat pe mire şi pe mireasă afară din primărie şi au coborât treptele ajungând pe trotuar. William şi Beth au traversat Marylebone Road ţinându-se de mână şi s-au îndreptat spre hotel.

Un bărbat aflat în staţia de autobuz de cealaltă parte a drumului nota numele fiecărui participant pe care îl recunoştea. Doar trei dintre oaspeţi îi erau necunoscuţi. A privit cu atenţie spre mire şi mireasă şi se întreba dacă Hogan era conştient că se însurase cu o escortă. Oricum el avea să-şi anunţe angajatorul neîntârziat că nu se mai puteau baza pe târfa mult prea bine plătită. Apoi a văzut-o şi pe SD Roycroft. Oare nici ea nu mai era de încredere? Era posibil ca informaţiile pe care i le furniza să fie în prealabil verificate de Warwick? Trebuia să se aştepte la tot ce era mai rău în timp ce făcea ca lucrurile să se întoarcă în avantajul lui. Putea să dea vina pentru

informaţii false pe curva asta şi să se bucure de avantajul de a o fi deconspirat. Astfel se putea asigura că nu pierde singura sursă de venit.

Lamont n-a mişcat cât timp alaiul de nuntă s-a deplasat spre hotel. Odată ce şi ultima persoană s-a pierdut din vedere a mers către cea mai apropiată cabină telefonică, a format numărul şi a aşteptat.

— Birourile Fetter Lane. Cu ce vă pot fi de folos?

— Trebuie să vorbesc cu domnul Booth Watson. Este urgent!

***

— Ce belşug! spuse William şi se aşeză la coadă.

— Nu uita că încerci să dai jos câteva kilograme!

William nu a luat în seamă vorbele ei şi şi-a umplut farfuria cu pui în stil Coronation[10], roşii şi salată mai înainte de a se îndrepta spre celălalt capăt al mesei unde a pus în farfurie pe unde mai era loc şuncă, brânză şi cartofi.

— Poţi să târăşti un om afară din peşteră dar oricât ai încerca să-l cizelezi, el tot un om al peşterilor rămâne, oftă Beth.

Ea luă o lingură de somon, o jumătate de ou fiert şi puţină salată mai înainte de se îndrepta către Paul care stătea de vorbă cu mireasa. Farfuria lui arăta şi mai mult asemenea unui munte.

— Ţi-o prezint pe Beth Warwick, soţia lui William, spuse Paul între înghiţituri.

— Ross are numai cuvinte de laudă pentru soţul tău, dar aşa cum cred că deja ştii el a fost totdeauna fericit să lucreze sub acoperire. Altfel nu ar fi ales niciodată să plece din rândurile poliţiei.

10 Preparat ce datează de la încoronarea Reginei Elisabeta II.

— William este exact opusul. A lucrat pentru scurt timp sub acoperire dar aştepta cu nerăbdare să se întoarcă la Yard şi să aibă echipa alături.

— De asta şi sunt parteneri perfecţi, spuse Paul.

— Poţi să-mi spui unde plecaţi în luna de miere?

— Ross mi-a oferit trei alternative: oricare dintre cele trei variante de *Vacanţe de coşmar* sau să mergem pe valea Loarei să facem un tur al viilor, să ne bucurăm de degustări ale celor mai bune vinuri şi de delicioasa bucătărie locală iar mai apoi la Paris, la Ritz Carlton pentru un weekend lung.

— Cred că a fost nevoie să vă gândiţi îndelung şi bine pentru a decide, spuse Beth.

— O miime de secundă, se văzu nevoită Jo să recunoască. Oricum, imediat ce ne întoarcem, Ross intenţionează să experimenteze toate variantele ofertei *Vacanţe de coşmar* în timp ce eu voi sta acasă să pregătesc totul pentru Josephine sau... Joseph.

— M-a invitat şi pe mine să particip la o vacanţă „neplăcută”, spuse Paul dar din păcate datele nu coincid cu programul meu încărcat.

Toţi trei au izbucnit în râs. Privind în jur Beth zări o doamnă mai în vârstă prinsă într-o conversaţie intensă cu comandantul.

— Trebuie să recunosc, nu m-am gândit niciodată că fiul meu se va căsători, spuse doamna. Totul m-a luat prin surprindere.

— Sper că e una plăcută, doamnă Hogan. Puteţi fi foarte mândră de fiul dumneavoastră şi îmi pare rău că ne va părăsi.

— Într-adevăr e de lăudat dar ca bun romano-catolic nu puteţi să nu observaţi că s-au căsătorit la timp, continuă ea aruncând o privire în direcţia nurorii ei.

— Îmi pare rău dar cred că sunt un catolic nepracticant.

— Suficient de nepracticant încât să nu vă preocupe fosta ei profesie?

Comandantul nu avea la îndemână niciun răspuns potrivit.

— Cu cine stă de vorbă William? a întrebat Jackie alăturându-se lui Paul la coadă pentru a doua oară.

— Maiorul Cormac Kinsella, noul şef al lui Ross. E complet sărit de pe fix, aşa că Ross se simte ca acasă, comentă Paul şi luă ultimul copan de pui.

— Când vi se alătură Ross? întrebă William.

— Pe întâi luna viitoare, aşa că nu-l mai ai decât pentru scurt timp după ce se întoarce din luna de miere.

— Nici că se putea mai bine pentru că avem o misiune care nu se putea desfăşura fără prezenţa lui.

— Pot să întreb despre ce e vorba? Ross refuză să îmi spună cu ce se ocupă la Yard.

— La fel şi eu. Dacă aş vorbi, mi-aş pierde slujba.

— Dacă s-ar întâmpla, te rog ia legătura cu mine, spuse maiorul şi scoase o carte de vizită din buzunar.

— De ce ar vrea să facă aşa ceva? întrebă Beth care apăruse alături de William.

— Suntem norocoşi că Ross ni se alătură ca agent senior operaţional în teren, doamnă Warwick, dar nu va trece mult timp până voi fi în căutarea unei persoane care să mă înlocuiască în postul de director general. Sincer vorbind, cred că soţul dumneavoastră ar fi omul ideal pentru a prelua compania şi să o ducă la un nivel superior.

— Ce ar mai putea fi posibil peste „Insuportabil"?

— Un salariu de optzeci de mii de lire pe an, acţiuni ale companiei şi procent din profit.

— Şi ce vă face să credeţi că sunt omul potrivit? În fond nu mă cunoaşteţi decât de zece minute.

— Ştiu că sunteţi cel mai tânăr DIS din întreaga istorie a Poliţiei Metropolitane, şi, după părerea lui Ross, sunteţi cel mai bun ofiţer alături de care a lucrat. Decizia era luată înainte de a vă cunoaşte.

— Mai bine nu-i spuneţi comandantului, a fost de părere Beth.

— Ce ar fi mai bine să nu aflu? dori să ştie Hawk care li se alăturase.

— Maiorul Kinsella tocmai i-a oferit lui William o slujbă, spuse Beth savurând răspunsul.

— Peste cadavrul meu! spuse Hawksby.

— Indiferent de ce e necesar, zâmbi Kinsella.

— Şi voi face tot ce-mi stă în putere ca să te împiedic. Am planuri mai serioase pentru DIS Warwick şi ele nu includ conducerea unei tabere de vacanţă. Mai mult de atât! Aş fi încântat să te omor dacă îmi stai în cale.

— Nu spune în Biblie că până şi gândul de a ucide este un păcat? încercă Beth să însenineze atmosfera.

— Dacă aşa stau lucrurile, continuă comandantul, va trebui să-i cer Domnului să aibă în vedere încă vreo cincizeci de alte cazuri. Şi sincer vorbind nici măcar nu te afli în fruntea listei mele, spuse comandantul aruncând priviri furioase maiorului.

William zâmbea dar ştia prea bine cine se afla în fruntea acelei liste.

— Şi oricum intenționez să mă pensionez în viitorul nu prea îndepărtat şi cineva trebuie să îmi ia locul.

Aceste cuvinte au lăsat-o fără replică până şi pe Beth. Tocmai în acel moment William a auzit pe cineva şoptindu-i la ureche:

— Putem să schimbăm o vorbă înainte să plec spre aeroport?

— Desigur, spuse William şi îl lăsă pe comandant să se dueleze în continuare cu maiorul.

— Ne întoarcem la timp ca să fiu aici pentru marele eveniment? întrebă Ross când se aflau suficient de departe de urechi curioase.

— Am amânat totul cu o săptămână ca să fiu sigur că vei fi aici. Nu vreau să pornesc această operaţiune specială fără tine.

— Ce au de spus specialiştii în transport despre oamenii de la Yard care li se vor alătura?

— N-au sărit în sus de bucurie dar şi-au păstrat opiniile pentru ei odată ce Hawk le-a reamintit că cele mai multe dintre contractele lor trebuie aprobate de guvern. Au fost cam belicoşi timp de câteva zile până când ministrul de interne l-a sunat pe preşedintele companiei. Am înţeles că nu a fost o discuţie prea lungă.

— Abia aştept!

— Să nu audă Jo că ai spus aşa ceva pentru că ştiu că are alte planuri în ce te priveşte pentru următoarele zece zile. Aşa că destinde-te şi bucură-te de luna de miere. Când te întorci am nevoie de tine într-o formă excelentă dacă ne gândim că pornim cea mai importantă operaţiune în care am fost implicat vreodată.

— Mai mare decât Calul Troian?

— Aceea a fost operaţiunea comandantului. Capodopera e a mea.

***

În următoarea săptămână Ross a colindat pe valea Loarei, a sorbit din cele mai fine vinuri, fără a i se permite să golească paharul, pur şi simplu a devorat mai multe feluri de mâncare tipice pentru *nouvelle cuisine* mai înainte de a se duce la culcare simţind că îi este foame. Ultimele trei zile le-a petrecut bucurându-se de atracţiile din Paris fără să bănuiască cât de curând avea să revină. A reuşit şi să alerge cinci mile în fiecare dimineaţă mai înainte de a i se alătura lui Jo la micul dejun cu croasant şi cafea. Era evident din punctul lui de vedere că micul dejun nu era o masă pe care francezii să o îndrăgească. În absenţa lui DIS Warwick şi comandatul şi-a petrecut timpul punând la punct ultimele detalii ale operaţiunii care necesitau sincronizare la fracţiune de secundă.

La întoarcerea lui Ross bronzat, totul era pus la punct aşteptând semnalul comandantului pentru a trece la acţiune.

După ce Ross şi William au mai trecut o dată în revistă planul, cel dintâi spuse:

— Dacă ne reuşeşte această operaţiune, voi pleca din rândurile poliţiei un om fericit. Şi asta nu pentru că tu nu vei mai fi şeful meu, adăugă râzând.

— Dacă nu, voi părăsi şi eu instituţia dar voi rămâne şeful tău spuse William, dar fără să râdă.

Capitolul 19

Lui William nu-i trecuse niciodată prin minte cât timp poate dura împachetarea unei opere de artă sau de câţi oameni era nevoie deşi Beth încercase să-l prevină.

Omul cheie era Ian Posgate, agent senior pentru Lloyd din Londra, care asigurase tabloul de Caravaggio pentru deteriorări cauzate de transport dar şi pentru suma de 21 milioane de lire sterline dacă tabloul nu ajungea la destinaţie. Posgate era încântat că poliţia avea să-i însoţească în călătorie, agenţii fiind deghizaţi ca angajaţi ai săi.

William şi Ross stăteau unul lângă altul şi urmăreau din priviri cum era făcută treaba de profesionişti. Domnul Benmore, şeful echipei de manipulare obiecte fine de artă se putea mândri că un tablou de Goya, unul de Rembrandt şi unul de Velasquez făceau parte din catalogul lui de capodopere de care se ocupase. Totuşi, de curând lăsase treaba în seama unuia dintre ajutoarele lui pentru un Warhol ce trebuia să meargă la Tate. Domnul Benmore nu ambala lucrări moderne.

Lungul proces a început cu patru tehnicieni dintre care doi erau urcaţi pe scări până la jumătatea acestora şi ceilalţi doi stăteau jos cu picioarele bine înfipte pe pământ. Apoi acţionând împreună au început să coboare tabloul controlat pe lanţuri cu mişcări lente, sincronizate. William a observat că lordul McLaren părea vizibil îmbătrânit aşa cum stătea şi privea la spaţiul dreptunghiular ce marca locul în care timp de două sute de ani se aflase mândria colecţiei de artă a familiei sale.

Când rama de jos a tabloului a ajuns la jumătatea unui stat de om faţă de pământ, cei patru specialişti au scos tabloul de pe lanţuri şi l-au coborât uşor pe nişte cărămizi din beton celular şi s-au odihnit

câteva momente mai înainte de a-l pune într-o ramă pregătită special pentru călătorie.

Această ramă, o adevărată piesă unică de măiestrie meşteşugărească, fusese realizată de un tâmplar care nu văzuse niciodată tabloul dar primise dimensiunile exacte ale ramei aurite.

Când tabloul a fost fixat în siguranţă s-a aplicat peste el un strat de polietilenă bine întins pe toată suprafaţa după care sub supravegherea domnului Benmore a fost plasat într-o ladă cu întărituri exterioare realizată de acelaşi tâmplar; o misiune delicată necesitând îndemânare şi totodată forţă. După ce s-a asigurat că nu era posibil ca tabloul să se deplaseze în cutie pe timpul îndelungatei călătorii spre Barcelona, ultima sarcină a domnului Benmore a fost să închidă capacul cutiei cu şuruburi folosindu-se de o şurubelniţă electrică. Ross a numărat că s-au folosit douăzeci şi patru de şuruburi.

După o inspecţie amănunţită, domnul Benmore s-a declarat mulţumit şi a permis echipei sale să bea un ceai.

Douăzeci de minute mai târziu erau din nou în mişcare. Doi dintre ei au ridicat tabloul la o distanţă de treizeci de centimetri de pământ în timp ce ceilalţi doi l-au plasat pe un cărucior asemenea unui skateboard. După ce tabloul fusese coborât lent pe cărucior a fost scos din sufragerie fără grabă şi apoi purtat pe coridor până la uşa de la intrarea principală. În prealabil pardoseala din marmură a coridorului fusese acoperită cu plăci Correx pentru a o proteja.

Când au ajuns în holul de la intrare, William a aruncat o privire către moşier care avea braţul protector în jurul unei femei mai vârstnice pe care a recunoscut-o imediat. Aceasta îşi reţinea cu greu lacrimile privind în urma preţiosului tablou dispărut.

William a mai remarcat câteva momente mai târziu că acesta a rămas în poziţie verticală din clipa în care a fost pus în ladă până când lada a fost fixată în chingi în duba cu perne pneumatice şi cu

sistem de control a temperaturii, *Fishers of Men* fiind astfel în deplină siguranţă.

Pe distanţa de douăsprezece mile către aeroportul din Aberdeen, duba nu a depăşit viteza de treizeci de mile pe oră.

William şi Ross urmăreau duba dintr-o maşină a poliţiei fără însemne. Un avion particular îi aştepta la un aeroport unde avioanele particulare sunt mai frecvente decât cele comerciale.

Domnul Benmore a coborât primul din dubă şi din nou a urmărit cu atenţie cum tabloul era transferat cu cât se poate de mare grijă în cala avionului unde a fost fixat în chingi tot în poziţie verticală. El şi agentul de asigurări nu şi-au luat niciun moment privirile de pe lada din lemn până când uşa de la cală nu a fost închisă. Patru pasageri au urcat în avionul care avea ca destinaţie Barcelona.

Când avionul a aterizat câteva ore mai târziu pe pământ spaniol, locotenentul Sanchez se afla pe pistă în întâmpinarea lor.

Şi el era bine pregătit. Sub instrucţiunile domnului Benmore, patru poliţişti în salopete au descărcat lada şi au fixat-o în poziţie verticală într-o altă dubă capitonată şi cu temperatură controlată în interior.

Ross şedea lângă Sanchez în faţă şi domnul Benmore împreună cu domnul Posgate şi William urcaseră în spate. William a dat semnalul de plecare lovind cu degetele în peretele dubei şi Sanchez a pornit în ritmul unui cortegiu funerar pentru ultima parte a călătoriei.

***

Booth Watson călătorise şi el la bordul unui avion în acea dimineaţă pentru a se întâlni cu cel mai valoros client al său.

L-a găsit pe Miles într-o stare de exuberanţă neobişnuită în aşteptarea sosirii noii sale achiziţii. Cei doi bărbaţi şedeau în salon

şi priveau către spaţiul gol aflat deasupra şemineului unde avea să fie atârnat *Fishers of Men.*

— În timp ce aşteptăm, dă-mi ultimele informaţii legate de ce se-ntâmplă la Londra!

— Unele veşti sunt bune, altele nu prea, spuse Booth Watson şi deschise servieta din care scoase nelipsitele dosare. Mă tem că rapoartele venite din partea târfei nu mai pot fi credibile. Dar oricum nu te-ai gândit să mă consulţi în privinţa ei.

— Hai, continuă, îl îndemnă Miles iritat.

— În urmă cu două săptămâni la primăria din Marylebone Josephine Colbert s-a căsătorit cu ID Ross Hogan, bărbatul pentru care o plăteai ca să-l seducă pentru a ne furniza informaţii despre ce pune la cale echipa lui Warwick. Acum este un membru deplin al echipei lor.

— Scoate-o imediat de pe statul de plată, spuse Miles furios.

— Am făcut-o deja. Mai ai vreo altă sugestie în privinţa ei?

— Nimic care să te preocupe pe tine. Mă interesează mai mult să ştiu cum ai făcut rost de această informaţie pentru că îmi este greu să cred că ai fost invitat la nuntă.

— De ceva timp Lamont îl ţine pe Hogan sub supraveghere. Trebuie să-ţi mai spun şi că o suspectează pe SD Roycroft că ar fi la degetul mic al lui Warwick şi nu la ordinul nostru.

— Cere-i lui Lamont să continue să se întâlnească cu Roycroft astfel încât ei să nu-şi dea seama că am aflat adevărul despre ea. Următorul ei raport va fi interesant de citit având în vedre că ştim cui îi este loială de fapt. Şi ai grijă ca Lamont să fie fericit.

— Există un singur lucru care îl face fericit pe Lamont şi cealaltă echipă nu i-l poate oferi.

— Asta e valabil şi în cazul Christinei. Nu ne putem asuma riscul să o vedem cum părăseşte nava.

— Nu există vreun risc major în privinţa asta. Ştie foarte bine că dacă te părăseşte în favoarea lui Warwick nu mai are casă la ţară,

nici apartament în oraş, nici şofer care să o plimbe, nici conturi pentru rochii sau doamne în compania cărora să ia prânzul şi în niciun caz tineri amorezi. Va sfârşi prin a-şi pune capul pe perna din camera de oaspeţi a lui Warwick şi se va mulţumi cu resturile de la masa lor. Nu cred că ar fi mulţumită.

— Şi-atunci de ce o mai plăteşti? se miră Faulkner.

— Cât timp Christina păstrează legătura cu soţia lui Warwick, ea rămâne cea mai bună momeală atunci când vrem să descoperim ce pune la cale soţul ei, deşi pare a fi sensibilă la un alt gen de mită...

— Ce vrei să spui?

— Christina m-a informat că ultima ei întâlnire cu soţia lui Warwick a decurs foarte bine. Era încântată că propunerea ei în privinţa tabloului de Frans Hals pentru Fitzmolean a fost acceptată.

— Tabloul meu de Frans Hals, ţinu Miles să sublinieze.

— Va fi departe de tine doar pentru câteva săptămâni. Este doar un mic sacrificiu dacă îl pui în balanţă cu posibile efecte ale unui refuz.

— Să te asiguri că tabloul e returnat imediat în ziua următoare închiderii expoziţiei. Altceva?

— Da. Achiziţionarea tabloului de Caravaggio aproape că ne-a golit conturile din Londra.

— Conturile vor fi refăcute odată ce se va încheia preluarea lui Marcel şi Neffe. Şi nu uita de banii care sunt depozitaţi în seiful de la Rashidi.

Booth Watson nu era deloc dispus să-i spună clientului său că şi acea sursă de fonduri scădea dar dintr-un cu totul alt motiv.

Faulkner s-a uitat la ceas.

— Dacă avionul meu a aterizat la timp, tabloul va fi aici într-o oră. Hai să luăm prânzul până atunci!

***

Locotenentul Sanchez a pornit motorul şi a trecut în viteza întâi şi a continuat să urmeze instrucţiunile pe care le tot repeta domnul Benmore rămânând pe banda întâi fără a depăşi viteza de treizeci de mile pe oră, chiar şi pe autostradă.

Ross şedea alături, extrem de atent la tot ce se întâmpla în jurul lui de parcă se pregătea să anticipeze neprevăzutul. Observase deja cele patru motociclete de poliţie, fără însemne care se deplasau pe autostradă. Două se aflau în faţă şi două în spate şi păreau că sunt în misiune de control al traficului. Când au părăsit autostrada şi au intrat pe drumul de ţară a pornit videocamera astfel încât să aibă înregistrat fiecare pas al călătoriei.

Locotenentul privi cu invidie:

— Aparatură de la Scotland Yard?

— Nu prea. Este un dar de la soţia mea.

— Singurul dar pe care mi-l face soţia este câte o fiică.

— Câte ai până acum?

— Trei. Dar nu renunţ, spuse el chiar pe când ajungeau la marginea pădurii şi a fost silit să oprească maşina.

Ross a închis camera şi a pus-o în torpedou iar Sanchez a lovit cu pumnul în peretele despărţitor pentru a-şi înştiinţa colegii din spate că au ajuns.

William a aruncat o privire domnului Benmore. Acesta părea agitat şi transpira din greu.

Locotenentul Sanchez a apăsat claxonul şi câteva păsări aflate în vârful pinilor şi-au luat zborul. Când se pregătea să apese din nou, o maşină de golf a ieşit din pădure şi s-a oprit în faţa dubei.

Doi bărbaţi musculoşi au coborât din maşinuţă şi au dat roată dubei cu paşi lenţi. Unul a deschis uşa de la şofer şi a schimbat câteva cuvinte cu Sanchez care avea răspunsuri bine pregătite la fiecare întrebare. Paznicul a mimat un salut mai înainte de a se alătura colegului său aflat în spatele dubei. Cei doi au examinat lada din lemn, au numărat pasagerii, au verificat documentele şi

apoi au închis după care s-au îndreptat către maşinuţă. Unul dintre ei a fluturat mâna făcându-i semn lui Sanchez să-i urmeze.

Ross a scos camera din torpedo şi a început să filmeze poteca şerpuitoare, nemarcată pe care îi ghida maşinuţa printre copaci până când au ajuns la pod. A filmat în continuare podul peste apa repede curgătoare pe care l-au traversat şi apoi conacul ce domina peisajul asemenea unui palat.

Sanchez a mers pe urmele maşinuţei de-a lungul unei peluze cu iarba tunsă perfect şi apoi au intrat pe o alee care ducea la reşedinţă. Dacă Faulkner ar fi apărut la uşă Ross urma să meargă în spatele dubei pretinzând că supraveghează descărcarea şi asta pentru a nu fi recunoscut de cel care-i fusese tovarăş de puşcărie.

Planul era ca în momentul în care Faulkner pornea în urma lăzii spre casă, cei patru poliţişti să îl înhaţe şi să îl încătuşeze. Sanchez îl aresta şi îi citea drepturile.

Dacă ar fi existat şi cel mai mic semn de rezistenţă din partea celor doi musculoşi, poliţiştii pe motociclete care patrulau nerăbdători pe autostradă ar fi intrat în acţiune şi li se alăturau în doar câteva minute.

Uşa de la intrare s-a deschis şi a apărut majordomul. Dar nu era niciun semn că Faulkner se afla acolo. Lucrurile nu mergeau aşa uşor. Ross a trecut la planul B.

Sanchez şi Ross au coborât şi au mers în spatele dubei să privească cum domnul Benmore supraveghea descărcarea lăzii. Acesta deja se plânsese lui William din pricina celor patru amatori care luaseră locul oamenilor săi, dar lamentările nu i-au fost de niciun folos. După bombăneli şi mormăituri, lada a fost în sfârşit descărcată şi cei patru poliţişti l-au urmat pe Sanchez şi pe majordom în reşedinţă împreună cu Ross şi domnul Benmore. În tot acest timp, William a rămas deoparte, ascuns privirilor. În continuare nici urmă de Faulkner.

De îndată ce s-a închis uşa de la intrare, William a luat o şapcă, a tras-o bine pe ochi, a coborât din dubă şi s-a ascuns în spatele volanului conştient că trebuia să evite riscul de a fi văzut de Faulkner care l-ar fi recunoscut de îndată. I-ar fi plăcut să fie ofiţerul care făcea arestarea dar totodată spera că atunci când avea să se deschidă uşa de la intrare avea să apară triumfător ofiţerul Sanchez împreună cu prizonierul său. Domnul Benmore avea să se afle într-o stare de tulburare profundă când îi vor spune că tabloul urma să se întoarcă în Scoţia; era o înţelegere stabilită între comandant, ministrul de interne şi poliţia spaniolă.

Cei patru poliţişti care cărau biletul de intrare înaintau încet de-a lungul holului în timp ce Sanchez conversa cu majordomul. În cele din urmă au ajuns în salon unde un spaţiu generos lăsat liber deasupra şemineului indica locul în care trebuia atârnat tabloul *Fishers of Men.*

Lada a fost lăsată cu mare grijă pe covor şi poliţiştii s-au retras câţiva paşi lăsându-i loc domnului Benmore să se apuce de o altă sarcină a sa care necesita pricepere pe măsură. Despachetatul.

În timp ce el desfăcea şuruburile, Ross s-a poziţionat în spatele uşii astfel încât dacă intra Faulkner acesta să fie luat prin surprindere.

După ce toate cele douăzeci şi patru de şuruburi au fost scoase şi capacul a fost ridicat, domnul Benmore a îndepărtat rama în care călătorise tabloul, după care a urmat folia de polietilenă ce fusese întinsă peste tablou pentru a proteja pânza. După ce misiunea a fost îndeplinită spre satisfacţia lui, a instruit ajutoarele fără pregătire, cum să ridice tabloul din ladă fără bruscări apucând de cele patru colţuri ale ramei aurite. Probabil că a repetat cuvântul *„lentamente”* de o duzină de ori. Şi domnul Benmore nu era omul care să se repete.

Cei patru bărbaţi s-au aplecat, a apucat fiecare câte un colţ al ramei şi au eliberat capodopera din lada de lemn. Deşi n-ar fi vrut,

Ross nu s-a putut abţine să nu facă câţiva paşi spre tablou pentru a-l vedea mai bine. Chiar în acel moment a intrat majordomul şi imediat în spatele lui se afla stăpânul său.

Ross a încercat să se ascundă după uşă, dar Faulkner l-a zărit imediat şi chipul i-a devenit expresia sinceră a unui şoc real. A făcut stânga împrejur şi a rupt-o la fugă de-a lungul holului urmat de Ross şi de Sanchez la doar câţiva paşi în spate.

Majordomul a încercat să le taie calea dar un placaj care ar fi scos din joc şi un jucător de rugby a venit din partea lui Ross şi l-a trântit la pământ. Dar cu toate acestea a reuşit să câştige câteva secunde vitale pentru patronul său.

Ross l-a urmărit pe Faulkner de-a lungul holului apoi pe un coridor lung şi cu fiecare pas era tot mai aproape de el. Când a ajuns la uşa de la capătul coridorului, Faulkner l-a surprins pe Ross oprindu-se să se uite la ceas mai înainte de a deschide uşa. Apoi dintr-un salt a intrat şi a trântit uşa în urma sa. Ross a prins mânerul o secundă mai târziu. După un prim asalt asupra uşii şi-a dat seama că nicio grămadă de rugby nu ar fi reuşit să o deschidă.

Faulkner a auzit atacul umărului asupra uşii şi şi-a permis un zâmbet ironic în timp ce traversa încăperea şi se oprea în faţa masivei uşi metalice. A introdus un cod de opt cifre pe ceas şi cealaltă uşă metalică la fel de grea a ascultat comanda şi s-a deschis. A trecut pragul, a tras uşa în urma lui şi a aşteptat până când cele patru zăvoare au intrat în lăcaşul lor.

A atins din nou ceasul de la mână şi a aşteptat să se lumineze cadranul apoi a introdus un alt cod din opt cifre care fără întârziere a deschis uşa cea mai îndepărtată. A trecut şi pragul acesteia şi a trântit uşa metalică în urma sa. A răsuflat uşurat apoi a început să coboare scările către lumea sa de sub pământ.

Primul lucru pe care l-a făcut când a ajuns în birou a fost să dea un telefon.

Capitolul 20

Majordomul i-a dat cheile fără ezitare lui Ross care era extrem de furios. Până în acel moment stăpânul său avusese timp suficient să scape, gândea majordomul.

Ross a fugit înapoi pe coridor unde i-a găsit pe Sanchez, William şi alţi câţiva poliţişti încercând fără succes să dărâme uşa. Singurul lor rezultat era că îşi învineţiseră umerii.

Ross a deschis imediat uşa dar nu au fost deloc surprinşi că Faulkner nu se afla acolo.

— Uită-te cu atenţie la această uşă metalică! Spune-mi ce vezi sau mai bine spus ce nu vezi! îi ceru William.

— Nici mâner, nici balamale, spuse Ross fără ezitare.

— Şi nici cadran pentru cod, adăugă Sanchez. Prin urmare, cum se deschide?

— Presupun că există o singură persoană care ştie, a fost de părere William.

În acel moment majordomul a reapărut ducând o tavă pe care se aflau băuturi, fapt ce l-a făcut pe Ross să dorească să-l lovească din nou şi mai tare.

— Cum deschidem uşa? întrebă William.

— N-am nici cea mai mică idee, sir, răspunse majordomul aşezând tava pe masă.

Expresia dezorientată de pe chipul lui l-a făcut pe William să creadă că acesta chiar spunea adevărul.

William se pregătea să-i pună o altă întrebare când telefonul aflat pe birou a început să sune. I-a făcut semn majordomului să ridice receptorul.

Majordomul a răspuns apelului.

— Bună ziua, reşedinţa Sartona. Cu ce vă pot fi de folos?

William a scos un carnet şi un pix şi a scris numele Sartona pe care l-a subliniat ascultând conversaţia.

— *Sunt încă acolo?*

— Da, sir. Îmi pare rău, dar domnul Sartona este plecat în străinătate. Să-i transmit un mesaj?

— *Booth Watson mai e acolo?*

— Da, sir. Aşteaptă cu nerăbdare să vă revadă la întoarcere.

— *Sună-mă de îndată ce eşti sigur că nu mai e picior de sticlete prin jur şi au pornit toţi spre Barcelona.*

— Desigur, sir. Îi voi spune că aţi sunat.

Apoi majordomul puse jos receptorul şi întorcându-se spre William întrebă:

— Vă mai pot ajuta cu ceva domnilor?

Ross a strâns un pumn şi a făcut un pas înainte.

— Nu, mulţumim, spuse William făcând repede un pas pentru a se aşeza între ei. Cred că ar fi mai înțelept să te retragi.

— Cum doriţi!

Se înclină uşor şi plecă fără nici un alt cuvânt.

William a aşteptat să se închidă uşa în urma lui.

— Dacă avem vreo şansă să descoperim ce se află în spatele acelei uşi, avem nevoie de echipament serios, spuse William arătând spre uşa metalică ermetică.

— Uşor de spus, mai greu de făcut, fu de părere Sanchez. Este o clădire de care se folosea Franco pentru a se ascunde. Este o clădire de patrimoniu şi nu ne putem atinge de nimic fără o aprobare din partea unui judecător.

— În acest caz nu avem ce face decât să continuăm fără a cere părerea autorităţilor, a fost opinia lui Ross.

— Nu prea cred că aşa stau lucrurile. Ross, gândeşte-te că nu suntem pe undeva pe străzile lăturalnice din Battersea. Aici nu avem niciun fel de autoritate.

— Şi cui îi pasă, Coristule?

— Mie îmi pasă, spuse Sanchez. Nu ne aflăm nici măcar pe străzile lăturalnice din Barcelona.

— Şi oricum în acest moment poţi fi sigur că Faulkner a şi telefonat avocatului său din Spania care ne va trânti în faţă un ordin de restricţie mai înainte să cerem noi un aparat de tăiere cu flacără oxiacetilenică.

— Putem să şi aşteptăm. Tot va trebui să iasă din ascunzătoare până la urmă, insistă Ross.

— Pun pariu că dincolo de uşă este o altă lume, spuse William. Cine ştie cât timp vom sta şi ne vom frânge degetele până iese el de acolo!?

— Şi avocatul lui Faulkner va avea grijă să ne vadă mai întâi plecaţi de aici, fu părerea lui Sanchez.

William încuviinţă din cap dar Ross nu părea convins.

— Ştiu sigur cine e avocatul pe care îl va contacta, spuse Sanchez. Prin urmare nu ne rămâne nimic altceva de făcut decât să cerem un ordin judecătoresc.

— Cât durează până îl obţinem? întrebă Ross.

— Zile, săptămâni, luni, spuse Sanchez.

Telefonul de pe birou porni să sune din nou. După ce a sunat de două ori s-a oprit. Şi William a bănuit că se ridicase receptorul de la o derivaţie din casă. Sanchez a ridicat receptorul ca să asculte. Conversaţia ce avea loc era între majordom şi o femeie cu care Sanchez mai încrucişase săbiile de câteva ori în trecut.

— Cine e la conducerea operaţiunii? întrebă vocea care nu părea să aibă timp de pierdut.

— Locotenentul Sanchez, răspunse acesta întrerupându-le conversaţia.

— Bună ziua, locotenente!

Vorbea cu tonul cuiva care se adresa unui subaltern.

— Bună ziua, señora!

— Permite-mi să lămuresc totul de la început!, continuă ea cu un ton pe care încerca să-l facă să sune acceptabil. Dacă în casa clientului meu a avut loc cea mai mică pagubă nu voi ezita să dau în judecată poliția şi să te fac responsabil de cele întâmplate. S-a înțeles?

— Da, señora.

— Ca ulterior să nu existe controverse, locotenente Sanchez, mai întreb încă o dată: s-a înțeles?

— *Absolutamente, señora!* confirmă Sanchez şi trânti receptorul.

— Prin urmare, Faulkner ne-a scăpat din nou, concluzionă Ross.

— N-aş fi de părerea asta în totalitate, îl contrazise Sanchez. Voi cere câtorva maşini de poliție să patruleze pe drumul dintre autostradă şi acest loc aşa că dacă încearcă să scape vom pune mâna pe el.

— Şi cum rămâne cu partea cealaltă a casei? întrebă William.

— Va da ochii doar cu stâncile. Franco a ales această locație tocmai ca să nu fie luat prin surprindere vreodată. Nu e de folos nici faptul că Faulkner e conştient că nu dispun de resursele necesare pentru organizarea unei operațiuni de 24/7 pentru timp îndelungat, explică el oftând.

— Prin urmare va trebui să revenim tocmai când se va aştepta mai puțin, sugeră William.

— Când se va întâmpla, țineți-mă la curent! Faulkner e o persoană pe care mi-ar face plăcere să o întâlnesc, le spuse Sanchez.

Ross zâmbi fără a face niciun comentariu iar colegul său spaniol păru să nu ia asta în seamă şi continuă:

— Până atunci nu mai e nimic de făcut aici aşa că poate e bine să vă conducem la aeroport?

William s-a întors şi l-a văzut pe Ross căzut în genunchi şi cercetând cu atenție jos, la colțul din stânga al uşii metalice.

— Ceva interesant? întrebă el.

— Nimic, sir, şi se ridică în picioare.

Acel „sir” i-a spus lui William că Ross găsise ceva dar nu voia să afle şi Sanchez.

Ross şi William au ieşit din încăpere urmaţi de Sanchez. Pe la jumătatea drumului pe coridor, William s-a oprit pentru a privi mai de aproape *The Flute Player* care era agăţat pe perete şi s-a încruntat uşor.

— E vreo problemă cu tabloul, şefu'?

— Cred că da. Soţia mea va trebui să-l şteargă de pe listă.

***

Faulkner a pus jos receptorul telefonului aflat în biroul din subsol, încântat că avocata sa din Spania rezolvase problema neîntârziat şi nu avea să treacă mult până când poliţiştii urma să fie trimişi la plimbare. Dar cât avea să treacă până se vor întoarce în număr şi mai mare?

Răsfoi paginile agendei sale telefonice secrete şi se opri când ajunse la litera R, sperând că numărul era încă valabil. S-a lăsat pe spate în fotoliu şi a repetat în minte cu exactitate ce avea să spună, apoi formă numărul.

Telefonul a sunat o vreme până a ridicat cineva receptorul la celălalt capăt al firului şi o voce a întrebat:

— Cine eşti?

— Miles Faulkner. E posibil să nu-ţi aminteşti de mine.

— Domnul Faulkner! Se poate să vă uit? Cărui fapt datorez această surpriză neaşteptată?

— Cu cine vorbesc?

— Capul familiei.

— Aş dori să transmiteţi un mesaj fiului dumneavoastră, Terry.

— Sunt numai urechi, domnule Faulkner.

— Am nevoie să mă ajute cu o treabă.

— Înţeleg, dar mai întâi trebuie să stabilim preţul.

— Cum merge piaţa?

— Depinde despre cât de importantă e persoana.

— Soţia unui poliţist.

— Nu va fi ieftin, domnule Faulkner.

— Cât?

— Să spunem zece miare?

— Perfect, aprobă Faulkner gândind că nu era momentul să se tocmească.

— Cum voi primi banii?

— Fostul superintendent Bruce Lamont vă dă banii cash mâine-dimineaţă.

— Ştie exact unde să ne găsească. Acum tot ce am nevoie e un nume.

***

— Dacă punem în balanţă, îmi place mai mult avionul particular al lui Faulkner, spuse Ross pe când îşi ocupau locurile în rândul din spate, la economic.

— Ăsta era singurul zbor disponibil şi suntem norocoşi că am mai găsit locuri în ultimul moment.

— Şi domnul Benmore şi domnul Posgate? Unde sunt?

— În faţă, la clasa întâi, cu Hristos şi cei patru pescari.

— Eh, în acest caz dacă ne prăbuşim în canal cel puţin unul dintre noi va merge pe apă.

William a aşteptat ca avionul să decoleze şi să atingă viteza de croazieră apoi a deschis carnetul:

— Ce ai observat tu şi eu nu?

— Avem nevoie de un zbor transatlantic ca să-ţi spun tot, aşa că începe tu primul.

— Să începem cu majordomul şi conversaţia lui telefonică din birou, spuse William, ignorând relaxarea caustică venită după

momentele intense de mai devreme. Sunt aproape sigur că vorbea cu Faulkner.

— De ce crezi asta?

— Când a ridicat receptorul ştia exact cine se află la celălalt capăt al firului.

— Cum de eşti atât de sigur?

— A spus de două ori „sir” şi a încheiat tot cu „sir”. Mie mi-a sunat ca un scenariu bine exersat, scris special pentru o astfel de situaţie.

— Speculaţie. Îţi trebuie ceva mult mai solid pentru a convinge juriul.

— Bine. Când a telefonat avocata lui Faulkner câteva minute mai târziu era sunetul obişnuit de apel din exterior, dar prima dată a fost doar un singur ţârâit, aşa că e posibil să fi fost o linie interioară.

— Nu e rău. Dar ce i-a trădat pe majordom de ai luat şi note?

— Sartona. A vrut neapărat să mă facă să cred că acesta este noul nume folosit de Faulkner, dar sunt sigur că nu va fi numele de pe paşaport în cazul în care va dori să plece de acolo.

— Bravo, Coristule! Dar eu îţi voi tăia asul cu un atu.

William n-a putut să-şi reţină zâmbetul gândind că Ross era printre puţinii poliţişti care îndrăzneau încă să-i spună Corist drept în faţă. A închis carnetul şi a ascultat.

— Pe când tu te aflai în dubă şi trăgeai un pui de somn şi eu îl fugăream pe Faulkner de-a lungul culoarului am văzut cum încetineşte şi se uită la ceas. Ce infractor, mi-am spus eu, se uită la ceas când este urmărit de un poliţist? Când a atins cadranul acesta s-a luminat.

— Şi care e răspunsul la întrebarea ta retorică, inspectare?

— Ştia dinainte că uşa biroului era descuiată pentru că asta face parte din planul lui de salvare în cazul în care apare poliţia.

— Şi unde se potriveşte ceasul de mână cu un cadran iluminat cu teoria rossoniană?

— Mai întâi pune-ţi întrebarea de ce nu există mâner sau balamale la uşa metalică.

— Care e concluzia ta?

— Acela nu era un ceas de mână ci o cheie ce deschide uşa masivă metalică. Tot ce a trebuit să facă atunci când s-a luminat cadranul a fost să introducă un cod şi apoi uşa s-a deschis.

— Asta explică cum a reuşit să dispară dar şi cum a putut să-l sune pe majordom câteva momente mai târziu. Şi dacă te interesează pot să-ţi spun şi numele companiei care a fabricat uşa.

— NP, spuse William. Literele gravate în colţul stâng, jos.

— Nu e rău, Coristule! Dar ce înseamnă NP?

— Nu ştiu dar simt că îmi vei spune tu.

— Nosey Parker. Colonelul Parker este cel care ne poate spune cum se deschide uşa.

— Dar mai ai doar o săptămână şi apoi vei pleca din poliţie.

— În acest caz va trebui să amân retragerea mea pentru un timp dacă vreau să dovedesc corectitudinea teoriei mele.

— Cine are nevoie de prezenţa unui fost poliţist care merge să lucreze pentru o agenţie de turism condusă de doi smintiţi?

— Tu ai, spuse Ross şi scoase o cutiuţă metalică din buzunar. O deschise pentru a scoate la lumină mulajul din plastic al unei chei.

— Cheia de la biroul lui Faulkner?

— Da, spuse el scoţând şi minicamera de filmat. Am filmat singurul drum sigur de acces prin pădure către uşa de la intrare. Prin urmare nu poţi supravieţui fără mine.

William recunoscu înfrângerea şi dădu mâna cu colegul său. În acel moment o însoţitoare de bord se apropie de ei şi le oferi fiecăruia câte o tavă cu orez uscat, vită încălzită şi o punguţă cu sos maroniu.

— Mai ai să-mi spui ceva? întrebă William

— Da. Mi-ar plăcea să stau în faţă alături de Hristos.

— Cred că ar fi mai potrivit pentru un băiat de cor.

— Dar e şi mai bine să salvezi un păcătos.

***

Faulkner a ridicat receptorul telefonului de pe birou şi a ascultat.

— Liber, sir! Omul nostru de la aeroport tocmai a sunat şi a spus că cei doi au urcat la bordul unui avion spre Londra.

— Amândoi?

— Inspectorul-şef William Warwick şi adjunctul său, un inspector pe nume Ross Hogan.

— Soţia inspectorului-şef va avea în curând o surpriză neplăcută şi asta nu e doar în legătură cu faptul că nu va pune mâna pe tabloul de Frans Hals pentru expoziţia din toamnă, spuse Faulkner înainte de a trânti receptorul.

Ieşi din încăpere, urcă scările şi introduse codul din opt cifre pe ceas. Când uşa interioară s-a deschis a intrat în seif, a introdus un alt cod din opt cifre pe ceas şi astfel a reuşit să ajungă din nou în biroul său aflat la parter.

Când s-a deschis uşa a fost întâmpinat de Collins care îl aştepta cu o tavă de argint pe care se afla un pahar cu şampanie. A luat paharul şi a întrebat:

— Domnul Both Watson este încă aici?

— Este, sir. Vă aşteaptă în salon.

Faulkner a privit prin încăperea care fusese scotocită.

— Văd că inspectorul-şef şi-a lăsat cartea de vizită.

Apoi a pornit spre salon oprindu-se din drum doar pentru a îndrepta un tablou aflat pe coridor.

Booth Watson s-a ridicat când l-a văzut intrând pe clientul său.

Faulkner s-a prăbuşit în cel mai apropiat fotoliu şi a rămas cu privirile fixate asupra a două piroane de pe perete.

— Prin urmare tabloul de Caravaggio nu a fost decât momeala pentru a afla unde mă ascund.

— Aşa se pare. Şi nu-ţi va face plăcere când îţi voi spune că au luat tabloul cu ei.

— Asigură-te că plata cecului va fi refuzată.

— Am vorbit deja la bancă. În această dimineaţă lordul a prezentat cecul la bancă şi tocmai pregăteau banii când am sunat.

— Tot voi pune mâna pe acel tablou, se înverşună Miles privind spre spaţiul liber de deasupra şemineului.

Booth Watson n-a făcut niciun comentariu.

— Cum ai reuşit să scapi nevăzut de poliţie? vru să ştie Faulkner.

— Collins m-a dus la etaj în camera uneia dintre menajere şi m-am ascuns sub pat.

— Poliţia n-a cercetat şi acolo?

— Unul dintre poliţişti a intrat în cameră şi l-a găsit pe grădinar făcând sex cu menajera. Şi-a cerut scuze şi a plecat repede. Dar de acum înainte trebuie să admiţi că acest loc va fi sub o supraveghere permanentă.

— Am ştiut dintotdeauna că aşa avea să se întâmple. Măcar am fost bine pregătit. Dar acum trebuie să pun la cale evadarea căci nu va trece mult timp şi se vor întoarce.

— Când şi cum? Trebuie să fim conştienţi de faptul că vor pune patrule pe drum care vor fi în alertă 24/7.

— Dar nu voi folosi drumul pentru a pleca.

— Dar aşa cum mi-ai spus odată, nu există nimic de cealaltă parte a casei decât stânci abrupte.

— Aşa ar fi stat lucrurile dacă Franco nu ar fi construit un tunel care porneşte din biroul de jos şi merge către plajă. Totuşi nu-mi pot permite să fac vreo mişcare până când nu e totul pus la punct aşa că va trebui să lucrezi ore suplimentare când vei ajunge la Londra. Mai întâi va trebui să iei legătura cu căpitanul iahtului şi să-i ceri să fie pregătit să navigheze când i se va ore.

— Şi colecţia?

— Merge cu mine. Unde voi merge se poate să fie tot ce posed de valoare.

— Dacă mi se permite ţi-aş sugera ca de acum să dormi în birou cu uşa încuiată, ca în cazul în care apare Warwick la miezul nopţii să ai mai mult timp la dispoziţie pentru a dispărea.

— Te-ai gândit bine, BW. Îi voi cere lui Collins să pregătească de îndată un pat în birou.

— Mai ai ceva să-mi ceri să fac atunci când ajung la Londra?

— Da. Un singur lucru. Dă-i lui Lamont zece mii de lire cash şi spune-i să ducă banii lui Terry Roach mâine-dimineaţă.

Ca orice QC cu experienţă, Booth Watson n-a întrebat de ce pentru că nu voia să ştie răspunsul.

Capitolul 21

— Ei, şi în care oraş european ai fost de data asta, om al peşterilor? întrebă Beth turnându-i încă o ceaşcă cu cafea.

— Ce te face să crezi că am părăsit Londra?

— Ieri am vrut să împrumut câteva lire de la tine şi am descoperit că portofelul tău era plin cu pesete.

— Defineşte termenul „împrumut”.

— Întreaga sumă va fi plătită cândva, în viitor.

— Cât de târziu în viitor? a dorit să ştie William pe când întindea marmelada pe pâinea prăjită.

— În timpul vieţii mele, spuse Beth sărutându-l pe frunte. Şi nu mai schimba subiectul. Spune-mi unde ai fost după vizita în Scoţia.

— Ce te face să crezi că am fost în Scoţia?

— Pe lângă bancnota de o mie de pesete am mai găsit un bilet dus către Aberdeen şi nu cred că peseta este moneda naţională scoţiană... încă.

— Ar fi trebuit să iei mai mult de câteva lire pentru o mie de pesete.

— Nu schimba subiectul. Mi-am dat seama deja că ai fost în Scoţia pentru a te întâlni cu lordul McLaren sau ca să fiu mai precisă în exprimare pentru a vedea tabloul său de Caravaggio. Singurul motiv pentru care ai fi făcut asta era speranţa că Miles Faulkner se afla acolo şi presupun că pentru toată truda ta te-ai ales doar cu reprezentantul său pe pământ.

William a întins unt pe încă o felie de pâine prăjită.

— Nu contează dacă nu vrei să-mi spui pentru că azi iau prânzul cu Christina şi sunt sigură că îmi va spune ea.

William trăia un sentiment de vinovăţie la gândul că Beth nu avea să primească tabloul de Frans Hals pe care îi promisese

Christina că i-l va împrumuta pentru expoziţia din toamnă de la Fitzmolean. Şi el era vinovat de treaba asta.

— Trebuie să plec, spuse el dând peste cap cafeaua din ceaşcă. Altfel voi întârzia la şedinţa cu comandantul.

— Mai ai pesete? întrebă Beth după un alt sărut.

— Tata m-a prevenit în privinţa femeilor ca tine, spuse William şi îi dădu o bancnota de cinci sute de pesete.

— Îl ador pe tatăl tău.

***

Comandantul s-a aşezat pe locul lui obişnuit în capul mesei încântat să vadă că toţi membrii echipei erau prezenţi. Privind către dreapta spuse:

— Deci, acum ştim că el ştie.

— Da, sir. Ceea ce înseamnă că nu avem prea mult timp pentru a întocmi un plan dacă vrem să-l atragem în cursă mai înainte ca el să dispară din nou.

— Noi? întrebă Hawk privindu-l pe William.

— Ross a fost de acord să amâne plecarea sa pentru încă o lună pentru că vrea să fie sigur că Faulkner nu scapă pentru a treia oară.

— Ai face orice ca să lucrezi din nou sub acoperire, nu-i aşa, ID Hogan? întrebă Hawk concentrându-şi atenţia de cealaltă parte a mesei.

— Se pare că aşa e, spuse repede William, mai înainte ca Hogan să poată răspunde. Poliţia spaniolă a fost cât se poate de cooperantă. Cu toate astea locotenentul Sanchez e de părere că ar trebui să luaţi legătura cu omologul dumneavoastră de la Barcelona.

— Îl voi suna ceva mai târziu în cursul acestei dimineţi. Dar aveţi grijă să mă ţineţi la curent cu tot ce puneţi la cale. Cu absolut tot.

— Da, sir, spuse William conştient de faptul că acest lucru nu era posibil decât dacă Ross îl informa pe el cu absolut tot ce punea la cale.

— Restul, cu ce v-aţi ocupat în timp ce ISD Warwick şi ID Hogan cutreierau Europa fără griji pe banii contribuabililor? Hai să începem cu tine ofiţer Pankhurst!

— Darren Carter încă lucrează ca om de pază la Eve Club şi în afară de faptul că mai fumează iarbă pe câte o alee dosnică nu prea am pentru ce să mă leg de el. Deşi când i se dezleagă limba după câteva halbe, spune că el crede că a scăpat de acuzaţii.

— Şi proprietarul clubului? Care e vinovat în egală măsură.

— A făcut cerere pentru prelungirea licenţei de alcool până la ora două după miezul nopţii.

— Stai de vorbă cu magistratul local şi asigură-te că respinge cererea. Dacă întreabă de ce, spune-i să-mi dea un telefon.

— Aşa voi face, spuse Rebecca şi făcu o notă.

— Să mă fac bine înţeles, ofiţer Pankhurst, continuă Hawk cu privirea concentrată asupra Rebeccăi. Nu voi fi mulţumit până când nu se închide clubul şi cei doi criminali nu ajung la închisoare.

— Da, sir, spuse Rebecca fără a mai lua notă de data asta.

— SD Adaja, ai veşti mai bune?

— Da şi nu, sir. Sleeman încă dă bani cu împrumut cu dobânzi exorbitante şi ameninţă cu clauza nescrisă în cazul în care plata nu se face la timp. Dar nu prea avem cum interveni în această privinţă.

— De ce nu?

— Fiecare victimă pe care am interogat-o fie a tăcut ca peştele, fie a negat că ar fi auzit de Sleeman. Chiar şi cel care de curând a pierdut un deget.

— Se pare că se tem mai tare de Sleeman decât se tem de noi, spuse Ross.

— Nimeni nu-i poate învinovăţi, a fost de părere William.

— Ai reuşit să descoperi câte ceva în privinţa celor trei care au dispărut?

— Nu, sir. Nicio urmă. Dar asta nu-i împiedică pe mardeiaşii lui Sleeman să bată în uşa văduvelor când vine scadenţa următoarei plăţi şi să ia şi ultima leţcaie de la ele.

— Poate una dintre văduve va deveni mai cooperantă pe viitor, sugeră Hawk.

— N-aş fi prea optimist în această privinţă, sir. Ori de câte ori e menţionat numele lui Sleeman, toate susţin că n-au auzit de el.

— Atunci singura noastră speranţă este să-l prindem înainte să mai dispară o nouă victimă.

— Uşor de spus dar mai greu de făcut, sir. Următoarea victimă poate fi oricare dintre zeci de persoane, continuă Paul uitându-se pe o lungă listă cu nume. Şi am doar trei detectivi care să mă ajute, dintre care unul abia a intrat în poliţie.

— Nu veni cu scuze legate de lipsa de personal. Vreau ca până la Crăciun, Sleeman şi brutele lui să fie laolaltă într-o celulă.

Paul a rămas cu capul plecat.

— Jackie, e rândul tău. Ce mai face craiul nostru? Femeia pe care are de gând să o escrocheze a văzut în cele din urmă adevărul?

— Din păcate nu, sir. Tocmai a devenit doamna Pugh săptămâna trecută în cadrul unei ceremonii la care au fost de faţă foarte puţine persoane şi care s-a ţinut la primăria din Chelsea. În dimineaţa următoare s-au urcat în avion spre Cape Town pentru luna de miere. Să nu fiţi surprins dacă în câteva săptămâni nu se întoarce ca văduv îndurerat dar mult mai bogat şi care nu poartă doliu.

— Presupun că l-ai informat pe omologul tău de la Cape Town şi i-ai cerut să stea cu ochii pe Pugh.

— Mi-a luat o săptămână să aflu cine ar putea fi persoana de contact. Când în sfârşit am reuşit mi-a spus că în prezent are patruzeci şi nouă de crime nerezolvate, aşa că nu are prea mult timp să-şi facă griji pentru ce s-ar putea întâmpla în viitor. Mi-a

spus că mă va suna când va afla ceva. De atunci nu am primit nicio veste de la el.

— Nu sună promiţător, spuse William.

— Poate ar trebui să pleci la Cape Town ca să stai de vorbă cu doamna Pugh şi să o avertizezi că s-ar putea ca luna de miere să fie foarte scurtă şi că n-ar trebui să-şi facă speranţe că vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, spuse Ross.

— Dacă Jackie ar face asta poţi fi sigur că Pugh ar da poliţia metropolitană în judecată şi ar comite o crimă pentru care nu l-am putea acuza.

— Foarte amuzant, inspector-şef, spuse Hawk. Oricum nu avem resurse pentru a-i permite lui Jackie să se plimbe până la Cape Town.

— Şi-atunci ce facem? dori Jackie să ştie.

— Deocamdată aşteptăm. Dacă se întorc amândoi la Londra redeschizi dosarul.

— Şi dacă nu?

— Îţi vom găsi un alt caz, spuse William.

— Şi în cele din urmă să ne întoarcem atenţia către Ron Abbott şi Terry Roach, îi îndemnă comandantul. Ceva veşti în privinţa asta, Ross?

— Nu prea, în afară de ceea ce ştiţi, sir. Cele două familii sunt încă la cuţite. Mă tem că nu va trece mult şi va izbucni războiul între ele.

— Nu putem permite asta. Nici măcar pentru că ar da presei motiv să scrie despre zone în care nu poţi circula şi că nu sunt destui oameni la patrulare. William, având în vedere că celelalte trei cazuri par să fie în aşteptare şi că ID Hogan va pleca curând, sunt de părere că ar trebui să preiei dosarele lui Abbott şi Roach.

— În defavoarea operaţiunii Capodopera? Pentru că Ross ca şi mine de altfel suntem încrezători că vom avea un plan prin care să-l

aducem pe Faulkner înapoi în Anglia astfel încât să facă cei zece ani de închisoare.

— Plus cât va adăuga tribunalul pentru ultima evadare.

— Nu suntem vânători de recompense. Trebuie să mă convingeţi că aveţi mai mult de juma-juma şanse de reuşită mai înainte de a mă gândi măcar să iau în considerare ideea de a aproba operaţiunea.

— Azi am întâlnire cu un reprezentant al companiei care a fabricat uşa metalică de la biroul lui Faulkner. S-ar putea să se schimbe situaţia, îi informă Ross.

— Dacă îţi vor spune cum să deschizi uşa atunci îţi fac cinste cu o halbă.

— Dar mie mi-aţi dat doar o jumătate după succesul cu Calul Troian, se plânse Paul.

— Mai mult decât ai meritat, remarcă William, mai ales pentru că ai petrecut cea mai mare parte a serii la urgenţă cu o gleznă scrântită.

Restul echipei a început să lovească în masă cu palmele în timp ce Paul, aşa cum se cuvenea, avea aerul celui pedepsit. A fost salvat de intrarea precipitată a secretarei comandantului.

— O femeie a fost asasinată în South Kensington. Se solicită prezenţa Yarduluui.

— Angela, spune-le să cheme pentru investigaţii echipele criminalistice locale pentru a se ocupa de caz. Nu îşi dau seama că avem suficiente probleme?

— Bineînţeles că ştiu sir, dar femeia a fost descoperită având un cuţit de bucătărie zimţat înfipt în gât.

— Roach, spuseră la unison William şi Hogan pe când au sărit amândoi în picioare.

— Spune-le că pornim, o îndemnă William. Jackie, pregăteşte o maşină de patrulă să aştepte la intrare şi spune-i ofiţerului de

serviciu să mă contacteze prin radio şi să mă informeze mai înainte de a ajunge la faţa locului.

Ross şi William au pornit în fugă spre uşă, când deodată William s-a oprit şi s-a adresat lui Paul:

— Paul, lansează o alertă generală pentru Terry Roach cu avertismentul că este înarmat şi periculos. Nu poate fi departe de scena atacului, dar mai ales în acest caz nu vor fi primele patruzeci şi opt de ore cruciale ci cele patruzeci şi opt de minute. Dacă nu-l arestăm mai înainte de a se întoarce în East End va avea un alibi de fier cu zeci de martori care vor jura că nu a pus piciorul mai departe de Whitechapel toată ziua.

Paul a ridicat receptorul celui mai apropiat telefon în timp ce William a ieşit în grabă din încăpere şi a pornit pe coridor. Ross dispăruse deja din vedere. A pornit pe scări spre parter sărind câte două trepte odată căci nu voia să se bazeze pe capriciile ascensorului. Când a ajuns la parter Danny oprea maşina în faţa intrării. William a împins uşa rotativă pe când Ross urca în maşină. A urcat şi William şi maşina a accelerat înainte ca William să închidă portiera.

Au ţâşnit din curtea Yardului cu sirenele vuind. Danny trecu pe roşu chiar la colţul cu Victoria Street şi din cauza asta mai mulţi şoferi au frânat brusc şi claxoanele nu mai conteneau furioase.

— Avem locaţia exactă? întrebă William ţinându-se cu ambele mâini de scaunul din faţă.

— Prince Albert Crescent, spuse Danny în timp ce goneau trecând de Palace Theatre spre Hyde Park Corner.

Câteva maşini au tras mai pe dreapta şi spre stânga lăsând drum liber pentru maşina pe care o văzuseră în oglinda retrovizoare.

Primul gând al lui William a fost că Fitzmolean era pe Prince Albert Crescent. A încercat să alunge gândul. Radioul a început să zumzăie şi William l-a luat în mână.

— Inspector-şef Warwick.

— Inspector Preston, sir. Sunt ofiţerul de serviciu la West End Central. SD Roycroft tocmai a sunat şi mi-a spus că doriţi să fiţi informat imediat.

— Exact.

— Unei femei tinere i s-a tăiat gâtul în Prince Albert Crescent. Mie îmi pare că a fost crimă cu premeditare şi criminalul îşi cunoştea victima.

— Îi cunoaşteţi identitatea?

— Nu, sir. Un trecător a văzut o maşină oprind lângă ea şi un bărbat masiv purtând un ciorap pe faţă a sărit şi a tăiat-o pe faţă de câteva ori mai înainte de a-i tăia gâtul. A urcat apoi în maşina care a pornit în mare viteză. Totul a durat câteva secunde.

— A luat cineva numărul maşinii?

— SD Adaja mi-a pus aceeaşi întrebare dar tot ce ştim este că martorul era aproape convins că era vorba de un BMW.

— Poţi să-mi faci o descriere a femeii?

— Nu e uşor, sir. A fost desfigurată rău.

— Culoare pielii, vârstă?

— Caucaziană, treizeci şi un pic.

William simţea inima bătându-i cu putere.

— Arma? întrebă din nou William în timp ce Danny continua drumul său şerpuit prin trafic.

— Un cuţit mic de bucătărie cu lama zimţată. L-a lăsat înfipt în gât. Pare că a vrut să ne spună cine a comis crima.

— Chiar a vrut, spuse William auzind o altă sirenă în depărtare.

— Nu lăsa niciun medic în apropierea cadavrului mai înainte să ajung eu acolo.

— Înţeles, sir.

Pe când Danny trecea pe lângă Harrods ca săgeata, pietonii întorceau capetele uitându-se miraţi şi pe când se apropiau William spuse o rugăciune în gând încercând să se convingă pe sine că reacţiona exagerat. Într-un final Danny a frânat uşor şi a cotit pe

Prince Albert Crescent, vitezometrul indicând cincizeci de mile la oră. Au observat imediat numărul mare de poliţişti aflaţi cam la o sută de yarzi distanţă. O mulţime de curioşi se zgâiau de pe trotuar din ambele părţi ale străzii.

Danny a oprit făcând frânele să scrâşnească la doar câţiva paşi de banda pusă de poliţie care înconjura locul crimei.

William a fost primul care a sărit din maşină. A trecut pe sub bandă şi a alergat către trupul lipsit de viaţă zăcând într-o baltă de sânge pe trotuar. Când s-a apropiat a căzut pe trotuar în genunchi strigând:

— NU!

O secundă mai târziu Ross a ajuns alături de el. Când a văzut despre cine era vorba l-a cuprins un spasm de greaţă violent.

Inspectorul Preston era uimit văzând doi ofiţeri experimentaţi reacţionând de parcă se aflau în faţa primului caz de crimă din cariera lor.

— Ştiţi cine este? a întrebat el.

— Da, spuse el, luându-şi soţia în braţe. Şi am să-l omor.

Capitolul 22

William îşi dorise dintotdeauna să o ducă pe Beth la Paris pentru un weekend prelungit. Vorbiseră adesea despre dorinţa de a vizita Louvre, Musée d'Orsey şi desigur Musée Rodin. Se gândeau să caşte gura pe la vitrine pe Rue de Rivoli, poate să şi cumpere un tablou de la un artist stradal din Montmartre, rememorând povestioara despre femeia din America care cumpărase un tablou de Picasso pentru doar câţiva franci doar pentru că îi plăcuse tabloul.

Ar fi luat un vapor şi ar fi făcut o plimbare pe Sena, ar fi băut ceva mai mult vin şi s-ar fi bucurat de un coq au vin, ar fi gustat din platoul cu brânzeturi cum nu mai există nicăieri altundeva în lume, apoi s-ar fi întors la pensiunea lor de pe malul stâng. S-ar fi împotrivit dorinţei de a urca în Turnul Eiffel apoi ar fi cedat şi s-ar fi alăturat mulţimii de turişti urcând într-un lift aglomerat pentru a se bucura de priveliştea oferită asupra celui mai romantic oraş de pe lume. Dar nu în acel weekend.

După ce a coborât în Gare de Nord, William a pornit în căutarea unui taxi. Apoi a dat şoferului adresa de undeva de la marginea Parisului şi după douăzeci de minute a ajuns în faţa bisericii Sfânta Maria Fecioara. A plătit cei cincizeci de franci şi s-a alăturat grupului nu foarte numeros de persoane îndoliate care se îndrepta pe o cărăruie spre uşa dinspre est a bisericii.

Primele trei rânduri erau ocupate de un grup de femei foarte elegante cum nu mai văzuse William vreodată. A pornit cu paşi domoli pe culoarul dintre scaune şi apoi s-a aşezat pe bancă alături de prietenul său al cărui cap era plecat în rugăciune.

Când ceasul din turn a bătut ora, a intrat şi preotul care a mers până în faţa altarului. Apoi a oficiat serviciul religios cu un aer de demnitate calmă şi în ciuda faptului că nu înţelegea fiecare cuvânt,

franceza lui de nivel de şcolar îi permitea să urmărească ceremonia şi chiar discursul în memoria decedatei ţinut de un domn mai vârstnic despre care William bănuia că este un vechi prieten de familie.

După ce serviciul religios a luat sfârşit s-au adunat toţi în curtea bisericii. Pe când sicriul era coborât în mormânt William se gândea cu uşurare că nimeni din cei prezenţi acolo nu o văzuseră zăcând pe trotuar la câteva minute după ce murise şi că şi-o puteau aminti ca pe femeia frumoasă ce fusese în viaţă. Singura mare binecuvântare fusese aceea că fiica ei născută prematur supravieţuise. Probabil că asta nu s-ar fi întâmplat dacă Roach ar fi ştiut că soţia lui Ross Hogan era însărcinată.

Preotul a făcut semnul crucii şi i-a binecuvântat pe cei prezenţi după care fetele s-au aliniat şi l-au sărutat pe Ross pe amândoi obrajii dându-i astfel dovada afecţiunii pe care o împărtăşeau pentru singura femeie pe care Ross o iubise vreodată.

William a fost printre cei din urmă care şi-a prezentat condoleanţele şi i-a fost greu să-şi exprime sentimentele în cuvinte. Poliţistul cinic şi dârz a izbucnit în lacrimi când William l-a îmbrăţişat şi a spus un simplu:

— Regret nespus!

— N-o să mă vezi câteva zile, îi spuse Ross. Am câteva treburi de rezolvat. Mă întorc imediat ce le-am încheiat.

În taxi, înapoi pe drumul de întoarcere spre gară, William se gândea la acele cuvinte. Apoi i-au revenit în minte în tren spre aeroport ca şi în timpul zborului spre Heathrow. Se temea că Ross avea să intre iar sub acoperire şi nu avea de gând să împărtăşească detaliile nici cu el şi nici cu şeful lor.

***

Ross intenţionase să ia primul zbor spre Londra, căci nu voia să piardă niciun moment în ducerea la capăt a planului pe care şi-l făcuse. Şi aşa ar fi procedat dacă nu ar fi fost împiedicat de domnul mai vârstnic, cel care adusese omagiul la înmormântare şi din care el nu înţelesese nici măcar un cuvânt.

— Scuzaţi-mă domnule Hogan! Numele meu este Pierre Monderan, spuse domnul, cu un uşor accent. Am fost consilierul financiar al soţiei dumneavoastră.

Îi oferi lui Ross o carte de vizită cu textul în relief, apoi continuă:

— Sper că putem să luăm loc undeva şi să stăm de vorbă. Ceea ce am de spus va dura doar câteva minute.

— M-aş fi bucurat să pot să înţeleg cuvintele calde rostite de dumneavoastră despre Jo, spuse Ross şi se aşeză pe bancă alături de domnul Monderan. Este evident că prietenele ei le-au primit cu recunoştinţă.

— Sunteţi amabil!

Domnul Monderan scoase un plic din buzunarul sacoului şi i-l înmână lui Ross.

— Am tradus omagiul. Am avut o mare admiraţie pentru soţia dumneavoastră şi m-am gândit că poate veţi dori să citiţi ceea ce am spus, cândva când veţi dori. Decesul timpuriu al soţiei dumneavoastră mi-a lăsat o ultimă îndatorire de îndeplinit. De ceva timp mă ocup de situaţia financiară a Josphinei aşa cum fac şi pentru celelalte fete din sindicat.

— Sindicat?

— Este vorba de o companie cu participaţie comună înregistrată pe numele de The Vestal Virgins. Sunt douăsprezece acţionare în total şi fiecare dintre ele a investit lunar câte zece mii de franci în această afacere comună pe care eu o administrez în numele lor. Şi veţi vedea că o fac cu succes. Ideea a fost că atunci când venea timpul ca ele să se retragă să aibă suficiente resurse financiare ca să nu-şi facă griji în privinţa viitorului. Din păcate Josephine nu va

beneficia din ceea ce vei putea numi, după părerea mea, bani albi pentru zile negre. Ca cea mai apropiată rudă a ei aceşti bani vă revin dumneavoastră.

Spunând asta scoase din buzunar un alt plic pe care i-l dădu lui Ross.

— Dar familia ei? Prietenele? Nu ar trebui ca ei să aibă întâietate?

— N-a vorbit niciodată despre familie şi permiteţi-mi să spun că prietenele ei nu au nevoie de aceşti bani.

— Poate o asociaţie de caritate? insistă Ross, evitând să deschidă plicul.

— Nu eu trebuie să iau această decizie. Dacă aţi fi clientul meu v-aş reaminti cu respectul cuvenit că aveţi o fiică care ar putea să se bucure de atitudinea prudentă a mamei sale.

Fără a mai spune un alt cuvânt domnul Monderan s-a ridicat, l-a salutat pe Ross cu o înclinare a capului şi a plecat după ce îşi îndeplinise îndatorirea.

Ross a privit plicul închis şi a trăit un sentiment de vinovăţie pentru că nu se gândise la viitorul fiicei sale. După o vreme a deschis plicul şi a scos un cec pe numele lui Ross Hogan QGM. A zâmbit aducându-şi aminte cum insistase Jo de câteva ori să-i povestească în ce condiţii fusese recompensat cu medalia QGM. Reuşise cu abilitate să ocolească subiectul.

A privit cecul şi a fost nevoie să se uite la zerouri de trei ori pentru a-şi da seama că pentru prima oară în viaţă era un om bogat. Deşi în realitate se simţea un om sărac şi ar fi rupt cecul fără a sta pe gânduri dacă asta ar fi adus-o înapoi pe Jo.

***

În acea seară când William s-a întors acasă, Beth nu l-a mai întrebat în ce oraş îşi petrecuse ziua pentru că deja ştia. Iniţial îşi dorise să îl însoţească şi aşa ar fi stat lucrurile dacă Artemisia nu ar

fi făcut varicelă ceea ce însemna că Peter avea să urmeze şi el, aşa cum se întâmpla de obicei. Dar întreaga zi, Josephine fusese în gândurile ei.

Tocmai se pregătea să le citească gemenilor povestea de seară când a auzit uşa de la intrare. A coborât în grabă la parter şi l-a văzut pe William atârnându-şi haina în cuier. S-au îmbrăţişat şi au rămas aşa pentru un timp.

— Ce face Artemisia? întrebă el în cele din urmă.

— E mai bine, dar acum e Peter cel care nu se simte bine, aşa cum ne aşteptam. Speră să le citeşti o poveste înainte de culcare.

— Sigur şi apoi la cină îţi voi povesti tot ce s-a întâmplat la Paris.

Deşi încă nu se hotărâse cât de mult îi va spune.

Cu paşii unui om sleit de puteri William a pornit în sus pe scări dar s-a înviorat în momentul în care a intrat în camera copiilor şi aceştia au sărit din pat şi i s-au agăţat fiecare de câte un picior. Gândurile lui s-au îndreptat din nou către Ross şi la ziua în care fiica sa îi va aduce bucurie. Gândurile i-au fost întrerupte nemilos atunci când Artemisia îi spuse:

— Am ajuns la capitolul trei şi vrem să aflăm ce se va mai întâmpla cu ofiţerul Plod.

Îi zâmbi bucuros văzând că petele se mai estompaseră, dar se încruntă uşor când văzu că acestea tocmai începuseră să apară la Peter.

— Să nu uitaţi că ofiţerul Plod le spune mereu copiilor săi să nu se scarpine pe bubiţe.

Peter a încuviinţat din cap şi William a deschis cartea.

— Unde am rămas?

— Ofiţerului Plod tocmai i s-a cerut să meargă la conac, spuse Artemisia fără întârziere.

— Vă amintiţi ce lipseşte din casă?

— Un colier de perle ce aparţine lui lady Doubtful.

— Şi cum se numeşte soţia ofiţerului Plod?

— Beryl, spuse Artemisia. Şi crede că el ar trebui să fie inspector.

William încuviinţă din cap şi începu să citească.

— Când ofiţerul Plod a ajuns la conac şi-a sprijinit bicicleta de şopron şi s-a alăturat celorlalţi poliţişti care se aflau pe domeniu şi începuseră să caute indicii. Avea îndoieli că vor găsi ceva căci era convins că era vorba de o treabă din interior.

— Ce-nseamnă asta? dori Peter să ştie.

— Ofiţerul Plod crede că cineva care trăieşte şi munceşte în acea casă a furat colierul.

— Cine? întrebă Artemisia.

— N-am nici cea mai mică idee, spuse William înăbuşind un căscat şi întorcând pagina.

— Dar eşti detectiv, tati! Trebuie să ştii! continuă Artemisia cu logica incontestabilă a copiilor.

— Ofiţerul Plod a observat că uşa de la intrarea principală în conac era deschisă, continuă William fără să răspundă şi a văzut cum o fată de la bucătărie care lucra de mulţi ani pentru familia Doubtful era însoţită de inspectorul Watchit afară din conac. Inspectorul părea foarte mulţumit de sine. Plod s-a încruntat. Ştia că Elsie n-ar fi furat nici măcar o ciocolată sau un biscuit ca să nu mai vorbim de un colier de perle. Trebuia să meargă la secţie şi să-l aducă pe Watchit pe drumul cel bun mai înainte de a o acuza pe biata fată de o fărădelege pe care nu o comisese. I-a lăsat pe băieţi să-şi vadă de treburile lor şi a pornit înapoi spre locul unde lăsase bicicleta. Tocmai se pregătea să-şi pună casca când a observat o dubă de pescărie apropiindu-se pentru a face o livrare. Plod a fost surprins să vadă că domnul Nettles a parcat duba chiar la intrarea principală şi nu în spate la uşa bucătăriei. Nettles a coborât şi a pornit pe treptele de la intrarea în bucătărie a cărei uşă a fost deschisă chiar de doamna Doubtful asta mai înainte ca acesta să apese pe sonerie. Doamna i-a dat vânzătorului de peşte o cutie mare din carton apoi a dispărut în grabă în casă. „Oare de ce nu s-a dus

Nettles la intrarea pentru personal ca să livreze peştele aşa cum face în fiecare zi de vineri”, s-a mirat Plod.

N-avea nicio noimă, aşa că a hotărât să facă cercetări. Porni cu paşi lenţi spre dubă către partea în care domnul Nettles lăsase cutia pe locul pasagerului şi se pregătea să pornească. Plod bătu în geam şi întrebă?

— Ce pui la cale flăcău?

Nettles întoarse capul roşu ca un semafor. Apoi a rotit cheia în contact, a băgat în viteza a treia şi a ţâşnit către poartă. Plod a fugit pe scări spre intrarea de serviciu şi a bătut cu putere în uşă. Când a apărut majordomul i-a cerut să închidă poarta acţionată electric. Majordomul a apăsat un buton chiar la timp astfel încât Nettles a fost împiedicat să fugă.

— Cred că e suficient pentru astă seară.

— Nu, tati! se împotriviră Artemisia şi Peter la unison.

— Bine, fie! Doar câteva pagini. Ceilalţi trei poliţişti au înconjurat de îndată duba în timp ce Plod deschidea uşa de pe partea pasagerului şi luă cutia din carton. O deschise şi observă că era plină cu cochilii de stridie. Luă una dintre ele şi o deschise. Găsi o perlă în interior. Plod ştia că perlele se găsesc pe fundul oceanului şi nu în cutii de carton.

Telefonul de pe hol a început să sune. William puse cartea jos şi spuse:

— Beth, poţi să răspunzi tu? Domnul Plod e pe cale să aresteze un infractor.

Privi spre copii şi continuă:

— L-a arestat neîntârziat pe Nettles şi le-a cerut la doi dintre agenţi să-l ducă la secţie împreună cu dovezile.

— Şi ce-i spun inspectorului Watchit dacă mă întreabă ce faci?

— Spune-i că eu voi face o vizită la conac şi voi aresta adevăratul vinovat. Şi s-ar putea să fie uimit să afle că adevăratul vinovat...

A fost întrerupt de Beth care a apărut în cadrul uşii spunând:

— James este la telefon.

— James?

— James Buchanan, te sună din New York.

— Mami va continua să vă citească în timp ce eu voi vorbi la telefon.

— Dar aşa nu vei şti pe cine a arestat domnul Plod, se plânse Artemisia.

— Sunt sigur că mami îmi va spune.

William se dădu jos din pat şi părăsi încăperea dând cartea pe un telefon.

— Ce surpriză plăcută! exclamă mai înainte ca James să poată spune o vorbă.

— Poate nu va mai fi la fel de plăcută când vă voi spune motivul pentru care am sunat. Am nevoie de sfatul dumneavoastră într-o situaţie jenantă.

— Sunt la dispoziţia ta.

— Tocmai am descoperit că cel mai apropiat prieten al meu de la Choate a pus pe altcineva să dea examenul în locul său pentru Harvard.

— Dovada?

— Mai întâi mi-a cerut mie să-l ajut dar am refuzat. Când s-au făcut publice numele candidaţilor care au reuşit am fost surprins că prietenul meu se afla printre primii şase din fruntea listei.

— Ceea ce înseamnă că altcineva a pierdut examenul, o persoană la care toată lumea din clasa ta se aştepta să câştige un loc.

— Aveţi dreptate. Şi vă pot spune şi numele. Este un băiat cu bursă care provine dintr-o familie monoparentală şi care niciodată nu are bani.

— Şi vrei să ştii dacă trebuie să comunici bănuielile tale unei persoane cu autoritate.

— Da. Eram curios să aflu cum aţi proceda dumneavoastră dacă v-aţi afla într-o astfel de dilemă.

William a rămas tăcut îndelung astfel încât James a întrebat în cele din urmă:

— Sir, mai sunteţi pe fir?

— Da, sunt. Trebuie să mărturisesc, am fost într-o situaţie asemănătoare pe vremea când eram la şcoală. L-am prins pe un prieten, nu cel mai bun prieten al meu, că fură din magazinul de dulciuri al şcolii.

— Şi i-aţi spus directorului?

— Da, în cele din urmă i-am spus. Dar nu trece o zi fără a mă întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să mă prefac că nu văd.

— De ce? Este evident că aţi făcut ceea ce trebuia.

— În semestrul următor a fost mutat la altă şcoală şi un an mai târziu a fost exmatriculat pentru că lua droguri.

— Şi aţi suferit de pe urma consecinţelor?

— Nu am devenit preferatul colegilor care m-au catalogat drept trădător şi pârâcios, spunându-mi asta în faţă uneori.

— Dar nu v-a păsat prea mult.

— Şi s-a mai întâmplat ceva asemănător, nu de mult. A trebuit să investighez un coleg care a fost împreună cu mine şi la şcoala de poliţie. Era bănuit că acceptă mită de la un baron al drogurilor care acţiona în zona supravegheată de el. În cazul lui a fost mai greu.

— Aţi reuşit să adunaţi suficiente dovezi pentru a-l aresta?

— Mai multe decât era necesar. În acest moment ispăşeşte o lungă condamnare fapt pentru care nu am devenit mai plăcut colegilor mei, din nou, dar dacă te gândeşti la cum să-ţi faci datoria atunci nu poţi face anume legi pentru prieteni şi altele pentru ceilalţi sau mai ales, şi asta e şi mai rău, pentru cei pe care nu-i placi.

— O să cer să fiu primit la director chiar mâine-dimineaţă şi am să-i spun care sunt reţinerile şi îndoielile mele.

— Îndoielile nu constituie dovezi dar în mod cert va fi un test pentru busola sa morală, mai ales în ceea ce priveşte acest caz.

— De ce mai ales în acest caz?

— Este vorba despre viitorul a doi tineri şi vieţile lor vor fi afectate pentru totdeauna de hotărârea pe care o va lua directorul. Oricare va fi rezultatul, te rog să mă ţii la curent.

— Aşa voi face, sir. Vă las să vă întoarceţi la domnul Plod pentru că Beth mi-a spus că era pe cale să aresteze un infractor.

— Da, dar există şi o altă surpriză la final. Mai am o întrebare, James: pot presupune că ai primit un loc la Harvard?

— Da, sir. Am câştigat o bursă John Quincy Adams cu posibilitate de studiu şi cercetare.

— Da, iată un om care nu ar fi închis ochii.

***

— Există informaţii apărute după călătoria la Paris pe care ar trebui să le cunosc? întrebă Hawk.

— Ross a reuşit cumva să reziste la înmormântare dar sunt cam îngrijorat în legătură cu ce mi-a spus după ce s-a încheiat serviciul funebru.

— Lămureşte-mă!

— În taxi în drum spre Gare du Nord mi-am notat cuvânt cu cuvânt tot ce a spus.

A deschis carnetul şi a citit:

— N-o să ne vedem câteva zile. Am câteva treburi de rezolvat. Mă întorc imediat ce le-am rezolvat.

— Treburile de rezolvat nu poate însemna decât Faulkner. Ai vreo idee despre ce intenţionează să facă în următoarele zile?

— Presupun că intenţionează să-l omoare pe Roach.

— Şi cine îl poate învinovăţi pentru asta? spuse în barbă comandantul.

— Dar nu va fi o treabă uşoară, nici măcar pentru cineva atât de bine pregătit precum Ross, spuse William fără a lua în seamă comentariul lui Hawk.

— Nu uita că timp de patru ani a fost în SAS, patru ani cu echipa de anihilare şi în ultimii trei ani a lucrat sub acoperire. Nu cred că ar exista mulţi mai bine pregătiţi pentru a ucide pe cineva.

— Sunt de părere că ar trebui să-l chem înapoi aici şi astfel să previn orice fel de urmări.

— De acord. Dar pentru a-l împiedica să comită o faptă pe care mai târziu o va regreta mai întâi va trebui să-l găseşti. Dacă reuşeşte să-l ucidă pe Roach, ei bine atunci vom avea o problemă şi mai mare.

— Anume?

— Se va întoarce la muncă în câteva zile şi va spune că a fost în doliu sau că a avut grijă de fiica sa dar că vrea să continue treaba cu Faulkner şi să-l trimită pe acesta după gratii. Dar nu va avea decât un singur gând: cum să-l omoare.

Capitolul 23

Vagabondul păşea domol pe drum împingând o vechitură de căruţ. Un rest de ţigară îi atârna în colţul gurii. Purta o manta militară veche care aproape atingea pământul şi pe ea erau prinse patru medalii – singurele elemente reale din deghizarea sa – care voiau să spună că era un veteran dintr-un război de mult uitat. Părul închis la culoare era încâlcit şi ieşea de sub căciula de lână care într-o altă viaţă părea să fi fost o husă pentru ceainic. Omul era neras şi mirosul i se putea simţi de la câţiva paşi. Înregistra diversele reacţii pe care le primea de la cei care treceau pe lângă el: compasiune, în special din partea femeilor; repulsie, mai ales din partea tinerilor tatuaţi şi mai erau şi unii care îi ofereau câte o monedă de o liră pentru a-şi linişti sentimentul de vinovăţie.

S-a apropiat de o cârciumă din care răzbătea la vibraţii înalte „I Can't Get No Satisfaction". Nu vă îngrijoraţi le promise în gând celor de dinăuntru, este doar o chestiune de timp.

Pe când trecea prin faţa cârciumii, îi urmări din priviri pe cei doi mardeiaşi cărora li se ceruse să stea la uşă pentru a nu permite niciunui intrus să deranjeze petrecerea cu ocazia zilei de naştere a băiatului. Pe unul dintre ei îl arestase cu câţiva ani în urmă, dar omul nu aruncă nicio privire către javra bătrână care trecea prin faţa lui. Dacă ar fi aruncat o privire în căruţ tot ce ar fi văzut era pachetul rupt de fulgi de porumb, o cutie deformată care odată conţinuse „cei mai buni biscuiţi din turtă dulce de Edinburgh", o cutie goală de Kleenex şi un pachet de Marlboro cu un muc de ţigară iţindu-se din el. Într-un colţ erau îngrămădite câteva pături roase, jerpelite care ar fi fost refuzate de Oxfam[11]. Când a ajuns la un semafor a apăsat pe buton aşteptând să apară imaginea omuleţului

11 Confederaţie de organizaţii caritabile din Marea Britanie.

verde mai înainte de a porni să traverseze. A continuat să meargă cu acelaşi pas domol până când a ajuns la o intersecţie: era linia de demarcaţie care în mod neoficial trasa graniţa dintre cele două imperii controlate de membrii familiei Roach pe de o parte şi cei ai familiei Abbott pe de altă parte. Doi tineri cu atitudine agresivă patrulau pe trotuarul aflat de cealaltă parte pentru a se asigura că niciun membru al grupării Roach nu intra pe teritoriul controlat de Abbott. Vagabondul s-a oprit şi a cerut un foc unuia dintre ei.

— Cară-te, băşinos bătrân! a venit răspunsul prompt.

Aşa că omul a plecat. A continuat să meargă până a ajuns la o alee întunecată pe care ar fi ocolit-o şi cei mai înflăcăraţi tineri îndrăgostiţi şi pe care poliţiştii nu se aventurau după lăsarea întunericului.

A împins căruţul până la jumătatea aleii apoi cercetând în jur pentru a se asigura că nimeni nu-i dădea atenţie îşi scoase căciula ca o husă de ceainic şi o puse în buzunarul mantalei pe care o împături şi o vârî sub pături. Părul era încă încâlcit, faţa nerasă, mirosul încă deranja, dar bărbatul cu un trening de culoare închisă şi purtând pantofi sport de aceeaşi culoare se îndreptă de spate ajungând la înălţimea sa firească şi privi încă o dată de-a lungul aleii. Nici măcar o pisică vagaboandă nu se afla acolo să-l urmărească.

Căută în pachetul de fulgi de porumb şi scoase patul unei puşti. Apoi scoase capacul cutiei de biscuiţi şi luă de acolo un mic telescop pentru vedere pe timp de noapte. În cele din urmă desfăcu mânerul căruciorului, îl bătu uşor în vârf şi din el căzu un butoiaş perfect ajustat. A durat doar câteva momente pentru a asambla o armă cu lunetă Remington M40. Nu ar fi ales-o dacă ar fi fost după el dar era modelul preferat de Ron Abbott. În cele din urmă luă pachetul de ţigări Marlboro şi îl puse în buzunarul pantalonilor de trening. A pornit în pas vioi spre clădirea din capătul aleii şi ajungând acolo a început să urce pe burlanul din spate cu agilitatea unui spărgător, rememorând asediul asupra Ambasadei Iraniene unde participase

ca tânăr caporal membru al trupelor SAS fapt pentru care fusese menţionat ulterior în rapoarte.

Când a ajuns la ultimul nivel, a privit în jos încă o dată pentru a fi sigur că nu-l văzuse nimeni. Îşi alesese punctul de observaţie cu mare atenţie; doar un vechi depozit îl depăşea în înălţime şi acesta se închidea la ora şase în fiecare seară.

S-a căţărat pe acoperiş, apoi s-a târât domol către cealaltă parte unde a studiat spaţiul dintre cele două clădiri. Distanţa era cam de trei metri douăzeci şi cinci şi îl despărţea de punctul ales pentru observaţie. Exersase săritura de câteva ori cu arma agăţată de umăr şi sărise cu puţin peste patru metri douăzeci.

A făcut câţiva paşi înapoi apoi s-a ghemuit pentru o clipă după care a ţâşnit şi a pornit în fugă spre marginea clădirii, atingând viteza maximă pe ultima porţiune. Având câţiva centimetri în avantajul său a ţâşnit în aer asemenea unui atlet olimpic care ştie exact unde este pragul pentru elan şi a aterizat pe acoperişul clădirii vecine cu aproape un metru mai departe de margine. A îngenuncheat şi şi-a recăpătat suflul rămânând nemişcat până când bătăile inimii au revenit la cincizeci şi patru pe minut.

Apoi a pornit târâş spre marginea clădirii, dar nu a aruncat nicio privire în jos. Nu-i spusese niciodată colonelului Parker, fostul său comandant, că se temea de înălţimi. După câteva minute s-a ridicat pentru a privi în jur şi s-a declarat mulţumit. Alesese locul perfect. Se afla chiar deasupra apartamentului lui Ron Abbott şi aşa cum descoperise fără greutate, Abbott era un om care ţinea la obiceiurile lui. Cei din SAS considerau acest obicei absolut mortal pentru că transforma pe oricine într-o ţintă uşor de doborât de către duşman. Abbott îşi petrecea fiecare seară de joi împreună cu familia la cursele de câini din Romfor unde în mod obişnuit pierdeau din câştigurile lor necinstite. Apoi, în mod invariabil urma cina luată într-un club de noapte din zonă care nu se bucura de niciun renume

în privinţa bucătăriei sale. De obicei revenea acasă în jurul orei unu noaptea cel mai adesea cu o fată la braţ, chiar şi cu două uneori.

Un alt motiv pentru care Ross alesese acel loc era acela că-i oferea o perspectivă clară asupra cârciumii unde petrecerea aniversară era în plină desfăşurare. Era la o distanţă de două sute de metri – încadrându-se minunat în bătaia armei sale de mare precizie – în linie dreaptă.

A aşezat patul puştii uşor pe umărul său şi a fixat vizorul lunetei pe fruntea unuia dintre mardeiaşi. A ţinut arma în acea poziţie timp de două minute după care a coborât-o şi s-a destins.

Ross bănuia că avea să aştepte timp îndelungat până să apară ţinta. În fond era cea de a treizeci şi patra aniversare a lui. A luat pachetul de Marlboro din buzunar, a scos şase gloanţe perfect şlefuite pe care le-a aşezat în linie dreaptă asemenea unor soldaţi la paradă. Apoi s-a instalat comod şi a aşteptat, dar niciun moment nu şi-a pierdut concentrarea.

Primul petrecăreţ a ieşit din cârciumă imediat după miezul nopţii. Nu era o persoană pe care să o cunoască. Cel de-al doilea care a apărut pe trotuar câteva minute mai târziu a fost unchiul Stan care în ultimii douăzeci de ani intrase şi ieşise din închisoare de mai multe ori şi despre care se spunea că fusese pensionat de familie.

Ross a ridicat arma încă o dată şi a fixat vizorul pe fruntea unchiului Stan. A apăsat trăgaciul. S-a auzit un mic clic care i-a îngăduit lui Stan să-şi continue drumul într-o binecuvântată stare de ignoranţă faţă de faptul că fusese o ţintă de exerciţiu.

Deşi nu se aştepta ca ţinta să apară mai devreme de o oră, totuşi încărcă arma cu cele şase gloanţe. Pentru orice eventualitate.

În următoarea oră un şir de petrecăreţi turmentaţi au părăsit cârciuma şi au pornit cu paşi nesiguri spre casele lor. Şoferii de taxi evitau acea stradă chiar şi în miezul zilei.

Apoi, a apărut şi sărbătoritul. A ieşit clătinându-se însoţit de doi dintre tovarăşii săi care nici ei nu-i puteau fi de vreun folos având în vedere starea în care se aflau.

Calm, Ross a scos telefonul şi a format 999. Un operator a întrebat:

— Poliţia, pompierii sau salvarea?

Ross a răspuns hotărât:

— Poliţia.

În tot acest timp Terry Roach se împleticea spre un pervaz de care s-a prins pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Poliţia. Cu ce vă pot fi de ajutor?

— Pe Plumber's Road, în Whitechapel, are loc un schimb de focuri, spuse el încercând să respire de parcă alergase.

— Puteţi să-mi spuneţi...

Dar Ross a închis imediat telefonul. Avea să scape de el ceva mai târziu.

Şi-a aşezat patul armei pe umăr şi a susţinut ţeava neclintită cu mâna stângă. A fixat vizorul lunetei pe fruntea ţintei la fel cum procedase şi în Oman. La fel făcea şi în Whitechapel. A coborât vizorul spre genunchiul sărbătoritului în timp ce în urechi îi răsunau cuvintele bătrânului său sergent major: *„Concentrează-te, respiră normal şi apasă trăgaciul blând într-o singură mişcare, nu smuci."* Îndeplini ordinul şi glonţul fluieră prin aer către ţintă. Câteva secunde mai târziu Roach se prăbuşea la pământ chircit strângându-şi piciorul drept între mâini.

Aşa cum se aşteptase Ross cei doi tovarăşi ai săi au încercat să-l tragă înapoi în cârciumă. Ross a coborât vizorul uşor l-a fixat şi a tras pentru a doua oară. De data asta glonţul s-a îndreptat spre zona inghinală şi mişcarea bruscă a mâinilor lui Roach care au părăsit genunchiul şi s-au mutat la boaşe a fost dovada că ţinta fusese atinsă. Unul dintre tovarăşii lui Roach continua să-l tragă înapoi

spre cârciumă, ţipând după ajutor din toată puterea în vreme ce celălalt fugise în direcţie opusă.

Uşa cârciumii s-a deschis brusc şi un mare grup format din membrii familiei Roach a năvălit afară. Un deget s-a îndreptat în sus în direcţia lui Ross şi toţi cei care erau capabili să o facă au pornit peste drum spre el. Ross a ridicat arma pentru a treia oară a fixat-o dar fără a ţinti fruntea lui Roach pentru a-i pune capăt suferinţei ci câţiva centimetri mai jos. Cel de al treilea glonţ l-a lovit chiar deasupra mărului lui Adam, a trecut prin gât şi s-a înfipt în zidul cârciumii.

Ross a privit peste marginea acoperişului şi a văzut că la ferestrele apartamentelor de dedesubt se aprindeau luminile. Era interesat doar de un anume apartament şi câteva momente mai târziu dorinţa i-a fost împlinită.

A pus arma alături de cele trei cartuşe goale, s-a întors, a respirat adânc mai înainte de a porni în fugă pe acoperiş şi apoi s-a lansat din nou în aer. De data aceasta a sărit şi mai sus dar era explicabil. Nu mai căra o armă cu el. A aterizat în siguranţă, s-a rostogolit şi apoi s-a ridicat în picioare. Pe când se îndrepta spre colţul clădirii a auzit o sirenă în depărtare. A pornit în lunga coborâre, mai dificilă şi mai lentă decât urcuşul, aşa cum prea bine poate spune orice alpinist.

Când a atins pământul a pornit în fugă spre capătul aleii unde a scos căciula şi mantaua din căruţ şi şi-a tras pe cap husa pentru ceainic. Abia ajunsese în capătul aleii când a auzit glasuri în apropiere. A continuat drumul spre câmpul de bătaie, un risc, e adevărat, dar nu îşi putea permite ca posesorii glasurilor, indiferent de ce parte erau să-l vadă fugind de la locul faptei. Unul dintre ei a încetinit în timp ce trecea pe lângă el, împinse căruţul în lături răsturnându-l, aruncă o privire grăbită conţinutului şi apoi o luă la fugă din nou. Dar oricum în acel moment nu mai avea nimic de ascuns.

După ce aruncase totul la loc în căruţ, Ross a continuat drumul către cârciumă. Nu mai era nicio zonă de demarcaţie. Era zona unui război total.

Primul echipaj a oprit cu frânele scrâşnind chiar în faţă la Plumber's Arms şi în câteva momente strada forfotea de poliţişti în echipament de protecţie şi cu scuturi împotriva demonstranţilor. Au început să salte membri ai celor două bande şi i-au silit să urce în cea mai apropiată dubă neagră.

Nu şi-a putut reţine zâmbetul când l-a zărit pe Corist stând în faţa cârciumii şi dând ordine. A trecut chiar pe lângă el şi nu ar fi aruncat nicio privire înapoi dacă nu ar fi auzit bufnitura făcută de un corp ce căzu în mijlocul drumului chiar lângă el. Singura lui greşeală.

Capitolul 24

Deşi mersese ta culcare abia după ora două a dimineţii, la ora cinci Ross era deja în picioare pentru că avea o întâlnire cu Jimmy şuţul. De fapt, şuţul nu avea habar că un inspector de poliţie de la Scotland Yard i se va alătura la micul dejun.

Ross a făcut un lung duş rece, s-a spălat pe cap şi cu ajutorul unei lame a îndepărtat barba de patru zile care nu era nicidecum realizarea unui stilist. S-a uitat la ceas, convins fiind că avea să ajungă la Putney Bridge Café cu mult înainte de sosirea lui Jimmy. Odată ce-şi va fi încheiat afacerile cu acel client obişnuit al puşcăriilor, trebuia să facă drumul înapoi peste pod şi să ia parte la o întâlnire şi mai importantă în Chelsea.

Ceea ce ştia Ross despre şuţ în afara faptului că nu avea rival în meseria sa era acela că nu-i plăcea să pornească la treabă pe stomacul gol. Jimmy fusese de mai multe ori la închisoare, dar cu toate astea reuşise de multe ori să vrăjească juriul şi să-i facă să creadă că era de fapt victima unei copilării pline de privaţiuni şi dacă i s-ar fi acordat o şansă avea să se îndrepte şi să pornească pe un alt drum în viaţă. Dacă juraţii ar fi ştiut ce cazier avea atunci ar fi petrecut mult mai mult timp în închisoare, dar britanicii totdeauna au fost fair play şi astfel i se acordase prezumţia de nevinovăţie.

Ross a apărut la cafenea puţin după ora şapte, a comandat o cafea neagră şi s-a aşezat pe un scaun la cel mai îndepărtat colţ al barului. Şuţul a apărut imediat după şapte şi jumătate şi-a ocupat locul obişnuit lângă fereastră şi a început să citească *The Sun.*

Ross nu şi-a făcut cunoscută prezenţa până când ospătăriţa nu a adus tava pentru Jimmy pe care se aflau două ouă ochiuri, şuncă, fasole, ciuperci, roşii şi turte de cartofi. Era evident că Jimmy era de acord cu Somerset Maugham care spunea „Ca să mănânci bine în

Anglia trebuie să iei micul dejun de trei ori pe zi.” Nu că Jimmy ar fi auzit vreodată de Somerset Maugham.

— Cărui fapt datorez această onoare, inspectore? întrebă Jimmy agitat pe când Ross se aşeza pe scaunul opus. La ora asta nu vei găsi nimic asupra mea care să mă incrimineze. E prea devreme.

— Am nevoie de ajutorul tău, Jimmy.

— Nu sunt informator. N-am fost şi nu voi fi. Nu e stilul meu.

— Nu mai fac parte din poliţie. M-am retras.

Jimmy încă îl privea neîncrezător, dar Ross a scos un sul de bancnote din buzunar şi l-a pus în mijlocul mesei.

— Ce-ar trebui să fac pentru a câştiga atât de mulţi biştari? întrebă Jimmy tânjind din priviri după bani.

— Aşa, ca o schimbare pentru tine, aş vrea să pui ceva la loc.

Apoi Ross începu să-i explice care era planul său.

Când Jimmy a terminat micul dejun cele două sute de lire dispăruseră.

— Mai primeşti încă două sute dar numai după ce ţi-ai făcut treaba.

— Tot ce trebuie să ştiu este când şi unde.

— Păstrăm legătura. Ştiu unde să te găsesc.

Ross se ridică şi vru să vadă cât e ceasul pentru a se asigura că nu întârzie la următoarea întâlnire, doar că descoperi că nu mai avea ceas. Întinse mâna şi aşteptă. Jimmy şuţul ridică din umeri, îi dădu înapoi Rolexul şi spuse:

— Inspectore, nu voiam să crezi că mi-am pierdut îndemânarea.

***

— Felicitări, inspectore-şef, spuse comandantul când William intră în biroul acestuia ceva mai târziu în acea dimineaţă.

— Pentru ce, sir?

— În sfârşit ai rezolvat problema Roach/Abbott.

— Oare? întrebă William gânditor.

— Ce vrei să spui? Echipa ta a arestat paisprezece membri şi cei mai răi dintre infractori au ajuns în mormânt.

— Cât se poate de convenabil, nu-i aşa?

— Toate dovezile ne indică faptul că Ron Abbott l-a ucis pe Terry Roach. Avem şi arma, cartuşele şi cadavrul. Nu totdeauna dai peste un astfel de noroc.

— Mai ales dacă jocurile sunt făcute în favoarea ta mai înainte să apari.

— De către cine?

— Oricine o fi fost cel care a lăsat arma crimei şi cele trei cartuşe pe acoperişul clădirii în care locuieşte Abbott.

— Dar doi dintre oamenii lui Roach l-au prins pe Abbott pe acoperiş şi băieţii noştri au ajuns la timp tocmai când l-au aruncat de pe clădire.

— Tocmai la timp, repetă William. Nu vi se pare o coincidenţă faptul că cineva dintre cei prezenţi a sunat la 999 la ora unu şi treisprezece minute în această dimineaţă şi băieţii noştri au ajuns la timp pentru a auzi cea de-a treia împuşcătură? Când am ajuns eu acolo, Roach era încă în viaţă. Aşa că eu presupun că apelul a fost făcut înainte de a se trage primul foc.

— Ce vrei să sugerezi? întrebă comandantul şi tonul său se schimbă.

— Ca ofiţer însărcinat cu cercetările evenimentului, încerc să aflu adevărul.

— Şi ai ajuns la vreo concluzie?

— Pur şi simplu simt că o persoană care este în concediu pentru un deces în familie a tras cele trei focuri de armă şi nu a avut niciun chef să se arate milos. Recunosc, au fost doi dintre oamenii lui Roach cei pe care i-am găsit pe acoperiş şi care l-au aruncat pe Abbott de pe clădire. Am bănuiala că tot mâna lui Ross este şi aici.

— Dacă Abbott nu l-a omorât pe Roach, cum au ajuns să-l găsească pe acoperiş?

— Cred că el a auzit împuşcăturile şi a urcat pentru a vedea ce se întâmplă. Nu vi se pare ciudat că ceva mai târziu am găsit o armă identică cu arma crimei atunci când am cercetat apartamentul lui? De ce ar avea două arme identice? Mă întreb şi eu.

— Mai ai şi alte bănuieli?

— Pe acoperiş s-a găsit un pachet gol de Marlboro.

— O mulţime de oameni fumează Marlboro. Chiar şi eu. Inspectore-şef trebuie să te străduieşti mai mult.

— În timp ce oamenii noştri făceau arestări, Ross a trecut pe lângă mine deghizat în vagabond, împingând un căruţ vechi.

— De ce nu l-ai întrebat ce dracu' caută acolo?

— În acel moment încercam să-i pun întrebări lui Roach, mai înainte de sosirea ambulanţei.

— Încă era în viaţă? s-a arătat Hawk neîncrezător.

— A mai trăit încă vreo douăzeci de minute. Tot planul lui Ross, bănuiesc.

— Dar nu poţi dovedi că vagabondul era chiar Ross.

— Purta patru medalii câştigate în luptă.

— În acest caz va trebui să interoghezi în jur de zece mii de posibili suspecţi.

— Aş putea să-i elimin pe cei 9.999 dintre ei care nu au primit QGM.

— Ross nu ar face o astfel de greşeală.

— Nu cred că a fost o greşeală. A vrut ca eu să o văd.

— Şi atunci de ce nu l-ai arestat?

— Pentru că în acel moment trupul lui Abbott a aterizat pe trotuar la câţiva paşi de mine ceea ce, mărturisesc, mi-a furat atenţia.

— Vrei să-l chemi la interogatoriu?

— Ce rost ar avea? Va avea toate răspunsurile învăţate ca pe apă şi e cât se poate de conştient de faptul că nu avem nicio dovadă care să reziste la tribunal.

— Încă mai vrei să-l ai în echipă când mergeţi să-l arestaţi pe Faulkner?

— Fără el n-am ajunge nici măcar până la uşa de la intrare. Ca să nu mai vorbesc de uşa biroului lui Faulkner.

— Dacă ai dreptate şi el este cel care l-a ucis pe Roach va trebui să te asiguri că nu are armă atunci când veţi intra în casă pentru că nu va da doi bani pe faptul că-l vede cineva omorându-l pe Faulkner.

***

Uşa a fost deschisă de un bărbat mai înalt ca el, care ţinea braţele încrucişate la piept, pumnii strânşi şi pe încheieturile degetelor de la ambele mâini avea tatuat cuvântul „URĂ”.

— Cu ce vă pot fi de folos? se auzi un glas.

Privi dincolo de paznicul uşii şi văzu un bărbat în vârstă, ofilit care şedea în spatele unui birou din stejar, pe un scaun generos din piele ce părea să-l înghită cu totul.

— Domnule Sleeman am nevoie să împrumut o mie, spuse el agitat, privind la omuleţul care arăta parcă mai dezgustător decât tembelul său bodyguard.

— De ce?

— Trebuie să cumpăr o maşină.

— De ce? repetă el.

— Mi s-a oferit o slujbă. Reprezentant pentru produse farmaceutice şi le-am spus că am maşină.

— Ai vreo garanţie?

— Maşina. Şi voi primi două sute de lire pe săptămână plus comisioane.

— Unde locuieşti?

— Am în Chelsea o căsuţă din cele transformate din grajduri.

— Casa e proprietatea ta?

— Nu. Am un contract de leasing pe termen scurt.

— Cât de scurt?

— Mai sunt şaisprezece ani.

— Am nevoie de talonul maşinii şi de actele de leasing. Omul meu le va lua în seara asta, spuse Sleeman, făcând semn cu capul spre tipul de la uşă. Le vei lua pe amândouă înapoi dar nu mai înainte ca eu să primesc fiecare bănuţ pe care mi-l datorezi. Plus dobânda, evident.

— Care sunt condiţiile?

— Primeşti mia şi în plus îmi vei plăti câte şase sute de lire pe lună timp de trei luni.

— Bine, dar asta înseamnă aproape sută la sută dobândă.

— Dacă vrei maşina astea sunt condiţiile. Dacă vrei bine, dacă nu...

A ezitat suficient de mult pentru ca Sleeman să deschidă sertarul, să scoată un teanc de bancnote de cincizeci de lire şi să le împingă peste masă fără a se obosi să le numere.

Omul privi banii. Cu mâna tremurândă ezită mai înainte de a lua banii şi de a se întoarce pentru a pleca.

— Înainte să pleci trebuie să-ţi spun că recuperatorul meu va veni în prima zi a lunii, în următoarele trei luni. Dacă nu plăteşti la timp nu-ţi trimit note scrise, ci el îţi va lăsa ceva ce te va face să-ţi aminteşti.

Omul s-a cutremurat şi a scăpat pe jos o bancnotă care a căzut chiar la picioarele bărbatului de la uşă. Acesta s-a aplecat, a ridicat-o şi a deschis uşa.

— Aştept cu nerăbdare să te văd pe data de întâi a lunii, mormăi el deschizând uşa. Să fii acasă!

— Voi fi, răspunse Ross.

Capitolul 25

— Este posibil să fi făcut o breşă în cazul lui Sleeman, spuse SD Adaja aşezându-se pe scaunul de lângă biroul lui William.

— Spune-mi în detaliu despre ce e vorba! îl îndemnă William punând jos pixul şi lăsându-se pe spătarul scaunului.

Paul îi dădu o pungă transparentă pentru dovezi în care se afla o hârtie de cincizeci de lire.

— O persoană necunoscută a lăsat această bancnotă la recepţie.

— Presupun că ai cercetat amprentele. Au găsit ceva?

— Pe ale mele.

— Ce idiot! Şi ale altcuiva?

— Ale lui Max Sleeman.

— Aşa mai merge. Şi după expresia ta arogantă trebuie să mai fie ceva chiar mai surprinzător.

— Leonid Verenich.

— Psihopatul care a fost înlăturat din mafia rusă pentru că era prea violent?

— Chiar el.

— Credeam că ispăşeşte o pedeapsă pe viaţă într-o închisoare din Dresda.

— Aşa a fost până a întâlnit un anume colonel Putin şi s-a dovedit că poate fi mai folositor afară. Ce nu pot să înţeleg este cum a trecut de serviciile de imigrare.

— Nu e o problemă pentru cineva ca Sleeman care are tot soiul de legături în ambele lumi interlope. Acum nu ai altceva de făcut decât să-l găseşti.

— Nu va fi uşor. În Moscova era cunoscut ca moartea şoptitoare.

— Indiferent cine este cel care a lăsat bancnota la recepţie, ştie unde putem să-l găsim.

— Dar nu ştiu cine era.

— Ştiu eu.

***

Ross nu mai călătorise niciodată la clasa business, dar pentru că aproape nu dormise deloc în ultimele nopţi şi trebuia să fie cât mai în formă când ajungea la Cape Town, s-a văzut nevoit să mai scoată nişte bani în plus, cam fără tragere de inimă, pentru un bilet superior, privind în sus către cer şi atingând verigheta. Se gândi încă o dată la Jo care era aproape permanent prezentă în gândurile sale.

Ştia că nu avea decât câteva zile pentru a o convinge pe doamna Pugh că moartea plutea asupra ei, în timp ce Miles Faulkner rămânea prioritatea majoră. Dacă Coristul avea să-l convoace trebuia să lase totul deoparte şi să se prezinte în fuga mare. Doar dacă Coristul putea să dea de el.

S-a lăsat pe spate pe scaunul confortabil şi aştepta cu nerăbdare un somn lung fără întreruperi bucuros că locul de lângă el era liber.

Însoţitorul de bord se pregătea să închidă uşa când un bărbat supraponderal, gâfâind, a năvălit în avion şi a pornit împleticit pe interval cercetând din priviri fiecare loc. Ross privea pe geam sperând că întârziatul va trece de el, dar deodată a auzit un foşnet pe când bărbatul se prăbuşea pe scaunul de lângă el, încă respirând cu dificultate.

— L-am prins la timp, spuse el printre gâfâituri.

Ross l-a privit pe noul său vecin care chiar dacă ar fi pierdut câteva kilograme tot supraponderal ar fi rămas. În niciun caz un candidat pentru Vacanţe de coşmar.

A hotărât că imediat ce avionul atingea altitudinea de croazieră avea să lase scaunul pe spate, să se acopere cu o pătură, să-şi pună ochelarii şi să nu-i mai scoată până când însoţitorul de bord avea să

spună: „Doamnelor şi domnilor, vă rog să vă puneţi centurile de siguranţă, în curând vom începe coborârea.”

— Salut! spuse companionul său pentru următoarele unsprezece ore de călătorie şi îi întinse mâna. Larry T. Holbrooke III. Ce te duce spre Cape Town?

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Ross era un american vorbăreţ care arăta ca o persoană ce dormise foarte bine în noaptea ce trecuse. Se întreba care ar fi fost reacţia acestuia dacă i-ar fi dat răspunsul corect. „Sper să împiedic un individ cât se poate de neplăcut să-şi ucidă soţia din dorinţa de a-i moşteni averea pentru a trăi apoi fericit.”

— Ross Hogan. Sunt în vacanţă şi vreau să văd meciul pentru calificări.

Răspunsul său a părut să pună capăt oricărui fel de conversaţie... dar asta doar pentru un moment.

— Ce norocos! Eu călătoresc în scop de afaceri. Nici nu mai ştiu de când nu am mai fost în vacanţă. Spune-mi Ross, cu ce gen de afaceri te ocupi?

Ross nu i-a dat răspunsul imediat. Când se înrolase în trupele SAS primul lucru făcut a fost să semneze Legea secretelor oficiale, astfel încât să nu poată spune nimănui ce făcuse. De când se înrolase în poliție era din nou supus aceleiaşi legi.

— Lucrez pentru o agenţie de turism. Tu? întrebă regretând imediat după aceea.

— Consilier financiar. Colectez datorii pe termen scurt. Aşadar dacă cineva îți datorează o sumă mare de bani pe care vrei să o recuperezi, sunt omul de care ai nevoie.

Brusc, Ross şi-a revenit. Era perfect treaz.

— Şi cum funcţionează? întrebă punându-şi centura de siguranţă.

— Să ne imaginăm că agenţia de turism pentru care lucrezi are o problemă cu fluxul de numerar. Ai clienţi de încredere, dar adesea le ia şaizeci, uneori nouăzeci de zile pentru a plăti, în timp ce tu

trebuie să acoperi costurile pentru chirie şi salarii. Eu cumpăr acele datorii astfel încât tu să-ţi poţi continua activitatea fără să fie nevoie să te temi în legătură cu orice jenă financiară temporară.

— Şi unde e profitul?

— Eu aştept să treacă şaizeci sau nouăzeci de zile mai înainte de a colecta întreaga sumă datorată şi apoi percep un comision de doi sau trei la sută în funcţie de vechimea companiei tale ca şi client al meu.

— Dacă clientul nu plăteşte după ce au trecut cele nouăzeci de zile, tu nu pierzi banii?

— Ai dreptate dar eu lucrez numai cu companii care au o cotă ridicată din partea Standard & Poor's. Nu fac afaceri cu grad de risc mare ceea ce înseamnă că nici nu câştig o avere dar mă descurc foarte bine. Bunicul meu care a fondat compania spunea că dacă te porţi corect cu oamenii, aceştia vor face mereu afaceri cu tine.

— Domnule Holbrooke...

— Larry, te rog!

— Larry. Am o problemă pe care poate mă vei ajuta să o rezolv. Dar mai întâi trebuie să recunosc că nu lucrez pentru o agenţie de turism şi nu e momentul potrivit din an pentru un meci de calificări. Sunt detectiv inspector în cadrul Poliţiei Metropolitane londoneze.

Scoase legitimaţia pe care Larry o studie cu atenţie.

— Scotland Yard, nimic mai prejos. Aş fi încântat să vă ajut, dar ce vă pot oferi eu faţă de forţa redutabilă a poliţiei?

— Pentru început trebuie să mă sfătuieşti cum să procedez cu un cămătar cu care bunicul tău nu ar fi făcut niciodată afaceri.

— Domnii doresc să ia cina? întrebă însoţitoarea de bord oferindu-le meniurile.

— Desigur, domnişoară, spuse Larry.

— Şi eu, adăugă Ross.

— Aşa, reluă Larry conversaţia după ce le-a fost luată comanda. Spune-mi, fără grabă, despre ce e vorba şi nu lăsa deoparte niciun amănunt indiferent cât de neînsemnat îţi poate părea.

Ross i-a povestit pe îndelete tot ce ştia poliţia despre Sleeman, despre asociaţii săi şi metodele pe care le foloseau pentru a se asigura că datoriile clienţilor săi sunt plătite la termenul stabilit.

Însoţitoarea de bord strânsese deja tăvile şi le servea cafeaua când Larry T. Holbrooke III îi oferi punctul său de vedere.

— Fascinant! spuse şi puse trei bucăţi de zahăr în ceaşca cu cafea. Cu două vorbe ai dezvăluit călcâiul lui Ahile în privinţa acestui Sleeman şi asta te va ajuta să câştigi avantajul în faţa lui.

— Asta dacă descopăr care sunt cele două vorbe.

Larry începu să amestece în ceaşcă.

— Arcul e la tine, inspectore. Nu ai nevoie decât de săgeţi.

— Detectivii se bazează pe indicii.

Larry sorbi din cafea mai înainte de a scoate din tolbă prima săgeată.

— Când ţi-a spus Sleeman că va încasa prima plată de şase sute de lire?

— În prima zi a lunii, negreşit.

— Negreşit. Un cuvânt de care trebuie să te foloseşti. Ştii locul şi momentul când va apărea recuperatorul.

— Nu pot fi sigur de moment.

— Vei fi primul pe care îl va vizita în acea dimineaţă.

— Cum de poţi fi sigur de asta?

— Primele plăţi sunt cel mai uşor de recuperat. Ceva mai târziu când datornicul se afundă tot mai adânc în datorii şi nu poate plăti, chiar dacă ar vrea să o facă, atunci apar adevăratele probleme. Eu le ofer clienţilor mei o perioadă de graţie de câteva zile. Totdeauna. Dar asta pentru că eu nu sunt interesat de o singură tranzacţie. Pentru toţi cei ca Sleeman asta nu e cu putinţă pentru că ei se bazează pe ameninţări şi termene limită. Aşa că trebuie să ai cele

şase sute de lire când va apărea recuperatorul în prima zi a lunii pentru prima plată. În acel moment vei fi la conducere.

— Şi îmi vei spune şi de ce, ştiu sigur.

— Nu uita! Restul zilei şi-l va petrece adunând bani de la persoane mai puţin dornice să plătească. Poţi fi sigur că pe cei mai dificili platnici îi va lăsa la urmă şi am sentimentul că vei dori să te afli acolo când se va întâmpla.

— Cât de prost sunt!

— Nicidecum! Lucrez în această afacere de colectare a datoriilor de peste treizeci de ani şi de-a lungul timpului am întâlnit ticăloşi la fel de nemiloşi ca Sleeman. Cred că îţi va face plăcere să afli că de obicei sfârşesc singuri fără ca nimeni să participe la înmormântarea lor.

— Şi dacă nu am noroc prima dată?

— Eh, atunci va trebui să fii în cea mai bună formă posibilă pe data de întâi luna viitoare.

Ross deja îşi făcea planuri unde va parca maşina. Cum va...

— O ultimă întrebare, mai înainte de a închide ochii pentru câteva ore de somn, spuse Larry în timp ce însoţitoarea de bord strângea ceştile de cafea. Cât a trecut de când ţi-ai pierdut soţia?

Ross a fost cu totul luat prin surprindere de întrebare aşa că a trecut ceva timp până să îşi revină şi să poată răspunde.

— Cu câteva săptămâni în urmă. Cum ai ştiut?

— Eu am pierdut-o pe Martha acum şase ani şi încă îmi ating frecvent verigheta. Nu-i lua în seamă pe cei care îţi spun că odată cu trecerea timpului va fi mai uşor. Nu va fi. N-aş avea douăzeci şi cinci de kilograme în plus şi n-aş trăi călătorind cu avionul permanent dacă ar fi aşa.

Şi astea fiind spuse a lăsat scaunul pe spate, şi-a tras pătura până sub bărbie şi a închis ochii.

— Mulţumesc, spuse Ross încântat că acest bărbat cu mintea atât de ageră s-a aşezat lângă el şi nu a trecut mai departe.

***

— Şeful serviciului de pază de la Heathrow e pe fir, şefu'! spuse Paul.

William a ridicat receptorul telefonului de pe biroul său şi auzi glasul cunoscut.

— Bună dimineaţa, sir! Geoff Duffield la telefon. Mi-aţi cerut să vă informez dacă ID Ross Hogan a luat vreun bilet pentru un zbor extern.

— Ascult.

— S-a îmbarcat pe zborul BA027 către Cape Town la ora nouă treizeci aseară. A aterizat la ora nouă, ora locală în această dimineaţă.

— Mulţumesc. A luat bilet dus-întors?

— Nu, sir. Biletul este pe o perioadă nedeterminată. De îndată ce face o nouă rezervare vă voi anunţa.

— Va reveni până la sfârşitul săptămânii, încheie William fără alte explicaţii.

Capitolul 26

— Sir, vă rog, fiţi amabil şi semnaţi în registrul pentru oaspeţi! îi ceru recepţionera oferindu-i un registru de mari dimensiuni legat în piele chiar în momentul în care începu să sune telefonul de pe birou.

Recepţionera ridică receptorul spunând:

— Bună dimineaţa, Hotel Mount Nelson. Cu ce vă pot fi de folos?

Ross a început să întoarcă filele registrului în căutarea numelor doamnei şi domnului Clive Pugh despre care ştia că sosiseră mai devreme, la începutul acelei săptămâni.

Recepţionera puse jos telefonul şi văzând că cercetează o anume pagină din registru întrebă:

— Pot să vă ajut?

— Da. Voiam să aflu dacă un prieten pe nume Larry T. Holbrooke III s-a cazat aici.

— Nu avem niciun oaspete cu acest nume.

Ross a făcut o faţă dezamăgită pe când primea cheia.

— Camera treizeci şi trei la etajul trei. Vă va ajuta un angajat cu bagajele. Sper să vă bucuraţi de şederea la noi în hotel.

Ceea ce avea Ross în minte nu era tocmai „bucurie”.

— Mulţumesc, spuse el şi porni spre lift.

În drum trecu pe lângă o fotografie înfăţişându-l pe Winston Churchill cu un pahar mare de brandy în mână, fumând trabuc şi şezând pe veranda hotelului.

Când au ajuns la etajul trei, Ross l-a urmat pe angajatul care-i ducea bagajul de-a lungul unui coridor larg, cu pardoseala acoperită cu un covor gros pe ai cărui pereţi erau aşezate fotografii ale reginei- mamă, Jan Smuts şi Cecil Rhodes care aminteau oaspeţilor hotelului de vremuri apuse ce păreau că nu vor să se lase uitate. Omul a descuiat uşa camerei 33 şi a aşezat valiza lui Ross pe

un suport aflat la picioarele patului. Ross i-a mulţumit şi i-a dat un bacşiş.

Apoi a mers către fereastra cu bovindou şi pur şi simplu i s-a tăiat răsuflarea când a văzut priveliştea de la înălţime spre Table Mountain peste care norii se odihneau asemenea unei pilote pufoase. După care s-a întors către patul imens şi din nou gândurile i-au zburat la Jo, şi-a scos sacoul şi s-a întins în pat bucurându-se de confortul pe care i-l oferea. A închis ochii şi de îndată s-a cufundat într-un somn adânc.

***

— Şefu', e pentru dumneavoastră. Un anume ofiţer Sanchez de la poliţia din Barcelona, spuse Paul.

— Salut, Juan! S-au făcut ceva progrese?

— Da. Soţia mea e din nou gravidă şi de data asta sperăm să fie un băiat.

— Felicitări! izbucni William în râs. Dar nu este exact ceea ce voiam să întreb.

— Am veşti bune şi despre celălalt front. În urma convorbirii telefonice cu comandantul Hawksby, şeful meu a aprobat următoarea etapă a Operaţiunii Capodopera dar cu câteva limite.

— Avem şi o dată?

— Da. Duminica viitoare. Nu cred că îţi permiţi să mai aştepţi. Trebuie să avem o întâlnire mai înainte de acea zi pentru a analiza detaliile. Dacă eşti de acord, aş putea veni la Londra miercuri după-amiază.

— E perfect, aprobă William după ce verifică agenda. Unde te-ai gândit să te cazezi?

— Speram că îmi poţi recomanda un hotel ieftin în apropiere de Scotland Yard.

— Londra nu prea e cunoscută pentru hoteluri ieftine. De ce nu stai la noi? Vei avea ocazia să-i cunoşti pe Beth şi pe gemeni.

— Mulţumesc, dar ar fi...

— Perfect! Atunci aşa rămâne. Când ajungi aici sună de la recepţie.

William puse jos receptorul şi aruncă o privire spre Jackie spunându-i:

— Găseşte-l pe inspectorul Hogan. Îl vreau aici mai înainte de şedinţa cu locotenentul Sanchez care va avea loc joi la ora nouă, altfel e o pierdere de timp pentru noi toţi.

— Şi unde ar putea să fie, sir? Ştiu că nu e acasă.

— La acelaşi hotel la care sunt cazaţi domnul şi doamna Pugh în Cape Town.

— Cunoaşteţi numele hotelului?

— Nu, SD Roycroft, nu-l ştiu. M-am gândit să-ţi las şi ţie ceva de făcut.

***

Ross s-a trezit dintr-un vis aievea şi atunci a observat că era complet îmbrăcat. Pentru un moment nu a ştiut unde se află. S-a uitat la ceas. Era 6:18 după-amiază. Atunci a prins viteză. S-a dat jos din pat, s-a dezbrăcat şi a aruncat hainele pe un scaun mai înainte de a merge la baie unde a făcut un duş prelungit.

Jeturile de apă rece l-au readus rapid la viaţă şi l-au ajutat să intre în viteza a doua în timp ce în minte făcea un plan provizoriu. După ce a ieşit de la duş şi s-a şters intrase deja în viteza a treia, dar încă tot nu ştia cum ar fi putut să pună la cale o întâlnire aşa – zis întâmplătoare cu doamna Pugh fără ca soţul ei să îşi dea seama de ce se întâmpla cu adevărat.

Dacă reuşea să petreacă cu ea fie şi numai câteva minute, ştia exact ce avea să-i spună. Era broker de asigurări şi se simţea obligat

să o prevină că soţul ei făcuse o asigurare de viaţă pentru ea în valoare de un milion de lire sterline. Apoi ar fi întrebat-o dacă avea informaţii despre condiţiile în care se petrecuse decesul primei lui soţii. Avea deja pregătită o următoare întrebare dacă ea răspundea cu da şi un discurs foarte bine pregătit şi concis în cazul în care spunea nu.

A îmbrăcat o cămaşă albă curată, la care a pus o cravată în dungi şi un costum care îl făcea să arate asemenea unei persoane care mai degrabă se simte ca acasă într-un hotel de cinci stele decât într-o alee dosnică şi întunecată. A luat cheia camerei şi a plecat în mare viteză îndreptându-se spre restaurant.

Hotelul părea să aibă un farmec rustic cum ar fi spus Jo, desuet, dar când a intrat în sala Nelson nu a fost nevoie decât de o privire către maître d' pentru ca Ross să îşi dea seama că se afla în faţa unui profesionist.

— Sir, aveţi amabilitatea să-mi spuneţi numărul camerei? l-a întrebat bărbatul înalt şi suplu purtând o redingotă şi pantaloni dintr-o stofă cu dungi fine.

— Treizeci şi trei, răspunse Ross

Privi în jur şi privirile i se opriră asupra unui cuplu care şedea într-o firidă în cel mai îndepărtat colţ al restaurantului. A mai observat că deşi bancheta din stânga era ocupată, cea din dreapta era liberă.

Maître d' îi întrerupse gândurile.

— În seara aceasta cinaţi singur, sir, sau vi se mai alătură cineva?

— În următoarele câteva zile voi fi singur. Mă întrebam dacă aş putea sta pe locul acela din firidă, lângă geam?

Maître d' cercetă lista.

— Îmi pare rău, sir, dar în seara aceasta masa a fost rezervată.

Ross scoase portofelul şi din el luă o bancnotă de cincizeci de rand[12] şi o plasă pe listă.

— Vă rog să mă urmaţi, sir! îi zâmbi maître d′ cu căldură lui Ross.

Nu puteai să spui că maître d′ era rustic sau desuet, gândi Ross urmărind cum acesta luă bancnota şi o puse în buzunar de parcă ar fi fost Jimmy şuţul.

Ross luă în trecere de pe o măsuţă un exemplar din *New York Times* şi îl urmă pe ospătar spre capătul restaurantului. S-a aşezat cu spatele la cei doi Pugh deschise ziarul şi începu să citească. Dacă aruncau fie şi numai o privire spre el ar fi gândit că era american. S-a lăsat uşor pe spate şi reuşea să prindă din când în când câte un cuvânt din partea doamnei Pugh, în schimb auzea tot ce spunea domnul Pugh.

Apăru somelierul şi întrebă:

— Pot să vă aduc ceva de băut, sir, în timp ce vă hotărâţi ce să comandaţi de mâncare?

Ross studie lunga listă de vinuri. Îşi amintea că Jo îi spusese odată că viile din Africa de Sud produceau vinuri ce erau întrecute doar de cele ale francezilor... nu că aceştia ar fi recunoscut. Lista cu vinuri era o altă confirmare a vorbelor înţelepte spuse de Jo, cum că vinurile locale ar fi mult mai ieftine decât cele franţuzeşti. A ales o jumătate de sticlă de Malbec de la Western Cape şi după ce somelierul a plecat a luat o tabacheră şi a pus-o pe masă.

Ross aruncă o privire spre titlul din ziar care spunea: *În Geneva vor începe convorbiri privind încheierea păcii între Iran şi Irak.* Ar fi citit articolul dacă nu ar fi încercat să se concentreze pe conversaţia ce avea loc în spatele lui.

— Sir, aţi ales ce doriţi să comandaţi? a fost întrerupt din gânduri.

---

12 Unitatea monetară de bază a Africii de Sud, egală cu 100 de cenţi.

— Supă de legume, apoi un steak de vită în sânge.

Privi spre cealaltă parte a mesei dar nu şedea nimeni acolo.

Aşteptă plecarea ospătarului şi apoi deschise tabachera şi o potrivi în aşa fel încât să aibă o vedere perfectă asupra lui Pugh. În privinţa soţiei acestuia era altceva, nu putea să-i vadă decât ceafa. NP fusese încântat să-i dea tabachera, comandă specială făcută de un client pentru o sumă de bani care l-ar fi impresionat pe Cartier. Era evident că Pugh se străduia din greu să fie plin de solicitudine cu noua sa soţie în timp ce asculta cu mare atenţie o povestioară pe care probabil o mai ascultase de câteva ori, păstrând permanent un zâmbet înţepenit pe chip.

Somelierul a revenit şi Ross a închis tabachera dar a continuat să asculte ce se spunea la masa de alături în timp ce somelierul scoase dopul sticlei cu vin Malbec şi turnă un strop în pahar doar pentru ca Ross să îl poată gusta.

— Excelent! spuse el şi îndată paharul îi fu umplut.

Ross ajunse la paginile dedicate sportului şi astfel descoperi că Yankees i-a bătut pe cei de la Oakland Athletics. A privit din nou în oglindă şi a observat că cei doi Pugh terminaseră masa. Cea mai importantă informaţie pe care o obţinuse era acea că Pugh avea să meargă la bancă în dimineaţa următoare după ce îi sugerase soţiei că ar fi trebuit să deschidă un cont comun. Limbajul trupului îi spunea lui Ross că aceasta nu era deloc încântată de ideea soţului. Ross îşi aminti că la ultima lor şedinţă, Jackie spusese că Pugh era tot mai aproape să rămână fără bani şi era şi mai dificil dacă nişte datorii neplătite interveneau presant.

Pugh i-a spus soţiei să-l aştepte după ora douăsprezece reamintindu-i că urmau să ia telecabina spre vârful Table Mountain pentru a lua prânzul sus la o cafenea care era faimoasă mai mult pentru priveliştea oferită decât pentru bucătăria ei.

Ross trebuia să se hotărască dacă să se folosească de avantajul oferit de absenţa lui Pugh şi să încerce să stabilească o întâlnire cu

soţia lui sau să-l urmărească la bancă sperând să afle cât de grea era situaţia lui financiară.

În timp ce soţii Pugh se ridicau de la masă, Ross a pus tabachera în buzunar dar a continuat să citească ziarul pe când cei doi deja părăseau restaurantul. A aşteptat câteva minute apoi s-a ridicat şi el. Trecând pe lângă maître d' i-a mai strecurat o bancnotă de cincizeci nu pentru serviciul făcut ci pentru posibile servicii viitoare.

***

— Este în Cape Town, spuse William.

— Ce face acolo? dori să ştie comandantul.

— Pariez că îi urmăreşte îndeaproape pe Pugh şi pe soţia acestuia. Presupun că vrea să o prevină pe îmbujorata mireasă despre planurile cu bătaie lungă ale soţului ei, asta mai înainte de a fi prea târziu. Dar sunt sigur că se va întoarce la timp pentru a participa la şedinţa de joi dimineaţă cu locotenentul Sanchez.

— De ce?

— Are o întâlnire pe 1 septembrie de la care nu poate lipsi.

— Cu cine?

— Recuperatorul lui Max Sleeman, Leonid Verenich despre care Paul spune că începe turul cu noii clienţi în prima zi a lunii.

— Prin urmare Ross îl va aştepta. Ce crezi că pune la cale? Moartea şoptitoare nu este genul de persoană pe care să o cauţi mai ales dacă o poţi evita.

— Sir, nu am nici cea mai mică idee. Dar am de gând să pun punct planurilor lui Ross mai înainte de a trece la arestarea lui.

— Va vedea că te apropii.

— Sper că va fi aşa ocupat cu Verenich încât voi putea să-l iau prin surprindere.

— Nu te baza pe asta. De la moartea soţiei sale pare asemenea unui om posedat. Mai întâi Abbott şi Roach, acum Pugh, apoi Sleeman şi probabil l-a luat în vizor şi pe Darren Carter. Când se va opri?

— Când va ajunge la Miles Faulkner. Pun pariu, sir.

Capitolul 27

Ross s-a trezit la ora cinci ora Londrei şi a văzut că în Cape Town era deja ora şapte. În scurt timp trebuia să ia o decizie.

A fost printre primii care a sosit la micul dejun dar a ales să stea de cealaltă parte a restaurantului astfel încât să reducă şansele ca domnul şi doamna Pugh să-şi amintească de el.

Asemenea lui Jimmy şuţul, Ross a început ziua cu un mic dejun copios deschis de un castron cu porridge, urmat de doi heringi afumaţi ţinuţi uşor pe grătar care într-o pensiune din Highlands ar fi putut trece drept excelenţi.

În timp ce aştepta sosirea familiei Pugh a citit ziarul *The Times* din Londra.

A petrecut mai mult timp citind un articol aflat pe pagina trei sub o fotografie a Coristului. „Poliţistul care a îngenuncheat două din cele mai temute bande din East End, cea condusă de familia Abbott şi cea condusă de familia Roach", îi informa corespondentul pe cititorii săi. Ross era mulţumit că în articol nu se făcea referire la un vagabond misterios care fusese văzut împingând un căruţ chiar în mijlocul câmpului de luptă şi corespondentul încheia spunând că „aceasta a fost o dispută internă între cele două bande şi nimeni altcineva nu a mai fost implicat". Ross se îndoia că William avea aceeaşi opinie atunci când a întocmit raportul pentru Hawk.

Începea să se întrebe dacă cuplul aflat în luna de miere lua micul dejun în cameră când tocmai îl zări pe Clive Pugh păşind în restaurant şi îndreptându-se către masa lor. A comandat şi el heringi mai înainte de a-şi îndrepta atenţia către *The Financial Times,* dar soţia sa tot nu apăruse la vremea când el citise şi ultimele preţuri ale acţiunilor la bursă. Dacă nu venea în restaurant, alegerea pe care urma Ross să o facă era de şcolar.

În cele din urmă Pugh se ridică de la masă, părăsi restaurantul şi după ce schimbă câteva cuvinte cu recepţionerul părăsi hotelul. Ross nu era cu mult în urma lui. Niciodată nu se simţea mai bine ca atunci când lucra sub acoperire şi să stea cu ochii pe această ţintă nu era deloc dificil. Pugh purta un sacou de culoare albastru-închis, o cămaşă crem cu gulerul descheiat şi pantaloni perfect călcaţi dintr-un material moale de culoare gri. Ceea ce îl făcea uşor de urmărit era pălăria panama. Jo îi spusese odată că puteai să stabileşti calitatea unei pălării panama după cât de mică era împletitura şi astfel ea ştia dacă îşi putea permite clientul respectiv compania ei. El îi răspunsese că nu are o astfel de pălărie. În acel moment purta un tricou gri-comun, o pereche de jeanşi şi pantofi sport. Astfel îmbrăcat Ross se pierdea în mulţimea de pe străzile aglomerate ce pulsau de viaţă din centrul oraşului.

Avea grijă să nu se apropie prea mult de Pugh. Urmărea un amator dar nu putea risca să fie zărit mai ales că intenţiona ca în seara aceea să stea la masă tot în spatele lor.

Prima oprire pe care a făcut-o Pugh a fost la farmacie, dar a ieşit repede de acolo. A mai mers o bună bucată de drum după care a făcut o a doua oprire la un magazin elegant. Ross l-a urmat înăuntru şi a rămas în umbră pretinzând că e interesat de o eşarfă din mătase, în timp ce lui Pugh i se prezenta o cutie de trabuce Montecristo de către un angajat de la magazinul ce vindea tutun.

— Voi lua două cutii spuse Pugh dându-i cardul.

După câteva minute vânzătorul jenat i-a înapoiat cardul şi a murmurat câteva cuvinte pe care Ross nu le-a auzit.

Furios, Pugh a izbucnit:

— Trebuie să fie o greşeală! De ce nu suni banca?

Vânzătorul îndatoritor a făcut ce i se ceruse dar când a pus telefonul jos arăta şi mai jenat şi a pus trabucele la loc pe raft.

Pugh roşu la faţă s-a întors şi a pornit spre ieşire. Ross a pornit şi el pe urmele lui.

— Scuzaţi-mă, sir! Cumpăraţi eşarfa?

Ross extrem de jenat i-a dat eşarfa înapoi. Din fericire Pugh părăsise deja magazinul.

Pe trotuar Ross a zărit imediat pălăria albă de panama tresăltând la capătul străzii. Aproape îl prinsese din urmă pe Pugh pe când acesta intra la Cape Bank şi se îndrepta spre cel mai apropiat ghişeu.

— Doresc să vorbesc cu directorul! spuse el cu glas ridicat. Imediat!

Ross a rămas în spatele unui birou aflat într-un capăt îndepărtat al holului, a luat un pix şi a început să completeze un formular pentru deschiderea unui cont de economii în timp ce amândoi aşteptau sosirea directorului.

Câteva momente mai târziu a apărut un bărbat înalt, îmbrăcat elegant. Nu i-a fost greu să identifice clientul furios care dorea să-l întâlnească.

— Cu ce vă pot fi de folos, sir? întrebă el politicos.

— Eşti directorul? se arătă Pugh incapabil să-şi ascundă uimirea.

— Da, sir, eu sunt. Domnul Joubert, spuse el întinzând mâna.

Pugh l-a ignorat.

— Numele meu este Clive Pugh şi banca voastră m-a pus într-o situaţie extrem de jenantă.

— Sir, îmi pare rău să aud asta! Poate ar fi mai bine să mergem să stăm de vorbă în biroul meu!

— Joubert, nu mă lua pe mine cu astfel de lucruri. Vreau să ştiu de ce mi-a fost refuzat cardul.

— Sunteţi sigur că nu doriţi să mergem în biroul meu să discutăm acolo problema?

— Nu există nicio problemă, aproape urlă Pugh. O explicaţie şi o scuză este tot ce aştept dacă doreşti să-ţi păstrezi slujba.

Ross a observat că nu era singura persoană din holul băncii care era prinsă de confruntarea dintre cei doi bărbaţi.

Aproape şoptind, deşi toată lumea tot îl putea auzi, directorul spuse:

— Îmi pare rău dar contul dumneavoastră a depăşit limita aşa că nu am avut de ales.

— Aşadar nici eu nu am de ales decât să-mi transfer contul la altă bancă. Mă aştept ca mâine când voi reveni să aveţi toate documentele pregătite.

— Cum doriţi, sir! Puteţi să-mi spuneţi la ce oră veniţi?

— La ora la care voi dori eu. Este evident că voi, băieţii, nu sunteţi pregătiţi să faceţi treburi de bărbaţi.

Ross ar fi vrut să încalce regula de aur şi să-l trântească la pământ cu un pumn pe individul pe care îl urmărea şi poate chiar aşa ar fi făcut dar acesta s-a întors pe călcâie şi a ieşit din bancă.

Ross l-a urmărit pe stradă dar l-a făcut pierdut când a fost evident că se îndrepta spre hotel. Abia aştepta ca în acea seară, la cină, să audă versiunea sa în privinţa celor întâmplate.

***

Şedeau toţi trei după cină, la masa din bucătărie şi se bucurau de o sticlă cu vin. Juan spunea:

— Dacă Ross nu se întoarce la timp pentru şedinţa de mâine va trebui să anulez întreaga operaţiune. Fără el nu ajungem nici până la uşa lui Miles Faulkner.

— Va veni la timp, îl încredinţă William deşi nu prea simţea ceea ce spunea.

— Sperăm. Şeful nu-mi va permite să pierd vremea pe aici în eventualitatea că va apărea. Avem şi noi suficient de mulţi infractori de care să ne ocupăm. Parcă aud cum îmi reaminteşte.

— Sună cunoscut. La fel e şi Hawk, spuse Beth.

— Acelaşi aluat. Dacă m-am exprimat corect.

— Juan cum de vorbeşti engleza aşa de bine? dori să ştie Beth.

— Mama s-a căsătorit cu un galez dar el şi-a cam pierdut originea. Oricum încă e de părere că singurul sfânt este David, singura floare este narcisa şi singurul joc este rugby.

Beth zâmbi apoi întrebă cu un aer nevinovat:

— Dacă Ross apare la timp pentru şedinţa de mâine, asta înseamnă că William va pleca din nou la Barcelona?

— Ce te face să crezi că am fost la Barcelona?

— Un bilet de avion a fost primul indiciu, mai multe pesete a fost cel de-al doilea şi sosirea lui Juan aici a fost cheia.

— N-o lua în seamă, spuse William asemenea sufleorului într-un spectacol.

Beth îl turnă un nou pahar cu vin lui Juan şi întrebă:

— Dacă nu poţi răspunde la întrebarea mea, atunci poţi să-mi spui dacă ai văzut tabloul *Fishers of Men?*

— Cu întrebarea asta vrea să-ţi bage idei în minte, o întrerupse William. Încearcă să te tragă de limbă fără ca tu să-ţi dai seama de cât de puţine informaţii are. Nu-i da atenţie. O să vezi că va renunţa.

— Da, l-am văzut, recunoscu Juan. Dar din păcate atenţia mi-a fost atrasă de alte lucruri aşa că nu am avut când să-i apreciez valoarea.

— Atrasă probabil de viitorul posesor? nu renunţă Beth.

O clipă cei doi bărbaţi au rămas tăcuţi apoi William spuse:

— Poate ar trebui să spunem că Faulkner a avut mai puţine şanse să aprecieze tabloul decât a avut Juan. Şi, din păcate, cred că niciunul dintre noi nu-l va mai vedea vreodată.

— Asta dacă voi, doi domni iscusiţi, nu veţi reuşi să-l arestaţi pe Faulkner şi să-l trimiteţi în spatele gratiilor, acolo unde îi este locul. Caz în care cu ajutorul prietenei mele Christina, Fitzmolean poate pune mâna pe capodoperă şi astfel veţi putea să-l admiraţi fără teama de a fi tulburaţi.

Niciunul dintre cei doi nu a comentat, Beth nu a renunţat şi a continuat:

— Ceea ce ar reprezenta revanşa pe care o puteţi lua având în vedere că aţi împiedicat muzeul să împrumute tabloul lui Frans Hals *The Flute Player* care presupun că se află în aceeaşi casă.

— Deşteaptă femeie! spuse Juan.

— Habar nu ai de cum stau lucrurile cu adevărat! Aşteaptă să o întâlneşti mâine la micul dejun pe Artemisia!

***

William urca scările spre dormitor când a sunat telefonul. A ridicat receptorul şi a auzit glasul lui James Buchanan cu inconfundabilul accent bostonian.

— Sir, am urmat sfatul dumneavoastră, spuse el fără preambul, şi am prezentat directorului informaţiile mele. Acesta a promis să facă cercetări.

— Şi a făcut?

— Nu cred, pentru că prietenul meu are camera pe acelaşi culoar cu mine la Harvard.

— Probabil ai ajuns la o explicaţie temeinică pentru care nu a luat în seamă informaţiile tale.

— Da, dar sunt dovezi indirecte şi nu ar rezista în faţa Curţii.

— Voi fi eu judecătorul în acest caz.

— Unul dintre colegii mei de clasă care ar fi intrat fluierând la Harvard a eşuat în mod spectaculos.

— Asta nu e o dovadă. Doar dacă mărturiseşte implicarea sa în faţa directorului şi în prezenţa a doi martori.

— Tatăl prietenului meu a fost preşedintele comitetului de strângere de fonduri pentru Choate şi a fost un an record.

— Tot nu avem o dovadă, dar se adaugă la motive.

— A studiat şi el la Choate şi la Harvard în aceeaşi perioadă cu directorul.

— Presupun că e valabil pentru mulţi alţii, respinse William sugestia.

— Vorbiţi asemenea directorului care atunci când l-am întrebat ce hotărâre a luat mi-a răspuns: „Nu există nicio dovadă solidă care să susţină acuzaţiile tale, Buchanan”.

— Şi are dreptate deşi aş fi încântat să aflu unde va ajunge prietenul tău.

— La închisoare asemenea prietenului dumneavoastră.

— În timp ce tu ai învăţat să aduni informaţii de nezdruncinat mai înainte de a lua în calcul să-ţi prezinţi cazul. O lecţie care îţi va prinde bine dacă încă doreşti să ajungi director al FBI-ului şi nu preşedinte al companiei Pilgrim Line.

— Acum tatăl meu este preşedintele companiei, spuse James apoi continuă după o scurtă pauză. Şi el nu este asemenea bunicului.

După ce puse jos receptorul, William rămase pe gânduri meditând la ultimele cuvinte ale lui James.

***

Ross şedea deja la masa lui având capul îngropat în ziarul *New York Times* când domnul şi doamna Pugh au fost conduşi la masa lor de către un maître d' extrem de curtenitor. Încă furios, Pugh povestea soţiei sale cele întâmplate la bancă în acea dimineaţă iar aceasta asculta dovedind înţelegere. Ross a remarcat imediat că Pugh nu spusese o vorbă despre cardul său de credit care fusese respins la magazin atunci când încercase să cumpere trabucuri Montecristo.

Pugh a încercat din nou să o convingă să deschidă un cont comun şi lui Ross i-a fost suficient să prindă doar frânturi din conversaţia lor pentru a înţelege că ea încă nu era convinsă să facă

un asemenea pas. Când el i-a spus că în dimineaţa următoare va merge la bancă pentru a-şi închide contul astfel încât o singură bancă să se ocupe de afacerile lor, ea a înclinat din cap fără niciun comentariu.

Ross deja luase hotărârea. În dimineaţa următoare nu avea să-l urmeze pe Pugh la bancă ci avea să rămână la hotel pentru ca, aşa cum spunea comandantul, să o lumineze pe doamna Pugh.

Conversaţia de la masa de alături a trecut la un alt subiect referitor la posibilitatea de a merge la teatru în seara aceea. Cu ajutorul celor de la hotel Pugh rezervase două locuri în primele rânduri la un spectacol cu *Les Miserables.* Doamna Pugh părea încântată şi în ciuda faptului că Ross prindea doar din când în când frânturi de conversaţie şi clinchet de pahare părea că atmosfera dintre cei doi proaspăt căsătoriţi se schimbase. După ce au dat comanda, Pugh s-a aplecat peste masă şi a şoptit câteva cuvinte care l-au luat pe Ross prin surprindere.

— Iubito, peruca ta e uşor strâmbă.

Doamna Pugh s-a ridicat spunând:

— Dragul meu, voi lipsi doar câteva minute, apoi plecă.

Ross a potrivit din nou oglinda tabacherei astfel încât să poată vedea ce se întâmplă la masa alăturată şi l-a văzut pe Pugh scoţând un trabuc, fapt ce i s-a părut ciudat pentru că încă nu fuseseră serviţi cu felul principal.

Pugh a desfăcut capacul tubului în care se afla trabucul şi l-a pus pe masă. A cercetat din priviri în jurul său încăperea aglomerată apoi a întors tubul cu susul în jos şi a golit conţinutul reprezentat de un praf alb în paharul său. A amestecat cu mânerul furculiţei apoi a pus trabucul la loc în tub şi pe acesta în buzunar. A mai privit o dată în jurul său apoi a schimbat paharul său cu cel al soţiei. Întreaga înşelătorie nu a durat nici măcar un minut.

Ross a prins privirile lui maître d' în timp ce acesta se ocupa de nişte clienţi în apropiere. A scris câteva cuvinte pe spatele meniului

şi apoi a dus degetul la buze pe când acesta se apropia. Maître d' a citit mesajul mai înainte de a se apropia cu un aer degajat de masa lui Pugh care privea insistent către uşa restaurantului.

— Sir, îmi cer scuze că vă deranjez dar sunteţi căutat la telefon din străinătate. Dacă puteţi merge la recepţie, apelantul va aştepta.

— A lăsat vreun nume?

— Nu, domnule. Era o doamnă. Spunea că e urgent.

Pugh s-a ridicat de îndată şi a pornit grăbit spre ieşirea din restaurant.

De cum a părăsit restaurantul, Ross a lăsat să-i cadă exemplarul din *New York Times.* Apoi s-a aplecat să îl ridice şi când s-a ridicat a schimbat între ele cele două pahare cu o dexteritate care l-ar fi impresionat şi pe Jimmy şuţul.

Ross se îndrepta spre bar când Pugh furios la culme a trecut pe lângă el. Abia se aşezase când a reapărut soţia sa.

Ross a luat loc pe un scaun înalt la bar a comandat o cafea şi a continuat să citească ziarul. A ridicat privirile şi l-a văzut pe Pugh ridicând paharul pentru un toast la care soţia i-a răspuns fericită. Pugh a dat paharul peste cap în timp ce ea a luat o mică înghiţitură, moment în care farfuriile cu felul principal le-au fost puse pe masă.

Abia ridicase Pugh cuţitul şi furculiţa când faţa sa a devenit cenuşie. A început să tremure şi s-a prăbuşit peste masă cu spume la gură.

— Un doctor! a strigat doamna Pugh înspăimântată.

Un bărbat aflat la o masă ceva mai departe de a lor a sărit în picioare şi s-a grăbit spre ei dar la o examinare rapidă a fost limpede pentru toţi cei prezenţi că nu mai era nimic de făcut.

Ross privea desfăşurarea evenimentelor. Câteva momente mai târziu au apărut doi chelneri ducând o targă sub îndrumarea lui maître d'. Unii dintre clienţi şi-au ferit privirile în vreme ce alţii priveau cuprinşi de o fascinaţie morbidă, în timp ce trupul lipsit de

viaţă era purtat afară din restaurant urmat îndeaproape de văduva profund îndurerată.

Ross s-a folosit de agitaţia din jur şi a părăsit în linişte restaurantul. Trecând pe lângă maître d' i-a strecurat o bancnotă de o sută de *rand* pentru care acesta a răspuns cu o înclinare uşoară a capului. Discret Ross a privit din hol cum era cărată targa spre ambulanţa care aştepta şi unde a fost preluată de doi paramedici care nu mai aveau nimic de făcut. Doamna Pugh a izbucnit în lacrimi în timp ce unul dintre ei încerca să ia pulsul defunctului ei soţ, i-a închis apoi ochii şi a tras un cearşaf peste capul lui.

De-a lungul anilor, Ross mai întâlnise văduve sfâşiate de durere şi nu avea nicio îndoială că lacrimile doamnei Pugh erau sincere ceea ce i-a stârnit uimirea. Era posibil să-l fi iubit pe acel personaj odios? Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi ştiut că ea şi nu el ar fi trebuit să se afle în ambulanţa care se îndrepta spre morgă. Pe când ambulanţa se depărta a pornit către recepţie pentru a-şi lua cheia.

— Aveţi un mesaj, l-a informat recepţionera.

Ross a desfăcut foaia de hârtie şi după ce a citit a rostit în barbă:

— Eşti bun, Coristule! Foarte bun!

— Scuze! Puteţi repeta? întrebă recepţionera.

— Îmi puteţi spune la ce oră e următorul zbor spre Londra?

— Primul zbor de dimineaţă e la ora nouă. Dar dacă vă grăbiţi mai aveţi timp să prindeţi un zbor de noapte care pleacă în două ore.

— Pregătiţi-mi nota şi faceţi o rezervare la clasa business pentru zborul de noapte. Am nevoie de un taxi care să mă ducă la aeroport.

Ross a urcat scările în fugă până la etajul trei unde a deschis uşa în grabă şi a început să-şi arunce în valiză lucrurile după care a coborât la recepţie pentru a plăti nota. Un angajat i-a cărat valiza şi a pus-o în portbagajul taxiului şi acesta a şi pornit din loc. Promisiunea unui bacşiş de o sută de *rand* făcută şoferului dacă

ajunge la aeroport la timp pentru a prinde zborul de noapte l-a făcut pe acesta să ignore orice limitare de viteză posibilă. Ross a fost cel din urmă pasager care a urcat în avion.

— Sir, doriţi cina în seara asta? a întrebat însoţitoarea de bord odată ce avionul a luat înălţime.

— Nu, mulţumesc. Doar o pereche de ochelari.

— Desigur, domnule.

Pentru că nu se afla niciun Larry T. Holbrooke III aşezat pe scaunul de alături, Ross dorea să se bucure de un somn de noapte bine-venit. Se întorcea la timp pentru a lua micul dejun cu Jimmy şuţul la Putney Bridge Café, mai înainte de a se prezenta în faţa inspectorului-şef Warwick la Yard. Se întreba cât de multe ştia Coristul despre cele întâmplate.

Capitolul 28

— Eşti ofiţerul Plod? întrebă Peter văzându-l pe Juan la micul dejun în dimineaţa următoare.

— Nu, spuse Juan aşezându-se de cealaltă parte a mesei la care şedeau gemenii. Fiica mea cea mică spune că nu sunt la fel de isteţ ca ofiţerul Plod pentru că eu nu rezolv absolut toate cazurile mele pe loc. Crede că semăn mai degrabă cu inspectorul Watchit.

Artemisia a chicotit în vreme ce Beth punea în faţa oaspetelui o farfurie cu şuncă şi ouă.

— Tata va fi invidios când va afla ce am mâncat la micul dejun, spuse Juab luând cuţitul şi furculiţa.

— Tatăl tău nu ia micul dejun? întrebă Artemisia.

— Nu vorbi cu gura plină! o certă William.

— Cine a furat colierul? dori să ştie Peter.

— Nu ştiu, recunoscu Juan.

— Vom afla diseară când se întoarce tati şi ne citeşte ultimul capitol, spuse Artemisia.

— Dacă tati se întoarce în seara asta, spuse William pe când telefonul începuse să sune.

— Cine poate fi la ora asta aşa devreme? se întrebă Beth.

— Probabil Hawk, spuse William ridicându-se.

— Este ofiţerul Plod, şopti Juan.

— Sper, a fost de părere Artemisia. El vă poate ajuta să rezolvaţi...

William închise uşa în urma lui şi ridică receptorul.

— William Warwick.

— Bună dimineaţa. Geoff Duffield de la paza aeroportului Heathrow. Dl Hogan a sosit cu primul zbor din această dimineaţă de la Cape Town şi tocmai a trecut de controlul paşapoartelor.

— Mulţumesc, Geoff. Cel puţin am rezolvat una din probleme. Mulţumesc, repetă el după care închise telefonul şi reveni în bucătărie.

— L-ai întâlnit pe ofiţerul Plod? tocmai îl întreba Peter pe Juan.

— Nu, dar mi-ar face plăcere pentru că eu şi tatăl tău am avea nevoie acum de ajutorul lui.

— Chiar el era la telefon, spuse William intrând în joc. Se îndreaptă spre Yard aşa că e cazul să ne grăbim.

— Tati nu e cuminte deloc. Bunicii spun că mai întâi termini micul dejun apoi te ridici de la masă.

— Sunt de acord cu bunicii voştri, spuse Juan în timp ce continua să se bucure de ouă şi şuncă aşa că William cedă şi se aşeză la masă.

— Scuze! Artemisia are obiceiul să repete tot ce a auzit în ultimul timp, se scuză Beth.

— Nu-i nevoie de scuze. Nu uita, am trei fiice.

— Şi încă una pe cale să vină pe lume. Aşa mi-a spus William.

— Oare ce-am făcut ca să merit asta?

***

— Bună dimineaţa, inspectore! îl întâmpină Jimmy şuţul. Mi te alături la micul dejun?

— N-am timp, spuse Ross privind cu invidie farfuria goală a lui Jimmy mai înainte de a fi luată de pe masă. Dar dacă încă mai doreşti două sute prezintă-te pe Wardour Street la Queen's Theatre la zece jumătate în această seară.

— Trebuie să-mi verific agenda.

— Dacă nu eşti acolo voi veni la micul dejun în fiecare dimineaţă până îmi achiţi cele două sute de lire primite deja.

— M-ai convins, inspectore, dar nu-ţi ascunzi deloc farmecul irlandez.

Spunând asta Jimmy luă o lingură mare de marmeladă pe care o întinse pe o felie de pâine prăjită în timp ce inspectorul pleca.

***

Locotenentul Sanchez a desfăşurat o hartă mare a Cataloniei pe masă şi întreaga echipă s-a strâns în jurul său pentru a privi mai atent.

— De îndată ce inspectorul-şef Warwick şi inspectorul Ross au aterizat în Barcelona vor fi conduşi la o casă conspirativă în afara oraşului unde vom avea o informare finală mai înainte de a îmbrăca toţi echipamentul necesar pentru o operaţiune nocturnă.

— Şi când va fi ora vrăjitoarelor? dori să ştie comandantul.

— Miezul nopţii, sir, îl informă Sanchez. Vom părăsi oraşul într-o maşină fără însemne care ne va lăsa la câţiva kilometri de limitele domeniului lui Faulkner.

William dădu aprobator din cap şi Sanchez indică un X marcat pe hartă.

— Eşti sigur că se mai află acolo? întrebă el.

— Există camere pe drumul ce duce spre domeniu şi pe plajă avem patrule la poalele stâncilor şi până acum n-au fost observate semne de activitate aşa încât presupunem că încă se ascunde în casă.

— Nu uitaţi! Booth Watson are un loc rezervat la un zbor către Barcelona pentru luni, interveni Rebecca. De ce s-ar mai obosi să meargă acolo dacă Faulkner a plecat?

— Corect! o aprobă William. Presupun că Booth Watson merge acolo pentru a stabili ultimele detalii pentru o plecare neplanificată a clientului său aşa că aceasta ar putea fi ultima noastră şansă înainte ca Faulkner să dispară din nou

— Vom avea nevoie de inspectorul Hogan pentru a ne ghida de aici, puse Sanchez degetul pe hartă la marginea pădurii, până aici, spuse el mişcându-l până la intrarea principală.

William dezaprobă clătinând din cap.

— Nu. Ross este convins că singura noastră speranţă rămasă este intrarea în casă fără a fi văzuţi prin una din ferestrele de la etajul patru rezervat servitorilor. Când am fost acolo ultima oară am observat că trei dintre ferestre erau deschise pe timpul zilei. Aici, aici şi aici. Aceasta, spuse el mişcând degetul pe planul casei se află aproape de ieşirea de incendiu.

Sanchez încuviinţă din cap dar adăugă:

— Trebuie să ştim exact ce plănuieşte inspectorul Ross după ce am ajuns la marginea pădurii. Presupun că vom da peste o mulţime de alarme, capcane şi alte surprize pentru vizitatori nepoftiţi.

— În câteva minute ar trebui să ni se alăture, spuse William uitându-se la ceasul de mână.

— Ce te face să fii convins de asta?

— Avionul în care a călătorit a aterizat la Heathrow în urmă cu vreo două ore. Chiar sunt uimit că...

În acel moment uşa se dădu de perete şi Ross intră.

— Scuze pentru întârziere. Am fost reţinut de ceva.

„Sau de cineva” gândi William dar se mulţumi să spună doar:

— Locotenentul Sanchez tocmai ne vorbea despre ce ne aşteaptă odată ajunşi la Barcelona.

— Eu pot să vă conduc doar până la capătul drumului ce duce pe domeniu. De acolo va trebui să preluaţi conducerea.

Ross îşi ocupă locul la masă şi începu să le explice cu amănuntul cum plănuia să procedeze pentru ca toţi trei să ajungă de la marginea pădurii la ieşirea de incendiu de cealaltă parte a casei fără ca nicio alarmă să pornească. Nimeni nu l-a întrerupt. William a anunţat că şedinţa luase sfârşit. În acel moment toţi au început să pună aceleaşi întrebări pentru a treia oară.

— Rămâne totuşi problema uşii dincolo de care nu se poate trece, spuse Hawk, pe când se ridicau să plece.

— În această după-amiază am întâlnire cu singura persoană care ştie cum se deschide uşa, le spuse Ross. Voi raporta imediat după întâlnire.

— Atunci ne vedem din nou mâine-dimineaţă la ora opt şi mai trecem încă o dată prin tot ce ţine de plan, hotărî William.

— Mâine-dimineaţă la opt am o întâlnire pe care nu o pot rata, le spuse Ross fără nici o altă explicaţie. În seara asta, mai târziu te voi suna pentru a te ţine la curent.

— Perfect! încuviinţă William spre uimirea tuturor.

Dar el ştia perfect unde avea să se afle inspectorul Hogan a doua zi la ora opt şi intenţiona să fie şi el acolo.

***

— Ce ştii tu şi eu nu? o întrebă Beth pe Christina pe când aceasta se aşeza de partea cealaltă a biroului.

— Nu prea multe, recunoscu Christina. Un lucru ştiu sigur: oriunde se află Caravaggio, acolo e şi Miles.

— Şi Frans Hals?

— Mă tem că da. Şi te rog să mă crezi când spun că dacă aş şti unde este ţi-aş spune.

Beth nu credea ce i se spunea dar urma sfatul lui William, ascultă, ascultă, ascultă.

— Tot ce ştiu este că Booth Watson va zbura luni dimineaţă spre Barcelona. Şi nu cred că este o coincidenţă faptul că iahtul lui Miles va pleca din Monte Carlo sâmbătă noapte. Nu m-ar mira ca omul şi iahtul să ajungă în acelaşi loc.

— Ceea ce înseamnă că Miles se pune din nou în mişcare.

— De acord. Şi dacă e implicat şi iahtul, atunci şi colecţia e în mişcare.

— De unde ai informaţiile?

— De la fostul super-intendent Lamont care e mai mult decât încântat să fie plătit de mai multe persoane.

— Să sperăm că Miles nu va afla pentru că nu are încredere în paraşute de aur decât dacă el este cel care deţine controlul asupra cablului de deschidere.

— Acum ştii la fel de multe detalii ca şi mine, încheie Christina şi se ridică pentru a pleca.

Beth avea propriile îndoieli dar tot intenţiona să-l sune pe William imediat ce Christina pleca. Deja părea să audă vorbele soţului ei când îi transmitea informaţiile obţinute de la Christina. „Încă tot nu ştiu de partea cui este femeia asta."

***

Nosey Parker era numele afişat pe uşa de la numărul 114A de pe Charing Cross Road. Un stabiliment care deservea rareori mai mult de unul sau doi clienţi pe zi şi doar cu programare făcută de proprietar. Ross intră în magazin cu cinci minute mai devreme şi se apropie de tejghea cu emoţie.

— Pe loc repaus, caporal! rosti un glas pe care nu-l putea uita vreodată.

Nu i se mai adresase nimeni astfel de mai bine de zece ani şi el tot nu se putea simţi relaxat în prezenţa fostului său şef.

— Mi-a părut nespus de rău să aud de moartea soţiei tale, spuse colonelul Parker cu un ton mult mai blând decât îl auzise Ross vreodată folosind în cei patru ani cât fusese membru SAS.

— Dar acum, caporal, trebuie să ne gândim la viitor, continuă cu un ton mult mai autoritar.

— Au reuşit specialiştii să facă modificările cerute la camera video?

— O sarcină relativ uşoară, răspunse colonelul şi scoase de sub tejghea o cutie fără însemne. Asta te va ajuta să detectezi alarmele sau capcanele pentru neghiobi în timp ce înregistrează în timp real întreaga operaţiune.

Până să apuce Ross să pună întrebări despre cum funcţionează închiderea uşii fără încuietoare, colonelul îl întrebă:

— Cum a funcţionat căruciorul meu Silver Cross din 1950?

— Nici că s-ar fi putut mai bine, sir. Am trecut prin zona ţintă fără ca cineva să-mi dea atenţie. Am îndeplinit misiunea aşa cum fusese planificată şi am scăpat neluat în seamă nici de bandă şi nici de poliţie.

— Mi-a făcut plăcere să citesc articolul din *The Times* despre incident. Şi tabachera?

— Magie curată. Şi nu voi mai avea niciodată încredere într-o femeie care îşi pudrează nasul.

— Să n-ai niciodată încredere într-o femeie. Punct.

Era o remarcă pe care Ross ar fi aprobat-o dacă nu ar fi cunoscut-o pe Jo.

— Acum că ai rezolvat aceste două probleme speciale presupun că ai nevoie de ajutor pentru următoarea misiune.

— Da, sir. De curând când am avut de îndeplinit o însărcinare în străinătate, am ajuns în faţa unei uşi mari din fier care nu avea mâner, nici închizătoare şi nici cadran. În colţul de jos stânga erau gravate iniţialele NP.

— Seiful Sesam. Perfecţionat de un fost membru Stasi care a fugit din Germania de Est şi s-a alăturat firmei.

— Dar cum se deschide dacă nu există un cod?

— Există un cod, caporal, dar doar atunci când proprietarul este în încăpere.

— Atunci, presupun că e vorba de ceas, spuse Ross înțelegând în acel moment de ce Faulkner îşi atinsese ceasul mai înainte de a intra în biroul său.

— S-ar putea să ai dreptate, evită colonelul să răspundă la întrebare. Ia aminte! Voi regreta totdeauna că am făcut afaceri cu acel domn. Susţinea că a fost ofiţer de marină, căpitan, şi că a luptat în insulele Falkland dar ca să fiu sincer, am avut îndoieli în această privinţă căci s-a dovedit a fi genul mizerabil care nu-şi plăteşte datoriile.

Un ticălos ar fi vrut Ross să adauge, dar preferă să păstreze tăcerea.

— Nici nu a plătit ultima rată pentru seiful pe care i l-am instalat cu ceva timp în urmă. Dar având în vedere timpul care a trecut, curând va trebui să schimbe bateriile la ceas şi atunci va trebui să plătească pentru că sunt unicat.

— Ce valoare are restanţa lui? întrebă Ross deşi se aştepta să fie trimis în faţa curţii marţiale pentru fapta sa.

— Nu joci tu într-o astfel de ligă, amice.

— Să-ncercăm, totuşi.

— Cinci mii de lire sterline ar achita datoria.

Ross scoase un carnet de cecuri, luă un pix de pe tejghea şi începu să scrie.

— Ai câştigat la loto?

— Nu, sir. Am pierdut o soţie, spuse Ross şi îi dădu cecul.

— Îmi cer scuze, spuse Parker la rândul său profund mişcat şi jenat.

Apoi se întoarse cu spatele, formă un cod ce deschidea un mic seif în perete, scoase de acolo un ceas de mână cu ecranul orb şi atinse cadranul. Acesta se lumină de îndată şi indică ora pentru câteva secunde mai înainte de a se stinge. Colonelul dădu ceasul fostului său camarad de arme.

— Nu prea mi-e de folos dacă nu ştiu codul.

— Caporal, cât e ceasul?

— Trei şi douăzeci, răspunse Ross aruncând o privire ceasului aflat pe peretele din spatele tejghelei.

— Gândeşte ca un soldat! se răsti colonelul.

— Cincisprezece douăzeci.

— Luna şi anul.

— Nouă, optzeci şi opt.

— Corect. 15 20 09 88.

— Ora, data, anul. Nici că se putea mai simplu.

— Şi farmecul constă în faptul că ora se schimbă la fiecare minut, ceea ce înseamnă că şi codul se schimbă. Caporal, nu uita că deşi adversarul tău nu este nici ofiţer nici gentleman tu va trebui să te trezeşti cu noaptea în cap ca să-l prinzi în timp ce doarme.

— Este exact ce intenţionez să fac, spuse Ross punându-şi ceasul la mână.

***

Ofiţerul Pankhurst şedea la o masă la fereastra unui bar cu vinuri aflat pe strada Wardour. Alesese cu grijă acel loc. Micul bar aflat la primul etaj deasupra unui restaurant era aglomerat cu tineri care se distrau în oraş în acea seară, pe când ea era la datorie. Din punctul ei de observaţie avea continuu posibilitatea să-l urmărească pe Darren Carter în timp ce-şi făcea treaba. După paisprezece zile de supraveghere îi cunoştea rutina dar şi fişa postului (nescrisă). Carter era paznicul numărul unu şi cel mai de seamă de la intrarea în Eve's Club. El şi doar el, decidea cine putea să intre în club şi prejudecăţile lui au devenit evidente pentru Rebecca în decursul celor două săptămâni.

Îi întâmpina cu căldură pe străinii răzleţi de vârstă mijlocie care păreau să aibă bani şi care puteau fi momiţi să se distreze cheltuind ce aveau. Şi dacă beau mai mult decât se cuvine, era un bonus. „Indezirabilii" – tineri tatuaţi purtând jeanşi, mai ales dacă veneau în grup erau refuzaţi politicos, uneori, chiar nu prea politicos. „Scuze, sir, este un club privat" erau cuvintele pe care le folosea

pentru a-i face pe aceştia să plece şi dacă nu plecau, sugestia referitoare la ce li se putea întâmpla îi convingea pe cei care păreau mai hotărâţi. Unul sau doi nu cedau uşor ceea ce le atrăgea o privire ameninţătoare şi dacă erau suficient de proşti pentru a-şi încerca norocul, urma un brânci hotărât, deşi până în acel moment Rebecca nu asistase la ceea ce se putea numi vătămare corporală gravă pentru care ar fi putut cere mandat de arestare.

Rebecca acceptase ideea că trebuia să se poarte asemenea unui pescar răbdător pregătit să stea cu orele în speranţa că prada se va agăţa în undiţă. Avantajul era că se afla la căldură într-un bar plăcut, bucurându-se de un pahar cu vin şi nu cuibărită pe o bancă pe malul râului în ploaie. Dar, din păcate, era conştientă că rapoartele ei deveneau cu fiecare zi tot mai scurte. De fapt în ultimele zile doar data se schimba. Se întreba cât avea să mai dureze până când şeful avea să-i încredinţeze o altă misiune.

Cel puţin avea timp să se gândească la Archie. Îşi iubea meseria şi se simţea bine făcând parte dintr-o echipă de elită bine antrenată dar era conştientă de faptul că trebuia să ia o decizie cât de curând referitoare la viitorul ei. Archie începuse să vorbească despre viaţa lor împreună ca parteneri. În acel moment se afla în Irlanda pentru o scurtă perioadă de timp şi era conştientă de faptul că fiind un ofiţer tânăr era posibil să fie trimis în afara ţării. „Asta e meseria, bătrânica mea" spusese el odată în felul lui atât de drăgăstos, arătând că presupune că ea avea să renunţe la Met căci era evident că nu se putea afla în două locuri în acelaşi timp.

Dacă se căsătorea cu Archie atunci trebuia să renunţe la slujba pe care o iubea şi să devină soţia unui ofiţer de armată, să facă copii de care să aibă grijă conform reglementărilor în vigoare şi singurele momente palpitante aveau să fie cele petrecute alături de soţia comandantului pentru a organiza petreceri în onoarea „ştabilor" cum spunea Archie. Pe când se gândea astfel la viitor, atenţia i-a

fost atrasă de grupul animat care părăsea teatrul şi se îndrepta spre casă. Era momentul când şi ea trebuia să-şi încheie ziua de lucru.

— Încă un pahar, miss?

***

— Bună seara, inspectore, spuse Jimmy şuţul care apăruse de niciunde. Dacă ai echipamentul sunt gata să câştig cele două sute de lire.

Ross se întoarse cu spatele spre mulţime şi fără o vorbă îi strecură lui Jimmy trei pacheţele şi câteva bancnote uzate. Jimmy se topi în mulţime.

Câteva momente mai târziu Ross îl văzu de cealaltă parte a drumului intrând în grupul de spectatori ce ieşeau de la teatru apoi se opri în faţa intrării clubului şi ceru omului de pază informaţii despre drumul spre Leicester Square.

— Ce crezi omule, că sunt vreun afurisit de ghid turistic?

— Scuze, frate, de deranj, spuse Jimmy şi se aplecă luând un ceas de pe trotuar. Este cumva al tău?

— Daa, spuse omul şi luă ceasul punându-l la mână fără a-i mulţumi.

Jimmy şuţul a pornit mai departe pe când Ross a intrat într-o cabină telefonică şi a format un număr de telefon.

Câteva clipe mai târziu se auzi o voce spunând:

— Inspector Watts.

— Tocmai am ieşit din Eve's Club şi omul de la uşă a încercat să-mi vândă droguri. M-am gândit că poate doriţi să ştiţi.

Apoi a închis mai înainte ca cineva să poată detecta de unde s-a făcut apelul. Patru minute era timpul considerat de şoferii de la brigada antidrog a poliţiei metropolitane ca răspuns rapid la un apel de urgenţă, aşa că trei minute şi patruzeci şi două de secunde

mai târziu o maşină a brigăzii a apărut în Wardour Street. Ross a zâmbit pentru sine.

***

Mai întâi Rebecca nu a dat mare atenţie maşinii de poliţie ce gonea pe sub ferestrele barului. Nu era nimic surprinzător pentru că în Soho în fiecare noapte aveau loc incidente. Dar a devenit mai atentă când maşina a frânat chiar în faţă la Eve's Club. Patru poliţişti în uniformă au sărit din maşină şi l-au înconjurat pe Carter a cărui expresie şocată părea absolut sinceră.

De partea cealaltă a drumului au început să se adune curioşi în timp ce doi poliţişti îl ţintuiau la perete iar un al treilea îi scotocea prin haină de unde a scos câteva pacheţele şi un mănunchi de bancnote uzate. Cel de-al patrulea poliţist, un inspector pe care Rebecca nu îl cunoştea l-a arestat pe Carter şi i-a citit drepturile mai înainte de a-i pune cătuşele. Pe când era dus şi urcat cu forţa în maşina poliţiei, Rebecca putea să audă protestele lui.

De îndată a început să scrie tot ce văzuse oprindu-se doar în momentul în care proprietarul clubului s-a năpustit pe uşă afară şi a ameninţat cu pumnul spre maşina care a demarat şi a dispărut din vedere. Curioşii s-au risipit pe când Jimmy şuţul a apărut din nou lângă Ross şi i-a adresat un zâmbet batjocoritor.

— Te-ai descurcat de minune, Jimmy, spus Ross pasându-i două sute de lire.

— Încântat să pot fi de ajutor. Este fix genul de scursură care trebuie pus după gratii.

Ross se pregătea să facă un comentariu despre râde ciob de oală spartă când Jimmy adăugă:

— Îmi place noul ceas. Îţi ia ochii, inspectore. Şi cum citeşti ora?

Mai înainte ca Ross să poată răspunde, Jimmy s-a topit în noapte. Ross şi-a verificat încheietura mâinii şi s-a liniştit când a văzut că ceasul era încă acolo.

***

De îndată ce Rebecca a terminat de scris raportul a golit paharul, a achitat nota şi a plecat. Dacă n-ar fi fost atât de târziu l-ar fi sunat pe şef acasă. Trebuia să aştepte până a doua zi dimineaţă. Apoi îşi aminti unde trebuia să fie a doua zi dimineaţă la ora şase. De fapt în acea dimineaţă.

Capitolul 29

Şase bipuri au fost urmate de titlurile ştirilor dar niciunul dintre ei nu asculta.

— Nu-mi place deloc să spionez un coleg, mai ales pe unul pe care îl admir şi care-mi place, spuse Jackie.

— Sunt perfect de acord cu tine dar când eşti propriul tău duşman de moarte ai nevoie de prieteni, îi răspunse William.

— Tot mai eşti convins că a fost implicat în asasinarea lui Roach şi Abbott?

— Trebuie să recunoaştem că asasinarea soţiei sale i-a dat motive întemeiate. Să fim recunoscători că dosarul Abbott/Roach a fost închis. Dar cazul Sleeman este încă deschis aşa că e important să fim cu un pas înaintea lui Ross. Şi a lui Verenich de asemenea, din acelaşi motiv.

— S-ar putea să vi se pară interesante ultimele mele informaţii referitoare la Clive Pugh, spuse Jackie în timp ce amândoi continuau să privească din maşină spre uşa roşie de la capătul străzii.

— Luminează-mă! o îndemnă William semănând tot mai mult comandantului.

— Am primit ieri un telefon de la noul meu prieten de la poliţia din Cape Town. Mi-a spus că s-a dovedit absolut greşit ceea ce ştiam eu şi că nu trebuie să-mi mai fac griji pentru doamna Pugh.

— Cum adică?

— Soţul ei s-a prăbuşit peste masă la cină în urmă cu câteva seri şi a murit până la sosirea ambulanţei. Cel puţin ştim că Ross n-are niciun amestec în treaba asta.

— Prin urmare Pugh nu a pus mâna pe banii ei.

— Acum vine partea comică. Se pare că doamna Pugh a uitat să-i spună defunctului ei soţ că mai fusese măritată de două ori mai

înainte şi cele două căsnicii anterioare o lăsaseră fără niciun ban. Pentru că el plătea toate cheltuielile a presupus că este un bărbat bogat. A fost distrusă când a aflat că şi el era lefter. Se pare că nu poate plăti nici cheltuielile de la hotel.

— Nu e ieftin să mergi la Table Mount.

— De unde ştiţi unde au fost cazaţi?

— Poliţia locală are vreo bănuială că ar fi fost implicată în moartea soţului? continuă William ignorând întrebarea ei.

— Nu, sir. Au dat şi un comunicat în care se menţionează că nu e vorba de niciun fel de suspiciuni privind moartea lui Pugh şi au permis văduvei îndoliate să ridice cadavrul şi să plece cu el la clasa turist spre Anglia. Aşadar va trebui să-mi găsiţi un alt caz imposibil de rezolvat.

— Concentrează-te pe ce avem acum, o îndemnă William în timp ce o lumină se stingea în casa lui Jo şi altele continuau să se aprindă şi apoi iar să se stingă în următoarea oră. Dar William deja învăţase de-a lungul anilor că munca de supraveghere era un joc de-a şoarecele şi pisica şi răbdarea era brânza din cursă.

Au ascultat amândoi ştirile de la ora şapte la radio şi nu a existat nicio schimbare până când au început ştirile de la ora opt. Până atunci au fost livrate ziarele, laptele şi poşta dar uşa de la intrare a rămas închisă.

William începuse să creadă că „prima zi a lunii” nu era un indiciu atât de important aşa cum sugerase unul din informatorii lui Paul, până când nu a văzut o Toyota neagră oprind în faţa casei şi parcând pe o linie galbenă dublă.

Când s-a deschis uşa pasagerului niciunul dintre ei nu a avut nevoie de o fotografie pentru a identifica persoana care se îndrepta spre uşă.

— Dumnezeule! Are constituţia unui tanc!

— Un metru nouăzeci şi cinci şi o sută de kilograme şi practic trăieşte pentru a merge la sală, o lămuri William pe când uriaşul bătea la uşă.

Verenich aşteptă puţin şi apoi bătu din nou privind în susul şi în josul aleii. A doua oară bătaia în uşă a fost mai hotărâtă. După câteva momente a apărut Ross îmbrăcat cu un trening.

— Nu pare pregătit să vină la muncă azi, remarcă Jackie.

Ross îi înmână lui Verenich un mănunchi de bancnote şi acesta începu să le numere pe îndelete.

— Intenţionez să pun capăt la indiferent ce pune la cale, spuse William.

Verenich îi oferi lui Ross o grimasă ce se voia zâmbet, vârî banii în buzunar şi se întoarse la maşină.

William a deschis radioul care-l conecta cu restul echipei.

— Maşina lui Verenich se îndreaptă spre semafor către intersecţia cu Merton Street. Vă voi anunţa în ce direcţie se îndreaptă. Nu uitaţi să păstraţi distanţă.

— Înţeles, au răspuns deodată glasurile a trei persoane vigilente care aşteptau de la ora şase dimineaţa să treacă la acţiune.

William se pregătea să pornească în urmărirea Toyotei când îl zări pe Ross ieşind din casă. Urcă grăbit în maşină şi demară.

— Ţinta este în mişcare aşa că al tău e Danny şi Hogan nu este mult în urmă. Ţine-mă la curent dar abandonaţi-l pe Verenich când ajunge la următorul client. Îl va prelua Paul.

— Înţeles! se auziră două glasuri.

Tocmai atunci Toyota trecea prin dreptul unui taxi care nu luase niciun pasager.

William zâmbi văzând că Ross întorcea la stânga la semafor şi continua pe urma lui Verenich.

— Ofiţer Markham!

— Sir!

— Conduce un Volkswagen verde-închis...

— L-am reperat, sir!

***

Ross vedea Toyota aflată înaintea sa şi s-a retras în spatele unui taxi. La următoarea intersecţie lumina semaforului era verde dar nu era convins că avea timp să treacă. A apăsat pe acceleraţie. Şoferul lui Verenich a făcut dreapta şi taxiul l-a urmat dar luminile semaforului au început să se schimbe pe când Ross se apropia. A trecut şi deodată i-a apărut în faţă un poliţist care a ridicat mâna şi cu un gest exagerat de amplu i-a făcut semn lui Ross să oprească maşina la curbă. Pe când oprea Ross a rostit furios câteva înjurături anglo-saxone în spatele geamurilor ridicate.

Tânărul poliţist a pornit cu pas domol către el şi Ross a coborât geamul, cu motorul încă mergând.

— Care este problema?

În acest timp maşina în care se afla Verenich dispărea după colţ.

— Sir, v-aţi dat seama că aţi trecut pe roşu?

— N-am făcut aşa ceva, îl contrazise Ross încălcând regula de aur.

— Eu şi colegul meu suntem martori că aţi încălcat articolul 36 alineatul 1 din legea traficului rutier din 1988. Permisul auto, vă rog!

Ross i-a dat legitimaţia de poliţist.

— Acesta nu este permisul de conducere, sir.

— Nu-l am la mine.

— În acest caz am nevoie de datele dumneavoastră personale, sir.

Poliţistul scoase un carneţel şi un pix pregătindu-se să scrie.

— Presupun că deja le cunoşti, domnule ofiţer.

— Nu ne ia prea mult timp, ignoră poliţistul comentariul lui Ross.

— Cât timp?

— Scuzaţi, sir?

— Cât timp ţi-au cerut să mă reţii?

— Zece minute, sir, recunoscu omul.

Cu ciudă Ross se văzu nevoit să-l admire pe Warwick. Avea chipul unui băiat de cor dar nu era genul care ia prizonieri. Aşa cum bănuia Jackie începu şi el să creadă că urma să fie succesorul lui Hawk. Cu toate astea el încă mai avea o surpriză rezervată inspectorului-şef până la sfârşitul zilei.

— Pot pleca acum că ți-ai îndeplinit misiunea?

Poliţistul a aruncat o privire ceasului de la mână.

— Da, sir, desigur. Dar pe viitor poate conduceţi mai prudent.

***

Paul a raportat că Verenich a fost nevoit doar să-i dea un pumn celui de-al doilea client al lui Sleeman şi acesta a scuipat banii.

— Profită de asta şi vezi dacă îi poţi lua omului o declaraţie care să reziste în faţa judecătorului.

— Imediat!

— Toyota tocmai a trecut pe lângă mine. Raportez când ajunge la următorul punct de colectare, se auzi glasul Rebeccăi.

— Danny, care e poziţia ta?

— Îl preiau de la Pankhurst când iese.

— Nu înțeleg de ce toţi sunt acasă când trece Verenich să strângă banii, spuse Jackie după ce William închisese staţia.

— Dacă nu ar fi ei ar fi soţiile care ar răspunde la uşă aşa că ar apărea probleme din ambele părţi.

O lumină roşie începu să clipească. William apăsă un întrerupător.

— Bună dimineaţa, sir. Sunt inspectorul Watts de la anti-drog. Aveţi un moment să mă ascultaţi?

— Sunt cam ocupat acum, inspector Watts aşa că dacă nu este foarte...

— Este în legătură cu Darren Carter, sir, dar pot să revin mai târziu.

— Vă ascult, inspector Watts.

— Aseară l-am arestat pe Carter în timp ce era de serviciu la intrare în Eve's Club şi l-am acuzat de posesie şi intenţie de a furniza 80 grame heroină, patru pacheţele de cocaină de top şi câteva punguțe de canabis.

— Chiar poate fi atât de tâmpit?!

— Jură că i-au fost plantate de către noi dar noi am primit un pont de la un anonim şi avem totul înregistrat.

— Aţi primit direct telefonul, inspector Watts sau prin dispeceratul de la 999?

— Direct, sir. De ce întrebaţi?

— Am să-ţi spun după ce voi asculta înregistrarea. Unde se află Carter în acest moment?

— În arestul local şi va rămâne acolo până va apărea în faţa judecătorului şi se va stabili cauţiunea.

— Judecătorul o să-l trimită la dracu'.

— Aş fi de acord cu ce spuneţi, sir, dacă nu ar fi reprezentat de domnul Booth Watson, QC. Trebuie să recunosc, a fost o surpriză pentru mine.

— Nu şi pentru mine. Carter nu e nimic altceva decât un paravan. Onorariul lui Booth Watson va fi plătit de domnul Staples, proprietarul barului care pierde autorizaţia de funcţionare în cazul în care omul său de la uşa barului este condamnat pentru posesie de droguri de mare risc. Fii atent şi nu uita să faci referiri ori de câte ori e posibil la cazierul acuzatului, inclusiv la condamnarea la ucidere din culpă pentru că sper să scăpăm de doi la preţ de unul. Ţine-mă la curent.

— Desigur, sir.

— Crezi că Ross e cel care a plantat drogurile pe el? întrebă Jackie imediat ce William închise staţia.

— Nu că nu şi-ar asuma un asemenea risc. Totuşi cunoaşte numeroşi şuţi care să îndeplinească o asemenea sarcină doar la o înclinare a capului.

— Chiar nu pot să...

— Nu vrei să crezi, spuse William pe când staţia prindea viaţă din nou.

— Ofiţer Pankhurst, sir. Verenich a făcut cea de-a treia colectă. A forţat intrarea în casă şi a ieşit câteva minute mai târziu cărând un televizor mare sub un braţ şi o pungă voluminoasă sub celălalt. Nu l-am văzut pe proprietarul obiectelor.

— Fă-i o vizită Rebecca şi încearcă să-l ademeneşti să dea o declaraţie. Vreau să avem un caz beton. Danny, unde e omul acum?

— Înapoi spre biroul lui Sleeman ducând cu el o grămadă de bani şi un portbagaj plin de pradă. Merg înapoi la Yard, sir?

— Nu, stai pe loc. Nu poţi fi sigur că Verenich şi-a încheiat treburile pe ziua de azi.

— Şi-acum, sir?

— Trebuie să avem răbdare pentru că acei clienţi vulnerabili, cei care nu pot plăti vor apărea mai târziu când începe să se întunece şi nu sunt martori în preajmă. Trebuie să adunăm dovezi suficiente pentru a-i face lui Booth Watson misiunea cât mai dificilă. Şi mai ales...

Şi din nou luminiţa roşie începu să pâlpâie.

Uşoarele modulări irlandeze ale glasului l-au făcut să nu întrebe cine se afla la celălalt capăt al liniei.

— Ştiu cum să deschid uşa de la biroul lui Faulkner, spuse detectivul inspector Hogan. V-aş fi raportat mai devreme, sir, dacă un poliţist extrem de zelos nu m-ar fi oprit în trafic. Oricum nu există îndoieli că ne vom întâlni la cimitir de îndată ce Verenich şi-a încheiat vizitele pe ziua de azi.

— La care cimitir?

— La cel în care se află protestatara străbună a ofiţerului Pankhurst care nu mai poate da bătăi de cap poliţiei.

Apoi conexiunea se întrerupse.

— Ce naiba vrea să spună?

— Ştie ceva ce noi nu cunoaştem, spuse William şi deschise staţia. Rebecca?

— Da, sir.

— Unde eşti acum?

— Sunt cu domnul pe care mi-aţi cerut să îl contactez în Kensington.

— Unde este înmormântată Emmeline Pankhurst?

— Cimitirul Brompton. De ce mă întrebaţi?

— Termină interogatoriul şi mergi direct acolo. Dacă întâlneşti ceva ce îţi stârneşte bănuieli raportezi neîntârziat.

— Şi ce să caut?

— Nu ştiu, recunoscu William.

— Acum chiar nu mai înţeleg nimic, spuse Jackie imediat ce William închise staţia.

— Nu e greu să stai cu câţiva paşi înaintea lui Sleeman şi Verenich dar e al naibii de greu să ţii pasul cu Ross.

— Mai ales când are ceva de rezolvat cu dumneavoastră, sir.

William era pe cale să îi dea răspunsul când Danny reveni pe staţie.

— A făcut cea de-a patra vizită, sir. După plecarea lui, Paul a intrat pentru a sta de vorbă cu noul client.

— Perfect. Rămâi pe linie. S-ar putea să apară o schimbare a planului.

***

Sleeman se furişă din biroul său imediat ce Verenich plecă pentru ultima sa vizită. La vremea când trupul urma să fie îngropat el avea să se afle în Swindon.

A mers pe jos cale de câteva străzi apoi a făcut semn unui taxi şi urcând a cerut şoferului:

— Euston.

A coborât la gară şi s-a aşezat la casa de bilete unde a cumpărat un bilet la clasa întâi la vagonul de dormit spre Edinburgh. Mai înainte de a plăti a întrebat-o în gura mare pe casieră cum de îndrăznea să ceară şaizeci şi trei de lire pentru bilet.

Bărbatul aflat în spatele lui a asistat la momentul neplăcut fără a spune vreun cuvânt. Apoi Sleeman a pornit spre peronul 7 şi se pregătea să se urce în tren când drumul i-a fost blocat de doi poliţişti care l-au arestat.

— Care sunt acuzaţiile?

— Ameninţări la adresa unui angajat al căilor ferate ar fi suficient deşi am sentimentul că vor mai fi şi altele spuse comandantul care nu-şi mai putea aduce aminte când arestase pe cineva ultima oară.

Apoi îi raportă lui Warwick.

***

Două linii s-au trezit la viaţă în acelaşi timp.

— Ofiţer Pankhurst, sir. E o groapă săpată recent în fundul cimitirului despre care şeful groparilor spune că e neautorizată.

— Stai undeva unde nu poţi fi văzută. Venim curând. Danny, unde eşti?

— Verenich tocmai a sosit în faţa unei case din Chiswick şi bate la uşă.

— Ţine-mă la curent. Restul porniţi spre cimitirul Brompton în Kensington. Când ajungeţi acolo staţi retraşi pentru că Verenich nu poate fi departe.

Închise staţia radio şi spuse scurt:

— La drum!

Jackie băgă în viteza întâi şi accelera.

— Presupun că ştii încotro te îndrepţi.

— Nu, sir, dar cred că dumneavoastră ştiţi.

***

N-a fost prea dificil ca zece poliţişti în haine civile să treacă neobservaţi în cimitir mai ales când îl aveau complice pe şeful groparilor. Existau monumente suficiente, cripte particulare şi coloane memoriale pentru a ascunde o armată. De îndată ce fiecare şi-a ocupat locul, cea mai mare provocare a fost aceea de a păstra liniştea. Un strănut pe timpul nopţii ar fi fost asemenea unei erupţii vulcanice. Liniştea a fost tulburată doar când a sunat Danny.

— Verenich tocmai a ieşit din casa din Chiswick şi a urcat cu forţa un client care se opunea pe bancheta din spate a Toyotei. Cred că vor ajunge la voi în douăzeci de minute. Doar un cuvânt, şefu', şi îl imobilizez pe nemernic şi apoi băieţii îl pot aresta.

— Nu. Rămâi pe loc. Dacă te zăreşte, întreaga operaţiune poate fi compromisă.

În momentul acela Jackie intră în cimitir şi stinse farurile ascunzând maşina în spatele unui pâlc de copaci.

— Dar dacă vă înşelaţi în privinţa locului în care îl duc?

— Îmi asum riscul, spuse William amintindu-i astfel lui Danny de ce nu voia să fie promovat.

— Păstraţi tăcerea prin radio! a fost următorul ordin dat de William.

Minutele treceau şi William privea ceasul neîncetat. Tot nu era încă sigur dacă Ross era printre îngerii care îl înconjurau sau se afla undeva în altă parte a Londrei pregătind o altfel de înmormântare pentru sine însuşi. Oricum ar fi stat lucrurile nu va fi mulţumit cu o

arestare în timp ce-i explica lui Verenich cum era cu dreptul de a nu spune nimic.

William a răsuflat uşurat când a zărit o Toyota de culoare neagră intrând pe poarta de nord a cimitirului. Nu avea faruri aprinse care să-l ghideze pe şofer într-o noapte fără lună, dar ştia încotro se îndreaptă. Zece poliţişti tineri în care clocotea testosteronul aşteptau ordinul său dar William nu a făcut nicio mişcare până când maşina nu a oprit.

Portiera din spate a fost deschisă de şofer şi Verenich a tras afară victima care se văicărea şi pe care a început să o târâie spre groapă.

— Dumnezeule! Au de gând să-l îngroape de viu, şopti Jackie.

William a sărit din maşină şi a pornit în fugă spre groapă în timp ce cei zece oameni ai săi au ţâşnit din direcţii diferite.

SD Adaja l-a depăşit rapid pe ISD Warwick şi l-a placat pe şofer care lăsase la pământ sapa şi voia să o ia la goană. Paul l-a ţinut jos până au sosit alţi doi oameni care l-au ţintuit şi SD Roycroft i-a pus cătuşele.

William se îndrepta spre Verenich care şi-a aruncat deoparte victima ce urla şi se înfipsese sfidător cu picioarele în pământ.

Chiar în momentul în care William se pregătea să se arunce asupra lui Verenich o sapă a apărut din groapă şi cu o mişcare asemănătoare cu cea a unui jucător de golf s-a abătut asupra gleznelor lui Verenich aruncându-l în genunchi. Pe când încerca să se ridice o a doua lovitură în plină faţă l-a făcut să se prăbuşească cu capul înainte în groapă. Ross a ridicat sapa deasupra capului pentru a-i da lovitura finală dar William a prins coada sapei cu amândouă mâinile şi a aterizat deasupra lui Verenich.

Ross a asistat urmărindu-i pe cei câţiva poliţişti cum îl scoteau pe Verenich fără menajamente şi-l ţintuiau la pământ punându-i cătuşele. Apoi a urcat şi William ieşind din groapă având sapa încă în mâini. Aruncă o privire trupului întins la pământ mulţumit că Verenich clipea deschizând ochii şi se uita la el cu o privire goală.

SD Adaja le aduse la cunoştinţă celor doi prizonieri că erau arestaţi ca suspecţi de complicitate la crimă şi le-a citit drepturile mai înainte de a fi luaţi. În timp ce Rebecca încerca să liniştească victima traumatizată, Ross şi William îşi îndreptaseră atenţia asupra a trei morminte fără niciun fel de însemne.

— Toate la timpul lor, spuse William, conştient de faptul că era necesar un ordin judecătoresc pentru exhumarea trupurilor. Era convins că astfel vor avea suficiente dovezi pentru a-l acuza pe Verenich de crimă şi pe Sleeman de complicitate la crimă.

Ross făcu un semn tăios din cap pe când cei doi erau conduşi la maşină.

— Trebuia să mă laşi să-l omor, spuse Ross.

William ignoră comentariul şi doar întrebă:

— Să presupun, inspector Hogan, că setea de sânge ţi s-a domolit în sfârşit?

— Nu, sir, să nu aveţi această părere. Nu, cât timp Faulkner este în viaţă.

Hawk care stătea retras într-un colţ întunecat al cimitirului privea cu interes scena ce se desfăşura. Când a căzut cortina finală a înţeles că avea două opţiuni: fie îl suspenda pe ID Hogan şi aştepta să se desfăşoare o anchetă amănunţită, fie îi cerea şefului să-i mai acorde încă o dată Queen's Gallantry Medal. Şi pentru a alege nu avea nevoie să dea cu banul.

Capitolul 30

William a urcat în avionul aglomerat şi l-a găsit pe Ross aşezat la geam. A luat loc alături de el dar unui privitor oarecare nimic nu i-ar fi sugerat că cei doi erau colegi. În timpul zborului spre Barcelona n-au rostit niciun cuvânt referitor la Caravaggio sau la Beth, Jo, gemeni, nici la Jo cea mică – aşa cum o nume Ross pe fiica sa – nici măcar la expoziţia cu picturi de Frans Hals ce urma să se deschidă la Fitzmolean, nici la apărarea slabă a echipei West Ham sau la atacul strălucit al echipei Chelsea, în funcţie de cum vedea fiecare lucrurile.

Au rămas amândoi tăcuţi învăluiţi într-o linişte cunoscută doar celor ce sunt buni prieteni. William ar fi vrut să-l întrebe pe Ross cum reuşise să se furişeze pe nevăzute în groapă dar bănuia că nu avea să primească niciun răspuns.

William a remarcat că Ross nu mai purta Rolex-ul primit de la Jo ca dar de nuntă. Un ceas oarecare cu un cadran negru luase loc celuilalt ceas şi dacă era să i se ceară părerea, William nu găsea că era un înlocuitor potrivit, dar cu Ross nu ştiai niciodată cum stă treaba.

Când avionul a atins pământul Spaniei şi s-a îndreptat spre terminal, William a aruncat o privire pe geam şi l-a văzut pe locotenentul Sanchez stând chiar la marginea pistei, lângă o maşină neagră fără însemne care avea portiera deja deschisă.

Cei doi detectivi au fost primii pasageri care au coborât, fiecare având o geantă de voiaj cu cele necesare pentru doar o noapte, chiar dacă nu aveau intenţia să stea peste noapte.

Juan i-a salutat şi maşina a trecut prin ieşirea de securitate ajungând pe autostradă mai înainte ca ceilalţi pasageri ai avionului să fi ajuns la terminal.

William nu a pierdut niciun moment să-i ofere lui Juan ultimele detalii ale planului şi să răspundă la întrebările acestuia, în timp ce Ross nu făcea niciun comentariu.

Casa conspirativă era o casă oarecare cu două camere la parter şi două la etaj aflată pe o stradă liniştită în partea de vest a oraşului. Juan i-a dus pe William şi pe Ross în sala de operaţiuni care era o cameră la parter spaţioasă cu o masă rotundă în jurul căreia se aflau şase scaune. Tot acolo era şi inevitabila tablă din plută care aproape acoperea întreg peretele şi pe care se aflau hărţi, diagrame şi fotografii.

Juan începu instructajul final atrăgându-le atenţia asupra câtorva fotografii realizate din aer asupra domeniului lui Faulkner. Ross a prins ocazia pentru a-şi reaminti cum au fost duşi de maşinuţa de golf pe drumul sinuos prin pădure, traversând podul de peste râul vijelios apoi spre casă până la uşa principală, la prima lor vizită pe când livraseră tabloul *Fishers of Men.*

Mulţumit că îşi amintea fiecare detaliu al drumului, Ross se alătură lui William şi Juan care studiau o machetă mare din carton reprezentând casa care fusese aşezată în centrul mesei. Juan le arătă treptele de la bucătărie în partea de vest a casei şi apoi ieşirea de urgenţă în caz de incendiu, care ducea la etajul patru unde se aflau trei dormitoare ale căror ferestre fuseseră lăsate deschise la prima lor vizită şi care erau marcate pe machetă cu nişte cruci mari, roşii.

— Avem nevoie ca doar una dintre ele să fie lăsată deschisă la noapte ca să ajungem de aici până aici, spuse Juan plimbându-şi degetul de-a lungul unui coridor şi în jos pe o scară amplă ce ducea la palierul pe care se afla dormitorul principal.

— Să sperăm că uşa dormitorului va fi încuiată căci astfel vom şti că el este înăuntru, spuse William.

— Chiar şi în cazul în care ajunge într-un fel sau altul la parter, în birou, spuse Ross plimbând degetul pe scări în jos şi de-a lungul

coridorului de la parter, ar trebui să pot să ajung înainte ca el să deschidă uşa de metal.

— Fie că este sau nu în pat, interveni Juan, echipa mea de susţinere va fi înconjurat deja casa.

— Trebuie să avem în vedere şi varianta că ar putea fi deja în birou şi că atunci când va ajunge Ross acolo el deja a deschis uşa şi a dispărut în ceaţă din nou.

Ross nu făcu niciun comentariu. Dacă Faulkner reuşea să scape cât timp colegii săi erau la etajul unu, el intenţiona să deschidă uşa de metal şi să i se alăture mai înainte ca aceştia să ajungă şi ei. Un detaliu pe care nu i-l împărtăşise lui William.

— Dacă nu e nici în dormitor şi nici în birou şi a părăsit deja casa?

— Greu de crezut. Booth Watson vine mâine la Barcelona, spuse Ross. Şi iahtul lui Faulkner a fost văzut ultima oară la o distanţă de trei sute de mile ceea ce înseamnă că va sosi mâine aproximativ la ora şapte seara, când bănuiesc, Faulkner plănuieşte să ridice ancora în lumina apusului.

— Trebuie ca Faulkner să fie ferecat de către noi în siguranţă, mult înainte de sosirea lui Booth Watson, căci acel om va găsi o duzină de modalităţi de a-l elibera, a fost de părere William.

— Hai să mai trecem o dată peste planificarea temporală, îi îndemnă Juan. Vom pleca la miezul nopţii aşa încât atunci când vom ajunge ar trebui ca Faulkner şi toţi ceilalţi din casă să doarmă profund.

— Dar nu şi paznicii, îi reaminti William. Lucrează permanent în ture de câte opt ore. Una dintre perechi va fi în patrulare de la zece din seara asta până la şase mâine-dimineaţă. Ştim că le ia paisprezece minute pentru a face traseul complet în jurul casei şi fac o pauză de cincisprezece minute în jurul orei două dimineaţa.

— Cum ai obţinut informaţii atât de preţioase? dori să ştie Ross.

— Unul dintre oamenii mei încă nu se poate hotărî dacă să fie grădinar sau poliţist, aşa că în ultimele trei săptămâni a fost ambele.

Pe chipul lui Ross apăru o expresie de admiraţie cum rareori i se întâmpla.

— Perfect! spuse William. Să trecem încă o dată peste plan. Juan, nu ezita să întrebi despre orice ţi se pare neclar, pentru că un lucru e limpede: nu vom primi o a treia şansă.

Gândea că era posibil ca fiecare alpinist care încerca să cucerească Everestul să trăiască sentimentele pe care le încerca. El făcuse planurile misiunii şi el avea să-i conducă la tabăra de bază de unde Ross urma să preia conducerea ascensiunii cu sarcina de a-i purta pe culme până în vârf, în cazul lor o fereastră deschisă la etajul patru al casei. Odată ce intrau în clădire, William avea să preia din nou conducerea.

A urmat apoi încă o instruire individuală după care au luat o pauză de masă dar abia dacă au atins mâncarea căci pe măsură ce aşteptarea se accentua fluxul de adrenalină era tot mai mare.

Şi în sfârşit şi-au schimbat hainele punând pe ei nişte costume mai potrivite pentru infractori decât pentru apărători ai legii. Tricouri negre fără mâneci, treninguri tot de culoare neagră, şosete negre, pantofi sport în aceeaşi culoare şi chiar şireturi negre.

Ross şi-a dat jos haina şi în acel moment a dat la iveală un pistol aflat în toc.

— Nu în timpul misiunii mele, spuse Juan. Şeful mi-a spus clar că în timpul acestei operaţiuni nu sunt permise armele de foc.

— Sper că şeful tău le-a spus asta şi gărzilor lui Faulkner.

— Nu vor fi probleme când vor afla că suntem poliţişti.

— Perfect! Aşadar odată ce le-ai spus că suntem poliţişti vor ridica mâinile în aer declarând „Înţeles, şefu'! Mă predau"

— ID Hogan, interveni William cu asprime, nu uita că suntem oaspeţi în această ţară şi succesul operaţiunii depinde exclusiv de cooperarea poliţiei locale.

— Da, sir, acceptă Ross să se supună dându-i arma locotenentului Sanchez. Şi a avut nevoie de toată voinţa ca să nu spună „Atunci va trebui să-l strâng de gât, am dreptate?"

Următoarea jumătate de oră au petrecut-o plimbându-se prin cameră precum animalele prinse în cuşcă ce aşteaptă cu disperare să fie eliberate, mai ales Ross care nu intenţiona să se conformeze scenariului atunci când se ridica cortina.

— Să pornim! hotărî Juan pe când primul dintre ceasurile unor biserici din împrejurimi au început să bată de douăsprezece ori amintindu-i lui William că se aflau într-o ţară catolică.

Afară pe stradă îi aştepta aceeaşi maşină neagră fără însemne. În drumul spre ţintă au rămas tăcuţi, nerăbdători, fără a simţi nevoia să mai vorbească despre ce aveau de făcut. Şoferul a ieşit de pe autostradă la intersecţia 9 şi după câteva mile a oprit la marginea drumului. Trei bărbaţi îmbrăcaţi în negru au coborât din maşină şi au privit în tăcere cum şoferul întorcea maşina şi pornea înapoi. Conform calculelor lui William, mergând pe jos prin întuneric aveau nevoie de patruzeci de minute pentru a străbate cei cinci kilometri mai înainte de a ajunge la marginea pădurii. A preluat conducerea în timp ce Ross a rămas ultimul. Înaintând pe drumul îngust au rămas tăcuţi, atenţi la cel mai mic pericol posibil. Doar un iepure speriat s-a oprit pentru a-i privi mai atent pe străini în timp ce o bufniţă nu înceta să-şi exprime părerea.

Când în faţa lor a început să se profileze bariera densă formată de pădure, William a ridicat mâna, semnal pentru Ross să preia conducerea. Acesta a trecut rapid în frunte scoţând din rucsac camera modificată de NP. A pornit-o şi a păşit cu atenţie prin vegetaţia deasă. Cei trei înaintau pas cu pas asemenea soldaţilor aflaţi într-un marş lent conştienţi de faptul că un singur pas greşit putea să dea alarma, să lumineze terenul şi să-i dea lui Faulkner tot timpul de care avea nevoie pentru a scăpa. Drumul lung şi sinuos aşa cum îl dicta camera a durat aproape o oră pentru a-l finaliza.

Când au ajuns la râu au traversat podul cu mare grijă şi nu mult după aceea clădirea din piatră cenuşie cu un aer ameninţător s-a ivit înaintea lor, o siluetă severă în lumina lunii.

În clipa în care se pregăteau să iasă din pădure, un gest ferm făcut de Ross i-a îndemnat să se retragă. Doi oameni de pază patrulau în zona de nord a clădirii, razele lungi ale lanternelor descriind cercuri largi care luminau terenurile pustii.

Ross a urmărit fiecare pas al oamenilor până când aceştia au făcut stânga la capătul vestic al casei şi şi-au continuat drumul. Datorită informaţiilor adunate de Juan ştia exact cât timp le trebuia oamenilor de pază pentru a reveni în zonă. Le indică alor săi prin semne un pâlc de tufişuri ce fusese subliniat pe hartă de către grădinarul plin de râvnă. Au pornit din nou de data asta târâş printre tufişuri ajungând la dumbravă doar cu câteva minute mai înainte de apariţia oamenilor de pază. Aceştia au trecut pe lângă ei atât de aproape încât chiar în întuneric Ross a putut să vadă că erau înarmaţi, Unul dintre ei avea o ţigară în colţul gurii. Pentru asta colonelul Parker i-ar fi făcut raport şi l-ar fi consemnat în cazarmă.

Ross i-a urmărit cum se ţineau pe un anume traseu astfel încât să nu declanşeze vreo alarmă care să-i dea deşteptarea celui care îi plătea. În mare ştia de cât timp aveau nevoie pentru a ajunge la bucătărie unde se puteau ascunde sub o scară abruptă din piatră aşteptând ca oamenii de pază să îşi completeze cel de-al doilea tur pentru ca mai apoi să încerce să intre în casă. Au pornit făcând slalom peste pajişte către o cărare bătătorită, conştienţi de faptul că nu aveau decât câteva secunde la dispoziţie până la apariţia paznicilor. Aceştia nu ar fi avut nevoie de lanterne pentru a-i detecta pe cei trei oaspeţi nepoftiţi înţepeniţi, prinşi ca iepurii în lumina farurilor.

După ce oamenii de pază au ajuns suficient de departe pentru ca ei să se simtă în siguranţă, Ross urmat îndeaproape de William şi Juan a ţâşnit spre clădire. Ştiau exact unde era locul pentru

următoarea oprire căci imaginea scării de la bucătărie era clar imprimată în mintea lor după ce studiaseră macheta în casa conspirativă. Dar în acel moment ei nu se aflau într-un loc sigur cum era acea casă. Când au ajuns la scări Ross a coborât urmat de William şi Juan, apoi s-au ascuns ghemuiţi vizavi de o intrare pe care scria *„Entrada de servicio”.*

William şi-a ţinut respiraţia auzind doar bătăile propriei inimi care nu erau de doar şaptezeci şi două pe minut, pe când oamenii de pază treceau la doar câţiva paşi deasupra lor dispărând din nou după colţul cel mai îndepărtat al clădirii. Următorul pas a fost scara de incendiu. Ross a înălţat privirile spre etajul patru şi a trăit un sentiment de uşurare văzând că una dintre cele trei ferestre marcate cu cruce roşie era deschisă. Pe când se apropia de scara de incendiu nici nu a mai trebuit să întoarcă privirile pentru a se asigura că cei doi copoi erau în spatele lui.

A apucat cele două laturi ale scării de fier şi a început să urce cu abilitatea unui spărgător de case. William şi Juan care nu dovedeau aceeaşi agilitate veneau în spatele lui câteva trepte mai în urmă.

Când a ajuns la etajul patru, Ross a păşit sprinten pe pervazul celei mai apropiate ferestre apoi dintr-o singură mişcare în balans a trecut dincolo de fereastra deschisă şi a aterizat pe podea fără niciun zgomot. Privirile lui s-au îndreptat rapid spre un colţ al camerei unde se afla un pat în care o tânără dormea liniştită. Dar urma să aibă un vis urât, gândi Ross în timp ce se îndrepta spre pat cu mare băgare de seamă.

William se căţără şi el pe fereastra deschisă şi chiar în acelaşi moment Ross acoperi cu o mână gura femeii. Chiar şi în lumina palidă a lunii a putut zări groaza din privirile ei în timp ce nu-şi putea stăpâni tremuratul.

Juan care aterizase şi el pe podea cu un zgomot înfundat se grăbi spre pat şi îi vorbi tinerei în limba ei ceea ce păru să o liniştească pentru că încetă să mai tremure. Încuviinţă din cap atunci când

Ross îi dădu de înţeles că urma să ia mâna de pe gura ei din nou ajutat de Juan care o asigură că nu i se va întâmpla nimic rău dacă păstra tăcerea. Dar Ross nu voia să-şi asume niciun risc aşa că îi legă strâns mâinile şi picioarele şi îi îndesă în gură unul din ciorapii ei.

Juan se duse la fereastră şi din spatele perdelei aruncă o privire spre cei doi oameni de pază care făceau un nou tur plimbând lumina lanternelor în toate direcţiile dar nu şi spre casă. Odată ce nu i-a mai văzut li s-a alăturat lui William şi lui Ross care se aflau la uşă. William a deschis-o cu mare precauţie, doar câţiva centimetri apoi a aşteptat mai înainte de a furişa capul afară şi a privit coridorul întunecat. Era pustiu. Au ieşit şi au închis uşa în urma lor fără cel mai mic zgomot apoi au luat-o la dreapta către scări.

William îi conducea fără grabă pe scările acoperite cu un covor gros, deşi toţi cunoşteau casa cu de-amănuntul de parcă ar fi fost propria lor casă. S-au oprit când au ajuns pe palierul pe care se afla dormitorul principal. William şi Juan au rămas nemişcaţi iar Ross a continuat să coboare pe treptele de marmură ce duceau la parter.

Pe când mergeau în vârful picioarelor pe coridor William nu a aruncat nici măcar o privire fugară tablourilor agăţate pe perete. Mai înainte de a atinge mânerul uşii a rămas nemişcat câteva momente. Apoi l-a răsucit încet, fără zgomot şi şi-a dat seama că era descuiat. A deschis uşa şi în clipa în care a păşit în încăpere s-a declanşat o alarmă asurzitoare şi imediat terenul din jurul casei ca şi casa însăşi au fost scăldate în şuvoaie de lumină. William a aprins lumina în dormitor şi tot ce a văzut a fost patul mare gol în care nu se dormise. Era clar. Faulkner anticipase planul A.

La parter în birou, Faulkner a ţâşnit din patul său improvizat chiar de cum a izbucnit alarma. Nu s-a îngrijorat când a auzit paşi tropăind pe scara de marmură şi pe coridorul ce ducea către biroul său. Avea timp suficient. S-a dus direct către uşa grea din metal şi a atins cadranul ceasului pe care nu-l scotea niciodată de la mână.

Când s-a luminat cadranul a format 0343 primele patru cifre ale codului. Tocmai formase şi 0988 luna şi anul când a auzit cheia întorcându-se la uşa din spatele lui. Cum era posibil? A păşit neîntârziat în seif chiar în clipa în care Ross făcea primii paşi în birou şi se năpustea spre el.

Era la doar un pas de el când Faulkner a închis uşa răsuflând uşurat la auzul făcut de zăvoarele uşii grele metalice care intrau în locaşul lor.

Ross era pregătit să introducă codul când a auzit paşi alergând pe coridor. A luat hotărârea să aştepte ca locotenentul şi Coristul să apară şi ei mai înainte de a le oferi spectacolul.

***

De cealaltă parte a uşii, Faulkner continua să zâmbească şi şi-a dat seama că timpul era de partea lui. În acea dimineaţă urma să sosească Booth Watson şi dacă intruşii nu plecau până la vremea aceea, un telefon dat avocatului său spaniol l-ar fi scăpat de ei. Şi ce nu ştiau intruşii era că generalul Franco construise un tunel ce pornea din biroul de la subsol pe sub stânci şi se deschide într-un mic port unde îl aştepta iahtul. De data asta căpitanul iahtului urma să navigheze către o destinaţie din care nu exista mandat de extrădare cu Marea Britanie.

A atins cadranul ceasului şi a verificat ora. 03:45. Codul care îi permitea să deschidă uşa spre exterior şi să coboare spre un loc sigur în cealaltă lume a sa. De data asta primele cifre au fost ale anului, 88, urmate de lună, 09, şi în cele din urmă ora care devenise deja 03:46. Trebuia să aştepte un moment pentru a introduce noul cod. A aşteptat să dispară lumina de pe cadran pentru a-l atinge din nou şi a relua întregul procedeu. A atins cadranul şi a tastat 88 dar lumina a pâlpâit, s-a estompat, apoi s-a stins. A atins din nou cadranul dar a avut timp să tasteze doar 03 şi lumina s-a stins din

nou. A mai atins o dată cadranul cu mai multă hotărâre dar lumina nu s-a mai aprins. A tot lovit uşor cadranul dar nu a obţinut rezultatul dorit. Şi-a scos ceasul şi l-a scuturat cu forţă dar nu s-a întâmplat nimic. Bateria era terminată.

***

William intră în fugă, gâfâind în biroul lui Faulkner şi îl găsi pe Ross privind uşa metalică.

— N-am ajuns la timp, spuse el.

William scăpă o înjurătură şi în acel moment intră şi Juan care le spuse abia răsuflând:

— Oamenii mei au încercuit casa şi reţin oamenii de pază. Aşa încât să nu poată scăpa.

— Dar nici noi nu putem intra, îl lămuri William, cu privirile aţintite asupra uşii.

Ross nu rosti niciun cuvânt ci doar ridică mâneca de la mâna stângă a treningului şi atinse cadranul ceasului care se lumină imediat.

Verifică ora. 03:48. Se pregătea să introducă codul când apăru Collins cu un aer calm purtând frac, pantaloni cu dungi fine, o cămaşă albă cu guler tare şi o cravată de culoare gri din mătase.

— Bună ziua, domnilor. Îmi pare rău dar domnul Sartona încă nu s-a întors din călătoria de afaceri. Dacă vă pot ajuta cu ceva vă rog să-mi spuneţi.

Ross s-a răsucit cu pumnii strânşi şi s-a îndreptat spre majordom dar Juan s-a strecurat între ei fără întârziere reuşind astfel să-i ţină pe cei doi departe unul de altul dar asta nu l-a împiedicat pe Ross să-i arunce majordomului tot soiul de vorbe grele pe când acesta rămânea impasibil.

— Linişte! strigă William.

Se duse spre uşa metalică se lăsă în genunchi şi îşi lipi urechea de suprafaţa metalică.

Clic.

Şi-au încordat auzul pentru a prinde sunetul vag care se repeta la câteva secunde.

Clic, clic!

— Dumnezeule! Domnul Faulkner s-a închis pe dinăuntru! îi căzu faţa lui Collins.

— Atunci spune cum să-l scoatem mai repede de acolo, mai înainte de a fi prea târziu, se agită Juan.

— Nu ştiu ce trebuie făcut. El e singurul care are ceasul.

Ross zâmbi.

Clic, clic, clic...

— Trebuie să existe unul de rezervă, nu renunţă Juan.

— Nu, nu există. Singura persoană care îl cunoaşte pe cel care a făcut sistemul este avocatul domnului Faulkner, domnul Booth Watson şi nu va ajunge aici mai înainte de ora douăsprezece.

Clic, clic, clic...

— Cât speră să trăiască acolo? întrebă William mai mult pentru sine.

Clic, clic...

— Patru, cinci ore cel mult, fu de părere Ross care lăsă mâna jos şi acoperi ceasul cu mâneca.

Clic, clic, clic...

— Va trebui să chemăm un specialist, se întoarse William spre Juan. Asta dacă vrem să-l scoatem de acolo mai înainte de a se sufoca.

— Nu-i chiar atât de simplu. Señora Martinez a obţinut un ordin judecătoresc care împiedică pe oricine în afară de Faulkner şi de avocatul său să se atingă de seif.

— Atunci sun-o acum şi spune-i ce s-a întâmplat şi care sunt consecinţele dacă nu deschidem seiful,

— Dar nu ajunge la birou mai devreme de ora nouă şi atunci va fi prea târziu.

— Collins trebuie să ştie numărul ei, spuse William dar majordomul era de negăsit.

— Unde dracu' a dispărut? se agită Ross apoi văzu lumina roşie ce pâlpâia pe telefonul aflat pe biroul lui Faulkner.

— Din nou cu un pas înaintea noastră, îl lămuri Juan. E bine că Faulkner nu are încredere în nimeni, adăugă el ducând un deget la buze şi apăsând pe butonul difuzorului.

— Ce se-ntâmplă Collins de mă trezeşti la o asemenea oră? se auzi bubuind un glas pe care William îl recunoscu imediat.

— Îmi pare rău să vă deranjez domnule, dar domnul Faulkner s-a blocat în seif şi nu există nicio posibilitate de a-l scoate de acolo.

— Sun-o pe Isobel Martinez acum! îi ceru Booth Watson pe deplin trezit din somn. Ea este cea care poate ridica ordinul judecătoresc. Apoi sună la pompieri. Ei au echipamentul necesar pentru a găuri uşa astfel încât măcar să poată respira, ceea ce ne face să câştigăm timp. Dar ce făcea acolo vreau să ştiu.

— În plină noapte au apărut aici inspectorul Warwick, locotenentul Sanchez şi încă un poliţist pe care nu-l cunosc.

— ID Hogan, fără îndoială. Señora Martinez se va ocupa şi de ei. Spune-i că voi ajunge la Barcelona cu primul zbor.

— Trebuie să mă duc înapoi în birou pentru a căuta numărul în agenda telefonică. Ce-i spun lui Warwick dacă...

— Spune-le că vrei să-ţi suni avocatul. N-au dreptul să te împiedice.

Şi cu asta trânti receptorul telefonului şi coborî din pat.

— Pot să-l scot de acolo dar am nevoie să fie îndepărtat Collins din calea mea, spuse Ross pe când majordomul intra pe uşă gata să se îndrepte spre biroul lui Faulkner.

Sanchez îi tăie calea.

— Domnule Collins sunteţi arestat.

— Care este acuzaţia?

— Obstrucţionarea poliţiei de la îndeplinirea îndatoririlor, îl informă Sanchez pe când doi poliţişti în uniformă l-au prins de braţe pe Collins. Duceţi-l la secţie şi închideţi-l într-o celulă. Nu are voie să ia legătura cu nimeni până nu ajung eu acolo.

— Am dreptul să-mi sun avocatul, protestă Collins. Aşa spune legea.

— Deja l-ai sunat.

Cei doi poliţişti îl scoaseră din birou.

William aşteptă ca uşa să se închidă în urma lor şi apoi întrebă:

— Ross cum speri să deschizi uşa?

— Toate la timpul lor, îl temperă Ross răsfoind agenda telefonică a lui Faulkner.

Găsi numărul pe care îl căuta şi îl formă.

— Cu cine vorbesc? întrebă o voce somnoroasă.

— Sunt secretarul particular al domnului Faulkner. Mi-a cerut să vă sun pentru că există o problemă. Se pare că nu se simte bine şi vrea să meargă la Londra pentru a fi consultat de medicul său. În cât timp puteţi pregăti avionul pentru decolare?

— Câteva ore... cel mult trei, răspunse glasul care nu mai era deloc somnoros. Voi anunţa imediat şi echipajul dar momentul decolării depinde de ora la care găsim un interval liber pentru aterizare în Londra.

— Spuneţi-le că e vorba de o urgenţă. Ne vedem la aeroport.

— Înţeles, spuse pilotul care coborâse din pat mai înainte ca Ross să pună receptorul jos.

— E ceasul, am dreptate? întrebă William amintindu-şi de cadranul lipsit de orice însemne al ceasului care luase locul Rolexului primit de Ross de la Jo.

Ross zâmbi.

— Acum că nu-l mai avem pe Collins în preajmă îl voi elibera pe Faulkner şi îl vom duce la aeroport de unde vom călători la Londra cu avionul lui.

— Asta se numeşte răpire care în caz că ai uitat, îţi spun eu că este infracţiune în ambele ţări.

— Domnule inspector-şef aţi uitat că Faulkner a cerut să fie consultat de medicul său. Eu îmi amintesc cât se poate de limpede cuvintele „Harley Street”.

— Autorităţile spaniole nu vor face nicidecum cerere de extrădare, spuse Juan pe un ton neutru.

— Îl putem avea pus sub lacăt în Pentonville la ora la care va ateriza Booth Watson, insistă Ross.

— Şi totuşi nu sunt sigur că...

— Desigur nu eşti, Coristule dar aşa cum mi-ai reamintit ceva mai devreme nu suntem la Battersea ci la Barcelona aşa că nu tu iei hotărârile.

S-au întors amândoi spre locotenent. Juan a dat din cap fără a rosti un cuvânt.

Ross a ridicat braţul drept, a tras mâneca şi a format pe cadranul ceasului 04 11 09 88.

***

Mintea lui Booth Watson lucra fără încetare chiar mai înainte de a deschide robinetul duşului. Nici nu a aşteptat ca jetul de apă să se încălzească şi deja începuse să pună la cale un plan. Oare să meargă mai întâi la birou de unde o putea suna pe Isobel Martinez şi apoi să plece spre aeroport? Nici măcar nu era sigur că avea numărul ei de telefon. Trebuia să aibă încredere în Collins pentru a da de urma ei şi a-i transmite instrucţiunile în timp ce el o să se îndrepte spre Heathrow de unde trebuia să prindă primul zbor spre Barcelona.

După ce s-a uscat cu prosopul a luat o cămaşă curată şi costumul şi cravata purtate cu o zi înainte. În vremea asta gândurile lui zburau la Warwick şi la cât de insistent era. După ce s-a îmbrăcat, Booth Watson a mers în birou şi a luat servieta şi haina. A deschis uşa de la intrare unde a fost întâmpinat de o dimineaţă rece. A încuiat uşa de două ori şi a rămas pe trotuar aşteptând ceva vreme mai înainte de a zări strălucind în depărtare cuvântul Taxi luminat.

***

O maşină a poliţiei fără însemne a oprit la o intrare a aeroportului care nu era pentru public larg. Când a apărut paznicul, locotenentul Sanchez a scos legitimaţia. Paznicul a salutat şi abia dacă a aruncat o privire celor trei bărbaţi în negru aflaţi pe bancheta din spate care îl însoţeau, mai înainte de a indica şoferului drumul pe care trebuia să-l urmeze.

Maşina s-a îndreptat către un lung şir format din avioane particulare dintre care unul tocmai era alimentat şi avea scara coborâtă aşteptându-şi proprietarul.

William şi Ross l-au ajutat pe Faulkner să coboare de pe bancheta din spate. Acesta încă era nesigur pe propriile picioare căci încă nu-şi revenise după cele trei ore petrecute în seif. L-au ajutat către scările avionului. Pilotul îi aştepta în uşa avionului şi nu şi-a putut ascunde mirarea când şi-a văzut patronul însoţit de trei bărbaţi îmbrăcaţi complet în negru şi pe care nu-i mai văzuse niciodată.

Juan l-a luat deoparte şi i-a explicat că domnul Faulkner insistase să zboare în Anglia neîntârziat căci dorea să fie consultat de medicul său.

— Priviţi-l cum arată! N-ar fi trebuit dus la un spital de aici? întrebă pilotul urmărind cum Faulkner era mai mult cărat pe scările avionului.

— Şi eu am susţinut această idee. Dacă doriţi nu aveţi decât să-i spuneţi şi dumneavoastră.

— Dacă nu rezistă până la Londra e răspunderea voastră, spuse pilotul.

— Simt că e posibil ca lucrurile să stea aşa.

Pilotul urcă în avion şi se întoarse la cabină. William îi strânse mâna cu multă căldură lui Juan mai înainte de a urca în avion.

Ross l-a aşezat pe Faulkner pe un scaun confortabil din piele şi i-a pus centura de siguranţă în timp ce William puse un pachet de mici dimensiuni în spaţiul de depozitat bagaje de deasupra apoi se aşezară fiecare de câte o parte a prizonierului. Însoţitorii de bord au închis uşa avionului şi câteva momente mai târziu avionul a început să ruleze spre pista de decolare.

***

— La naiba! îşi spuse Booth Watson pe când taxiul oprea lângă el. La naiba! repetă.

Apoi îi spuse şoferului că îşi uitase paşaportul şi îl rugă să aştepte câteva momente. Taximetristul zâmbi. Un drum la Heathrow cu un pasager nebăut la o asemenea oră a dimineţii nu era ceva ce i se întâmpla în fiecare zi.

Pe când descuia uşa Booth Watson se întreba unde putea fi paşaportul.

Aproape alergă spre birou. Următoarele cuvinte rostite nu au mai fost „la naiba”, ci mai puţin elegante.

***

După ce avionul a atins altitudinea de croazieră, William a ridicat receptorul telefonului aflat pe braţul fotoliului pe care şedea Faulkner şi l-a sunat pe Danny acasă.

— Să ajungi la Heathrow repejor, îi ceru el mai înainte ca acesta să spună un cuvânt.

— Ce terminal, sir?

— Numărul unu. Locul de staţionare pentru avioane particulare. Ar trebui să ajungem în jur de ora cinci.

— Taxiul sau o maşină de poliţie?

— Maşină de poliţie. N-am de gând să-l duc pe Faulkner la închisoare cu taxiul.

După ce a închis telefonul i-a aruncat o privire prizonierului său care părea să se trezească dintr-un somn lung.

— Care dintre noi îl sună pe comandant? întrebă cu candoare Ross.

— Eu. Dar nu mai înainte ca Faulkner să fie la loc sigur.

***

Primul lucru pe care l-a făcut Booth Watson odată ajuns la Heathrow a fost să cerceteze panoul pe care erau afişate plecările. Primul zbor spre Barcelona pleca în patruzeci de minute şi mai era programat un altul al companiei British Airways în următoarele două ore.

Se îndreptă spre ghişeul Iberia unde funcţionara îi spuse că singurul loc liber era în spate, la coada avionului. Cam fără tragere de inimă îi dădu totuşi cardul, conştient fiind de faptul că nu putea pierde vremea aşteptând zborul companiei britanice pentru un loc la clasa întâi.

După ce şi-a ocupat locul a încercat să se concentreze pe problemele care îl aşteptau odată ce ateriza la Barcelona dar un copil care urla în braţele mamei aflată chiar lângă el şi un bărbat aşezat de cealaltă parte care continua să poarte o conversaţie peste culoarul dintre scaune despre echipa Arsenal şi managerul ce trebuia sau nu demis, făcea totul imposibil.

***

Pe când avionul tip Gulfstream atingea pista de aterizare de la Heathrow, un glas abia trezit din somn întrebă:

— Unde mă aflu?

— Înapoi, acolo unde ţi-e locul, îi răspunse Ross fără explicaţii suplimentare.

William privea pe fereastră pe când ateriza avionul şi răsuflă uşurat când îl văzu pe Danny lângă o maşină a poliţiei.

— Nu-i lăsaţi! Opriţi-i! strigă Faulkner din toate puterile în timp ce era smuls din scaunul său şi împins spre ieşire fără menajamente.

Însoţitoarea de bord porni în fugă spre carlingă şi începu să bată în uşă cu putere. În acest timp Faulkner era împins pe scări în jos şi se împletici când atinse pista. Acolo Danny îl cuprinse în braţe ca pe o iubire de mult pierdută. William şi Ross l-au urmat rapid şi l-au urcat cu forţa pe bancheta din spate a maşinii iar Danny a urcat la volan.

— Bună dimineaţa, sir! salută Danny privind în oglinda retrovizoare. Să aştept să vedem ce doresc cei doi domni mai înainte de a pleca?

William şi Ross au privit în urma lor şi l-au văzut pe pilot şi pe un reprezentant al aeroportului fugind spre ei.

— Nu. Continuă drumul! îi ceru William categoric.

Danny nu avu nevoie de alte îndemnuri pentru a face maşina să ţâşnească înainte cu semnalele luminoase pornite şi cu sirena urlând.

***

Când două ore mai târziu avionul său a aterizat la Barcelona, Booth Watson şi-a reamintit cât de mult durează debarcarea când

nu călătoreşti la clasa întâi. Aceeaşi coadă l-a întâmpinat la controlul paşapoartelor şi a durat ceva până când a trecut prin vamă şi a ieşit în lumina soarelui de dimineaţă unde din nou a fost întâmpinat de o coadă, de astă dată în aşteptarea unui taxi.

Când în cele din urmă a reuşit să ajungă în faţă a urcat pe bancheta din spate a unui taxi şi şi-a privit ceasul. Primul său gând a fost: oare Miles este încă în viaţă? Al doilea: ce avea de făcut dacă nu era.

***

— Avionul lui Booth Watson tocmai a aterizat. Eliberează-l pe Collins şi du-l acasă. Vezi să ajungă cam în acelaşi timp amândoi, spuse Sanchez şi apoi închise telefonul.

Agentul care îl păzea pe Collins deschise uşa celulei şi se dădu deoparte permiţându-i prizonierului furios să iasă. Micul lui dejun rămăsese neatins. Când a ajuns în capul scărilor, Collins l-a întâlnit pe Sanchez care îl aştepta. Îl privi în ochi spunându-i:

— Dacă moare e răspunderea ta!

Collins era cea de-a doua persoană care îi spunea aceleaşi cuvinte în acea dimineaţă. Juan bănuia că atunci când va raporta căpitanului său cele întâmplate avea să audă aceeaşi opinie pentru a treia oară.

***

Protestele lui Faulkner au continuat şi în timp ce maşina părăsea aeroportul şi rula cu viteză pe drumul principal. A fost nevoie de toată forţa depusă de William şi Ross pentru a-l ţine în loc. În cele din urmă Ross a decis să adopte o tactică de tergiversare aşa că îi aplică lui Faulkner în vintre o lovitură cu toată puterea, mişcare

care îl făcu să se îndoaie de durere iar protestele sale se transformară în scâncete.

— Chiar era nevoie de asta? întrebă William.

— Poate nu, sir, dar am avut motive să cred că veţi fi atacat.

William a întors capul privind pe fereastră pentru a fi sigur că Ross nu putea să-l vadă râzând.

Când au ajuns pe Pentonville Road cu sirena încă urlând, Faulkner îşi revenise deja. Porţile uriaşe din lemn au început să se deschidă lent pe când se apropiau de închisoare.

— Aţi făcut o greşeală teribilă, continua Faulkner să lupte. Sunt căpitanul Ralph Neville, RN (marina regală).

— Iar eu sunt Maica Tereza, RC (romano-catolică).

De data asta lui William i-a fost imposibil să-şi reţină hohotele de râs.

Danny a trecut printre porţile închisorii şi a oprit în faţa unui comitet de întâmpinare. Când îl scoteau de pe bancheta din spate pe Faulkner, directorul închisorii a făcut câţiva paşi spre ei spunând:

— Bine ai revenit, 0249! Îmi pare rău, vechea ta celulă este ocupată momentan dar am găsit una mai spaţioasă pentru tine pe care o vei împărţi cu doi vieţaşi. Unul şi-a ucis mama şi celălalt, un dependent de heroină, nu poate dormi noaptea, bietul de el. Oricum ar trebui să fii în siguranţă pe patul de sus, îi zâmbi călduros lui Faulkner. Fii mulţumit că nu eşti la izolare dar dacă ai vreo preferinţă te rog să-mi spui.

— Vreau să vorbesc cu avocatul meu!

— Îmi pare rău dar în acest moment nu este în ţară, spuse William. Îl voi anunţa în mod cert odată ce revine în ţara.

În momentul următor doi gardieni îi prinseră braţele şi porniră spre aripa de securitate maximă.

***

Collins a coborât din maşina poliţiei chiar în momentul în care taxiul ajungea la porţile domeniului.

— L-aţi scos la timp din seif? fură primele cuvinte ale lui Booth Watson când a coborât din taxi.

— Mă pregăteam să o sun pe señora Martinez când am văzut taxiul.

— Dar ţi-am spus să faci asta cu câteva ore în urmă, se arătă exasperat Booth Watson.

— Aşa aş fi făcut dacă Sanchez nu mă aresta folosindu-se de acuzaţii false. Abia am fost eliberat. O înscenare!

— În acest caz nu trebuie să pierdem niciun minut!

Collins porni în fugă de-a lungul coridorului spre birou şi aşteptă în prag sosirea lui Booth Watson care i se alătură respirând cu greu. Păşiră amândoi înăuntru şi observară că uşa grea metalică era încă închisă.

Collins s-a îndreptat spre birou şi a început să caute în agenda telefonică.

— De cât timp este acolo?

— De mai bine de patru ore. S-ar putea încă să îl putem salva dar trebuie să ne mişcăm repede.

Collins începu să formeze numărul avocatei spaniole când Booth Watson îl întrebă:

— Care erau instrucţiunile domnului Faulkner mai înainte de venirea poliţiei?

— Mi-a cerut să împachetez toate tablourile şi să le depozitez în cala iahtului de îndată ce soseşte în port în seara asta.

— Atunci ocupă-te de asta şi eu voi lua legătura cu señora Martinez.

Collins îi dădu receptorul deşi părea să aibă reţineri în a-i urma indicaţiile.

— Collins, în cazul în care eşti întrebat spui că domnul Faulkner a murit anul trecut în Elveţia unde a şi fost incinerat fapt pe care eu

îl pot confirma căci am participat la ceremonie împreună cu inspectorul Warwick.

— Biroul señorei Martinez, spuse un glas în timp ce Collins părăsea biroul.

Booth Watson a pus încetişor receptorul jos întrerupând legătura.

***

— Inspector-şef, ţi-am cerut să mă informezi în legătură cu fiecare mişcare, strigă comandantul din toate puterile. Şi ce am spus chiar am gândit.

— Am crezut că nu veţi dori să vă trezesc în miez de noapte, sir.

— Greşit, inspector-şef. Amândoi să vă prezentaţi la raport imediat! Imediat! repetă Hawk mai înainte de a trânti receptorul.

Soţia lui s-a întors pe partea cealaltă, a clipit şi şi-a privit soţul care se ridica din pat.

— De ce zâmbeşti? întrebă, dar uşa de la baie deja se închisese în urma lui.

Hawk a încleştat pumnul şi a lovit în aer de câteva ori fără ca zâmbetul să-i dispară de pe chip.

Cuvânt de mulţumire

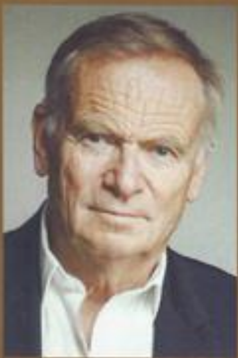
Mulţumirile mele pentru sfaturile nepreţuite şi pentru cercetările făcute se îndreaptă către: Simon Bainbridge, Michael Benmore, Jonathan Kaplan QC, Kate Elton, Alison Prince and Johnny Van Haeften.

Mulţumiri deosebite către:

Sergent detectiv Michelle Roycroft (pensionar)

Superintendent şef John Sutherland (pensionar)

Inspector-şef detectiv Jackie Malton (pensionar)

JEFFREY ARCHER

SERIA WILLIAM WARWICK
POVESTEA VIETII UNUI DETECTIV

Seria captivantă despre viața detectivului William Warwick, scrisă de Jeffrey Archer continuă cu al patrulea roman, PESTE CADAVRUL MEU.

William Warwick are un caz major care l-a urmărit în toată activitatea de polițist: prinderea lui Miles Faulkner, un colecționar de artă foarte bogat, obsedat de a fi posesorul celor mai valoroase picturi din lume. Acesta a mers atât de departe incât și-a înscenat propria moarte. Acum, după ce a suferit o operație estetică pentru a nu fi recunoscut și a luat o altă identitate, a devenit curajos și a ieșit din ascunzătoare.

Warwick realizează că Faulkner este în viață și pornește în urmărirea lui la noua reședință, vechiul buncăr al generalului Franco de lângă Barcelona.

Celebru pentru disciplina dovedită ca scriitor care produce până la paisprezece ciorne pentru fiecare dintre cărțile sale, Jeffrey Archer aduce în opera sa și o mulțime de cunoștințe specifice domeniului abordat. Fie că este vorba despre cariera sa în politică sau interesul nemărginit față de artă sau de abundența de detalii din lumea ce-l înconjoară – inspirat fiind de numeroșii prieteni pe care și i-a făcut de-a lungul anilor dintre membrii societății britanice – romanele sale oferă o imagine fascinantă a unor segmente ale societății.

Editura Vivaldi

ISBN:978-973-150-160-4

6 422570 002729